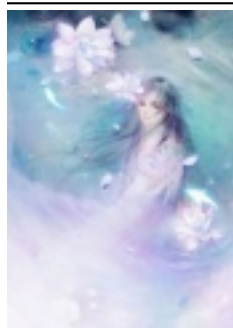

Thiếu Gia Và Con Gấu

Contents

Thiếu Gia Và Con Gấu	1
1. Chương 1: Ăn Gì	2
2. Chương 2: Tìm Người	7
3. Chương 3: Hùng Đại Thúc	12
4. Chương 4: Vợ	16
5. Chương 5: Ý Đồ Xấu	23
6. Chương 6: Tiết Kiệm	28
7. Chương 7: Đòi Lợi Tức	35
8. Chương 8: Chơi Đủ Rồi	42
9. Chương 9: Ăn Ngủ	48
10. Chương 10: Sợ Chết Đói	53
11. Chương 11: Đại Hiệp Áo Đen	59
12. Chương 12: Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân	64
13. Chương 13: Thằng Thẩn	71
14. Chương 14: Bị Nhìn Chòng Chọc	76
15. Chương 15: Cùng Nhau	80
16. Chương 16: Nói Rõ Ràng	85
17. Chương 17: Chân Tướng	90
18. Chương 18-1: Rất Hạnh Phúc (1)	97
19. Chương 18-2: Rất Hạnh Phúc (2)	103

Thiếu Gia Và Con Gấu

Giới thiệu

Edit: Mèo Xù Độ dài: 18 chương Thể loại: Đam mỹ, 1×1, HE, ngôn ngữ bạch ngọc Trì Quan từng là một đạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-gia-va-con-gau>

1. Chương 1: Ăn Gì

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mèo

Trời mưa càng to, giống như bầu trời bị thủng một lỗ. Mưa lớn đổ rào rào, nện trên mái hiên lộp bộp. Gió thổi đổ hàng rào ngoài phòng, lại nhỏ tận rễ một mầm cây nhỏ trong sân, cuối cùng mang theo sức mạnh của ngàn quân phá tan cửa sổ đóng chặt. Khung cửa sổ rầm một tiếng đập vào trên tường, trùng với một tiếng sấm nổ, nhất thời người trong phòng hét rầm lên như muốn vỡ cuống họng.

“Gấu ngốc! Nhà người sắp đổ rồi!!”

“.....”

“Thật sự sắp đổ a a a!”

“..... Không phải.”

“Người nhìn cái đi! Cây trong sân nhà người đều đổ rồi! Người nhìn một cái đi!”

“.....”

Một người đàn ông thân trên để trần, cả người đầy cơ bắp đi chân trần tới trước cửa sổ, đóng kỹ cửa sổ lần nữa. Vì để ngừa bất ngờ, hắn lại cầm một cái cọc gỗ chống trên cửa sổ. Bên này còn chưa thu dọn xong, cửa đầu kia lại bị bung ra rồi.

Gió phần phật thổi vào, khiến ngày hè vốn kéo dài thêm một chút ý lạnh. Trong không khí còn mang theo chút hơi ẩm của bùn đất, còn lẫn cả lá khô cành gãy cùng bay vào, đổ ập xuống mặt người con trai trẻ tuổi đang núp ở trên giường.

Cậu trai trẻ lau mặt một cái, lại gào ầm lên.

“Cửa chính cũng sắp đổ a a a!!!”

Thái dương của người đàn ông đang đứng trước cửa sổ giật giật, quay đầu khẽ quát một tiếng: “Câm miệng!”

“Nhà người sắp đổ người còn không cho người ta nói!”

“Nói thêm câu nữa ta sẽ treo người lên cây ở đầu thôn đấy!”

“.....”

Cậu trai phồng má, một chuỗi lời thui tục lẫn qua lộn lại trong lòng, cuối cùng vẫn không dám lên tiếng.

Dù sao Mông Khanh cũng là người nói được làm được, trải qua mấy ngày nay, cậu đã lĩnh giáo nhiều rồi.

Ngoài phòng tiếng sấm đì đùng, cậu trai trẻ bịt lỗ tai tội nghiệp núp ở một góc. Mông Khanh đóng cửa lớn lại, gài then lại, sau đó lại ngồi xuống ghế, tiếp tục lấy dao vót một cái cọc gỗ.

Cọc gỗ này dài nhỏ, nắm ở trong tay rất tiện, có dùng lực cũng không bị trượt. Một mặt của cọc gỗ đã được vót ra góc cạnh, Mông Khanh đang vót cho nó thêm sắc bén, nhìn đáng vẻ có thể đem dùng làm vũ khí.

Cậu trai trẻ ngồi trên giường một lúc, hai tay bịt tai mãi rồi. Cậu giơ một tay lên khụ một tiếng: “Buổi trưa vẫn ăn củ cải và đậu phụ sao?”

Mông Khanh cũng không ngẩng đầu lên: “Không phải thì người muốn ăn cái gì?”

Cậu trai liếm liếm khoé miệng: “Gà xé sợi, Gà hoàng kim, Bạch sa long, Tôm nướng,...”

Mông Khanh nhìn việc trong tay, ngẩng đầu xa nhìn cậu một cái.

Cậu trai trẻ nhất thời im bất, suy nghĩ một chút lại yếu ớt nói: “Coi như không có những thứ này... Sau khi ăn xong có một chút Quý phi hồng hoặc là Diêm tuyết* được không?”

*Hình mấy món này nhiều nên tui để ở cuối chương

Mông Khanh nhếch nhếch khoé môi, nở một nụ cười vô cùng trào phúng, âm thanh lành lạnh nói: “Không thể.”

“....À”

Không thể thì không thể đi, về mặt gì thế? Ta nhìn người á, đừng nói là ăn, ngay cả nghe cũng chưa nghe qua những tên này đi! Hừ, nhà quê!

Mông Khanh chỉ nhìn về mặt cậu là biết cậu lại đang oán thầm cái gì. Hắn tiếp tục vót cọc gỗ trong tay, miệng nói: “Hôm nay mưa to, nước sông sẽ dâng cao. Chờ mưa nhỏ hơn chút ta sẽ đi ra sông bắt mấy con cá về nấu canh.”

Cậu trai sững sờ, lập tức vui mừng gật đầu: “Được được được! Chỉ cần có thể dính chút đồ mặn, cái gì cũng được!”

Mông Khanh không trả lời, trong phòng nhất thời lại lâm vào sự yên tĩnh lúng túng, chỉ có cái dao trong tay Mông Khanh thỉnh thoảng phát ra âm thanh loạch xoạch.

Cậu trai ngồi chốc lát, lại ngồi không yên, bèn ngồi thẳng lên nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh bàn, hiểu kì hỏi: “Người vẫn luôn ở một mình tại chỗ này trong rừng sâu à?”

“Ừ.”

“Ở dưới chân núi có làng, tại sao phải ở một mình ở chỗ này?”

“Ta không thích ồn ào.”

“Người... Bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại chưa cưới vợ? Cha mẹ người đâu?”

Mông Khanh lại ngẩng đầu nhìn cậu một cái, lặp lại: “Ta không thích ồn ào.”

“.....” Do đó là đang nói ta ồn ào á?

Trì Quan lớn vậy rồi còn chưa bị người ta đối xử như vậy, nhưng bây giờ đang ở dưới mái hiên của người khác không thể không cúi đầu. Cậu không biết hậu vệ và người hầu mà mình mang ra ngoài còn có thể tự tìm đến mình không. Cũng có thể bọn họ cũng sẽ không bao giờ xuất hiện nữa – Dù sao thì Trì gia cũng đã không còn nữa.

Trên người Trì Quan không mang theo bao nhiêu tiền, thường ngày cậu không có thói quen mang theo tiền ra cửa, túi tiền đều ở trên người tiểu bộc bên mình.

Chỉ đến khi đến loại chỗ như thế này, cậu mới biết tiền có bao nhiêu quan trọng. Không nói tới chuyện này, chỉ cần nghĩ đến có thể cầm tiền ném cho Mông Khanh cầm miệng, lại tự mình mời một đầu bếp làm một bàn lớn đầy món ngon, trong lòng cậu liền thoải mái đến muốn chống nạnh cười to.

Đáng tiếc... chỉ có thể tưởng tượng.

Mông Khanh vót cọc gỗ xong, cầm trong tay thử một chút. Hắn một thân bắp thịt, dáng vẻ vừa cao to vừa rắn chắc, nhìn xa cứ như một con gấu vậy. Lúc này hắn đang cầm cọc gỗ vung lên xuống, trong không khí vang lên tiếng gió, giống như có một cái roi vô hình chuyển động, phát ra âm thanh lộp bộp.

Trì Quan lại nhịn không được, hỏi: “Làm cái này để làm gì vậy?”

“Làm gì cũng có thể.” Mông Khanh đi tới trước cửa sổ nhìn ra phía ngoài, mưa cũng đang nhỏ dần. Hắn gỡ lỏng bát cá và áo tới trên tường xuống, lại mang theo nón rộng vành, trong tay nắm vũ khí gỗ ra ngoài, “Ta đi một chút rồi sẽ trở lại.”

“À.” Trì Quan núp ở trong góc không nhúc nhích.

Cửa bị đóng, giày cỏ đập trong bùn phát ra âm thanh “Lộp bộp” dính dấp.

Chờ tiếng bước chân dần dần xa, Trì Quan mới từ giường leo xuống, mò tới trước bàn rót cho mình một chén nước trắng.

Địa phương quỷ quái này, đến lá trà cũng không có.

Trì Quan ở nhà một mình vô cùng nhàm chán. Cậu nhìn qua cửa sổ về phía hậu viện, một con chó nhỏ cả người đen tuyền đang ngủ say trong ổ, trong hàng rào ở hậu viện đang nhốt một con gà mái và một con ngỗng. Ban đầu lúc Trì Quan tới đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của con ngỗng kia. Nó còn có tác dụng hơn so với quần gia, đuổi mình chạy vòng quanh sân hơn hai mươi vòng, nhất quyết không buông.

Cuối cùng vẫn là cậu chạy đến mức đầu óc choáng váng bèn khóc toáng lên, Mông Khanh mới bắt nhốt con ngỗng kia trở lại hàng rào.

Đến đây Trì Quan cũng rõ ràng, mặc dù Mông Khanh là ân nhân đã cứu mình về, nhưng mà bụng dạ cũng chả ra sao. Thậm chí Trì Quan hoài nghi sở dĩ đối phương cứu bản thân mình về, chẳng qua là nhất thời hứng khởi thôi.

Trì Quan hít hít mũi, vừa oan ức vừa khó chịu. Đáng tiếc nơi này đến một người có thể nói cũng chả có, cậu ở trong phòng kín nhịn lúc lâu, rốt cuộc không nhịn được, mặc áo tơ đội nón vào, chạy đến hậu viện tìm chó nhỏ chơi.

Cậu vốn là tên công tử ca rảnh rỗi là chịu không nổi, sau khi vết thương lành rồi cũng ngồi không yên. Nhưng lúc này xung quanh cũng không có gì để chơi, cậu buồn bã than thở mà nắm mũi chó nhỏ: “Sau này ta phải làm thế nào bây giờ?”

Chó nhỏ hắt hơi một cái, mở mắt ra ngắm Trì Quan một chút, lại trở mình ngủ tiếp.

“Xí!” Trì Quan đánh một cái vào tai chó nhỏ, “Chủ nào chó nấy!”

Phía sau hàng rào, con ngỗng ngốc ngẩn cổ lên, vỗ cánh, “Quạc!” một tiếng rõ to.

Nhất thời Trì Quan cảm thấy cúc hoa căng thẳng, vội vã đứng lên vào trong nhà.

Căn nhà nhỏ giữa sườn núi này, đúng là nhà nhỏ, còn không sánh được bằng một gian viện tử Tây sương dành cho khách nhân của Trì phủ.

Trước sau mỗi bên có một viện nhỏ, sân sau có mấy loại củ cải cải xanh. Sân trước trồng hai cây non, nhưng mà Trì Quan cũng không nhận ra đó là cây gì.

Gỗ của gian nhà là gỗ thêm cổ lâu, đông ẩm hề mát; toàn bộ nhà chỉ phân ra nhà bếp và phòng ngủ, không có các phòng khác.

Nhà bếp thì ở cách vách, cả ngày Trì Quan ăn không đủ no, nhưng cũng không có hứng thú đi nhà bếp tìm hiểu một phen. Thứ nhất là từ nhỏ người nhà đã giáo dục cậu, thân là Đại thiếu gia của Trì phủ, không thể tùy ý tiến vào nhà bếp; thứ hai là bên trong phòng bếp này cũng thật sự không có gì có thể tìm hiểu.

Đơn giản vẫn chỉ là củ cải đậu phụ cải xanh thôi.

Trì Quan nhàm chán đến hoảng hốt, liền loanh quanh tới lui trong phòng. Càng chạy thì lại càng đói bụng, chỉ có thể nằm lại trên giường, nhìn xà ngang trên đầu mà chờ ra.

Cùng với tiếng mưa rơi dần nhỏ lại, Trì Quan cũng không biết mình đã ngủ thế nào.

Trong mơ cậu vẫn đang ở Trì phủ quen thuộc: thư đồng nhỏ giọng cầu xin mình đi học, hôm nay lão phu tử sẽ kiểm tra; mẹ thì tự tay làm hạnh lạc mà mình thích, ngâm một cái trong miệng có hơi thô ráp, nhưng mà vừa đúng vị. Mẹ biết mình thích ngọt, nên sẽ cho nhiều đường hơn chút, người khác không thích vị này, chỉ cảm thấy quá ngọt, nhưng mà cậu lại cực kì thích.

Cha dẫn theo các chú bác từ bên ngoài trở về, thời tiết trắng thanh gió mát uống rượu thảo luận trong lương đình. Trong hồ sen là một con ếch xanh lớn; chính mình tiến lên muốn uống một chén rượu nhỏ, mặt lập tức đỏ lên, các chú cười mình đường đường là một nam nhi mà tửu lượng lại kém như vậy. Phụ thân liền lắc đầu thở dài, nói mình từ sáng đến tối chả học gì, chỉ biết đầu khúc trốn học, còn học cô nương nhà người ta ưa ngọt như mận.

Trong mộng đã từng tới lui như vậy, nhưng mà những thứ này tới lui cuối cùng cũng không tồn tại nữa.

—— Chạy! Chạy mau! Cũng đừng quay về nữa!

—— Cha mẹ không thể bồi tiếp con nữa, từ nay về sau, con phải chăm sóc chính mình cho tốt.

— Không được chọn ba lựa bốn, không được qua loa cho xong chuyện, kiềm hãm tính khí được nuông chiều này của con, con đường sau này không dễ đi, con phải kiên cường lên.

— Nam nhi chí ở bốn phương, đừng khóc, cha mẹ cũng không cần con báo thù.

Trì Quan mở choàng mắt, ngực phập phồng kịch liệt.

Cậu sững sốt chốc lát mới ngồi dậy, viền mắt ướt đầm, hoá ra đã khóc một hồi trong mơ.

Trì Quan lau lau mắt. lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài, không ngờ sắc trời đã đen kịt rồi.

“Con gấu ngốc kia sao còn chưa trở lại nhỉ?” Tim Trì Quan nhất thời lo lắng, cậu đi tới trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Mưa không biết đã tạnh từ bao giờ, không khí bên ngoài mát mẻ, đen kịt một màu, giờ tay ra không thấy năm ngón.

Dù đã ở đây hơn nửa tháng, cậu vẫn không thích ứng được hoàn cảnh như vậy.

Trong thành Tứ Huyền hàng đêm sênh ca, đêm cũng như ngày. Mỗi khi mặt trời lặn, trên mặt sông sẽ xuất hiện thuyền hoa tinh xảo, dù có là trong hẻm nhỏ bình thường, cũng sẽ có ông lão bán nước đường đỏ và tiểu thương bán bánh rán, qua lại đều là người người náo nhiệt.

Nào giống chỗ này, mặt trời vừa xuống núi thì chỉ có thể ở trong phòng, ban đêm còn nghe được tiếng sói tru.

Trì Quan tâm thần không yên ngồi một lúc, nào bỏ ra cảnh Mông Khanh đi bắt cá nhưng tay chân vụng về bị rớt xuống nước.

Cậu cái gì cũng không, rời Mông Khanh cũng không biết mình sẽ đi đâu, nên làm gì, do đó càng sợ.

Cậu yên lặng đếm tới 100 trong lòng, rốt cục không yên tâm mà khoác một chiếc áo ngoài có mảnh vá, nhấc lồng đèn chạy ra ngoài.

Bước chân thứ nhất ra ngoài, giày cỏ liền ngập trong đất bùn ướt sũng.

Ngón chân trắng như tuyết nhiễm phải bùn dơ, trong lòng Trì Quan vô cùng ghét bỏ, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng đi về phía bờ sông trong trí nhớ.

*Gà xé sợi

*gà hoàng kim

*

Tôm nướng

Điềm tuyết

2. Chương 2: Tìm Người

Trì Quan là được Mông Khanh nhặt được ở bờ sông vào nửa tháng trước. Cậu trôi thẳng từ thượng du xuống, hầu như cho rằng mình sẽ mất mạng. Không ngờ rằng giữa đường được lưới đánh cá của Mông Khanh tóm lại.

Thời điểm Mông Khanh cứu được cậu, Trì Quan sốt cao, cả người ướt đầm, giày thêu kim tuyến không còn, quần áo làm từ gấm vóc tốt nhất kinh thành cũng bị phá hủy, ngọc quan có nam ngọc trai đồi mồi cũng rơi mất, tóc đen dính đầy mặt. Theo như lời Mông Khanh sau này nói, lúc đó hẳn đã từng cho rằng Trì Quan sẽ bị chính tóc của mình xiết chết.

Trì Quan chậm rãi đi từng bước trong bùn, toàn bộ bàn chân trắng nõn cũng đã dính đầy bùn bẩn, xúc cảm lạnh lẽo dấp dính khiến cậu rất khó chịu. Sau cơn mưa lớn, thời tiết nóng bức cuối cùng cũng dịu đi, trong rừng nhiệt độ càng thấp hơn. Gió đêm mang theo hơi ẩm và khí lạnh phả vào mặt, trong tay Trì Quan cảm đèn lồng quơ quơ. Ánh lửa yếu ớt chỉ có thể rọi sáng con đường dưới chân, xa hơn chút nữa là không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Xa xa vang lên tiếng sói tru, Trì Quan dừng lại, có chút sợ sệt.

Cậu quay đầu lại nhìn một chút, đã không nhìn thấy căn nhà nhỏ của Mông Khanh. Cậu đã đi rất xa, lúc này lại muốn quay về chẳng phải sẽ uổng công đi sao?

Trì Quan hít sâu một cái, âm thầm khuyến khích bản thân mình:” Không sợ, mày đã nhọc quá, là nam tử hán rồi!”

Cậu bước nhanh hơn, bùn đất bị vấy trên ống quần và vạt áo – mấy ngày nay cậu chỉ có thể mặc quần áo của Mông Khanh. Những quần áo này hiển nhiên là lớn hơn không ít, tay áo của cậu xắn lên, quần cũng xắn đến đầu gối, vạt áo rủ xuống, tóc đen chỉ dùng một cây trâm gỗ vấn lên, nhìn cả người rất tức cười.

Trong phòng Mông Khanh không có gương, mấy ngày nay cậu cũng không biết dáng vẻ mình ra sao. Cậu nhắc vạt áo chạy chậm tới bờ sông, nước sông sâu thẳm đen kịt, nhìn qua giống như ẩn giấu rất nhiều quái vật trong chuyện thần thoại xưa. Tiếng nước sông cuộn cuộn không dứt, giống như thi nhân ngâm thơ rong ngày xưa, ngâm nga bài ca cổ xưa không thay đổi.

Trì Quan nuốt ngụm nước bọt, run rẩy gọi trong gió lạnh: “Gấu ngốc?”

Đáp lại cậu chỉ có tiếng nước sông.

“....Gấu ngốc ơi? Gấu ngốc người ở đâu?” Trì quan kêu hai tiếng, lại hơi lên giọng, “Này?! Mông Khanh?!”

Ngoại trừ tiếng gió và tiếng nước, bốn phía một mảnh tĩnh lặng.

Trì Quan dọc theo bờ sông gọi mấy lần, không có bất kì lời đáp nào. Cậu tìm đến nơi thường ngày Mông Khanh thả lưới đánh cá, phát hiện bên trong đã không còn cá.

Mông Khanh hẳn là đã tới, hơn nữa còn cầm cá đi, vậy tại sao hắn vẫn không trở về? Lẽ nào thật sự là đã ngã xuống nước ư? Hay là lạc đường?

Trì Quan một mặt mờ mịt, trong đầu loạn thành một nùi, cậu ngơ ngác mà nghĩ: Không bằng trước tiên mình cứ về nhà Mông Khanh đã? Nếu đúng là hắn rơi xuống sông thì làm thế nào bây giờ? Nếu như hắn lạc đường thì sao?

Hắn đã ở chỗ này nhiều năm như vậy, sẽ lạc đường ư?

Vậy là rơi xuống sông ư? Từ lúc trưa đến giờ đã qua bao nhiêu canh giờ rồi? Bây giờ tới vẫn còn kịp sao? Có thể nào giống như mình không, lại bị trôi xuống hạ du?

Hắn còn sống không?

Hắn là sẽ không đúng lúc như vậy đâu, mỗi người cũng mạng lớn giống như mình vậy, một đường lao xuống cũng không bị chết đuối chứ?

Coi như không chết đuối, đá ngầm và vách núi cũng có thể khiến người ta mất mạng.

Trì Quan không dám nghĩ nữa, vội vàng xoay người lại chạy về phía dưới núi.

Không được, dù không biết có hữu dụng không, cậu cũng phải tìm người hỗ trợ mới được!

Đường xuống núi không dễ đi, đặc biệt là ban đêm. Trì Quan vấp ngã mấy lần, khuỷu tay bị rách, đầu gối cũng rách, khắp người toàn là bầm bầm, tóc đen đẹp như tơ lụa cũng dính bết vào nhau. Nếu là lúc bình thường, nhất định Trì Quan phải khóc lớn lên.

Muối đêm hè hân hoan quần lấy Trì Quan, gò má non mềm của cậu bị đốt mấy nốt lớn. Nửa đường thực sự ngứa đến khó nhịn, cậu nhớ Mông Khanh đã nói nếu như bôi bùn lên mặt thì muối sẽ không có chỗ đốt nữa, bèn dứt khoát ngồi xổm xuống bóc một nắm bùn lớn bôi loạn lên mặt. Sau đó xoa cả tay và chân, cậu mới tiếp tục đi xuống núi.

Mùi tanh thối quần quanh chớp mũi, cả người vừa dính vừa hôi, Trì Quan đỏ cả viên mắt, sau khi đến thôn hầu như một mụn nước co quắp trên mặt đất.

Trong thôn đang đốt đuốc sáng trưng, một đám đàn ông giờ được nói gì đó, bên cạnh còn mấy phụ nữ đang nắm tay trẻ con đứng đó.

Thấy có người từ cửa thôn đi vào, mấy nam nhân quát lớn: “Ai!”

“Ta không phải là người xấu.” Trì Quan vội nói, “Ta là ở chỗ Mông Khanh trên núi xuống, Mông Khanh – các huynh có biết không?”

“Mông Khanh?” Một người đàn ông tiến lại gần, ánh lửa chiếu vào trên mặt Trì Quan, hắn bị dáng vẻ chật vật tả tơi của cậu làm sợ hết hồn, “Người đây là.....?”

“Ta là tới tìm trợ giúp,” Trì Quan nói, “Kính nhờ, các huynh có thể giúp ta một chút không?”

Một ông già ngậm tẩu thuốc lá, từ trong đám người đi ra, trên dưới đánh giá cậu: “Người chính là tiểu tử được Mông Khanh cứu đó hả?”

“Vâng, là cháu!” Trì Quan vội nói, “Cháu đang tìm Mông Khanh, không thấy hắn, cháu nghĩ là hắn đã bị

rơi xuống sông rồi!”

“Cái gì?” Người đàn ông đứng trước mặt Trì Quan giật mình, “Mông Khanh bị rơi xuống sông rồi hả? Không tốt! Nhanh, mấy người theo ta xuống chỗ sông tìm!”

Hắn vừa gọi, mấy nam nhân trẻ tuổi lập tức giờ đuốc đi về phía ngoài thôn, mấy phụ nữ cũng che miệng giật mình không ít.

Một cô gái kinh hoảng nói: “Sao lại xảy ra chuyện như vậy? Vậy, vậy em trai của cháu thì sao?”

“Không biết, trước tiên tìm người đã.” Những người khác trả lời, “Đã ra ngoài ba lượt người, sẽ có phát hiện thôi, không nên gấp gáp.”

Cô gái kia súp đổ mà bụm mặt khóc lên: “Vậy thì làm sao bây giờ! Cháu vốn cho là chỉ cần nhờ Mông đại ca thì sẽ ổn thôi, vậy, vậy nếu như hại Mông đại ca cũng xảy ra chuyện....”

Những người khác dồn dập an ủi, Trì Quan không nghe hiểu họ đang nói gì, cũng không kịp ngẫm nghĩ, vội vàng đi theo một đám đàn ông ra ngoài.

Trên đường, người lúc đầu nói chuyện với Trì Quan tự giới thiệu mình: “Ta tên là Phương Toàn, là con trai của thôn trưởng, người tên là gì?”

“Trì Quan.” Trì Quan lo lắng nói, “Phương đại ca, Mông Khanh sẽ thế nào?”

“Yên tâm, nước sông nơi này không xiết đâu,” Phương Toàn an ủi cậu, “Khả năng bơi của Mông Khanh không tệ, nếu như xảy ra chuyện bị trôi xuống hạ du, cũng sẽ không có chuyện lớn gì, trừ phi....”

“Trừ phi?”

“Ngày hôm nay mưa cả ngày, nước sông dâng cao. Lúc xế chiều A Ngưu trong thôn đúng là mất tích ở bờ sông, chúng ta cũng đang đi tìm.” Phương Toàn thở dài, “Nước sông ở hạ du nếu cao quá, thế thì khó mà nói được.”

Tim Trì Quan nhất thời lại nảy lên, vốn cậu muốn lên tiếng, nhưng lại hắt xì một cái, đành phải lấy ống tay áo lau mặt.

Mặt cậu lại càng bần hơn, Phương Toàn nhìn không nổi nữa, lòng nói: Mông Khanh kiếm ở đâu ra một nhóc con hoang dã như thế này chứ?

Mấy người đi dọc theo bờ sông về phía hạ du, hai chân Trì Quan đã đi đến tê mỏi. Lòng bàn chân non

mềm đã bị giày cỏ mài chảy máu, lại bị nhiễm bùn, vừa đau vừa ngứa, hầu như khiến người ta phát khùng.

Thật sự là cậu đi không được nữa, vừa mới ngồi xổm xuống đã nghe phía trước có người nói gì đó. Đầu cậu choáng váng, mới nhớ lại mình chưa ăn cả cơm trưa lẫn cơm tối, bên tai đều là tiếng ong ong. Phương Toàn ngồi xổm xuống muốn đỡ cậu, miệng người trước mặt cứ mở ra khép lại, nhưng cậu hoàn toàn không nghe rõ đối phương đang nói gì.

“Là Mông Khanh!”

“Mông Khanh không có chuyện gì!”

“A Ngưu cũng tìm được!”

Mông Khanh công một thiếu niên chừng mười tuổi từ phía bờ sông đi tới. Trên người hần ướt nhẹp, tóc nhỏ nước, giọt nước uốn lượn theo đường cong cường tráng trượt xuống, cả người hần có khí chất kiên định không thể nghi ngờ, khiến người ta xa xa nhìn thấy hần liền cảm thấy vững dạ.

“Sao các người cũng tìm tới? Không phải nói chia thành hai đường à?” Mông Khanh thả thiếu niên xuống, tiếp nhận không tay người khác đưa lau mặt. Hần vuốt tóc đen tùy ý trước mắt ra phía sau, lộ ra cái trán rộng sạch sẽ, một đôi mắt sáng ngời dưới ánh lửa màu vàng ấm, “Tiểu tử này muốn xuống sông mò cá, đi dọc theo bờ sông xuống hạ du, đi không được thì ngủ một giấc bên bờ. Lúc ta đi nó vừa muốn trở về, lại trượt chân một cái ngã xuống sông, may mà ta tới kịp lúc.”

Mông Khanh vỗ đầu tên nhóc kia một cái: “Tĩnh lại được là tốt rồi, nhớ lấy giáo huấn lần này.”

Thiếu niên mười tuổi kia xấu hổ gãi gãi mặt, đoàn người phía sau và Phương Toàn công Trì Quan bị ngắt đi tới: “Mông Khanh huynh không có chuyện gì chứ? Chúng ta nghe nói huynh bị rơi xuống sông bị trôi đi rồi.”

Mông Khanh: “???”

Mông Khanh nhìn thấy trên người đối phương đang công một người, ban đầu không nhận ra, mấy giây sau mới nhận ra y phục của chính mình.

“??? Trì Quan???”

“Cậu ta xuống núi tìm bọn ta, nói không thấy huynh, bị nước sông cuốn đi,” Phương Toàn nói, “Theo chúng ta đi tìm, vừa nãy đột nhiên bất tỉnh.”

Mông Khanh sững sờ, sau đó mọi người liền nghe một tiếng “Ừ ục” thật lớn.

Mọi người: “....”

Thiếu niên mười tuổi A Ngưu kinh ngạc nói: “So với việc đánh bụng còn vang hơn.”

Mọi người không nhịn được cười lên.

Phượng Toàn cũng bật cười: “Xem ra là vừa mệt vừa đói mới ngất đi.”

Mông Khanh cũng không nhịn được cười, giơ tay đón Trì Quan để trên lưng, lại cúi đầu nhìn A Ngưu: “Có thể tự đi không? Không được thì để A Toàn ca công đệ.”

“Đệ có thể!” Thiếu niên nho nhỏ phồng má, “Đệ mới không có kém như thế đâu!”

Mông Khanh công Trì Quan trở về, ngón tay sờ phải chân tay đầy bùn đất của đối phương, tâm tình cũng có chút phức tạp.

Tuy rằng Trì Quan không nói với hắn về việc nhà, nhưng từ lời nói và việc làm hàng ngày có thể nhìn ra xuất thân nhất định là bất phàm, tất nhiên không chịu qua ải khuất gò, còn có chút bệnh thích sạch sẽ. Lần này biến thành bộ dáng này, phỏng chừng sẽ lại khóc sụt sùi rồi.

Trì Quan nằm trên tâm lưng dày rộng của Mông Khanh chảy nước miếng, trong miệng lẩm bẩm: “Gấu ngốc....”

Mông Khanh nhếch nhếch khoé miệng.

Trì Quan lại bẹp miệng nói: “Cơm đâu... Cơm của ta đâu... Đồ khốn nạn....”

Mông Khanh: “.....”

3. Chương 3: Hùng Đại Thúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Trì Quan tỉnh lại là đã giờ Dần (3-5h sáng), cậu là miễn cưỡng bị đói bụng mà tỉnh.

Ở trong mơ cậu đang ăn một cái đùi gà to và bánh chèo pha lê* của Phúc Lộc phường ở kinh thành. Miệng vừa hạ xuống nhưng không ăn được cái gì, lại còn cắn phải mép bát làm gãy mất răng hàm. Cậu thét lên một tiếng che miệng ngồi dậy, nhất thời có chút không phân rõ giờ là lúc nào.

Bánh chẻo pha lê (Bánh chẻo nhân thủy tinh)

Bầu trời ngoài cửa sổ đen thui chẳng khác nào bị đổ mực, trong phòng lại đốt đèn, toả màu vàng ấm áp. Trên chiếc bàn gỗ duy nhất trong phòng bày bát canh cá bốc hơi nóng, bát trứng gà nóng trắng như tuyết, khoai lang chưng đậm hương thơm và một con...

Trì Quan hít sâu một cái, nghĩ chính mình đang nằm mơ, ngậm nước bọt trước phản ứng của chủ nhân mà chảy xuống vạt áo trước.

Đó là một con gà, gà quay, vàng rực rỡ, mang theo mùi thơm ngọt ngào.

Gà hoàng kim! Là gà hoàng kim lúc trước mình từng oán giận với Mông Khanh!

Bụng Trì Quan phát ra một tiếng vang ghê gớm, cậu trực tiếp nhảy xuống giường muốn nhào vào bàn, nhưng hai chân vừa chạm đất liền bủn rủn vô lực, khiến cậu trực tiếp ngồi bẹp trên đất.

Trì Quan: “???”

Mông Khanh từ ngoài đẩy cửa vào, mang theo một luồng hơi nóng – nước mưa sau khi bị bốc hơi, hơi nước phủ đầy, nhiệt độ mùa hè cũng tăng lên.

Mông Khanh cau mày nhìn người đang ngồi dưới đất một cái, tiến lên bế Trì Quan dậy.

Vóc người hần cao to, cao gần một trượng*, cánh tay còn thô hơn cả đùi Trì Quan, ôm Trì Qua không mất chút công sức nào.

*Trong phần đánh giá tác phẩm của một bạn đọc bên Trung có nói anh Gấu Mông Khanh cao gần 1 trượng ~ 2m. Cơ mà lúc tui tra wiki thì một trượng xấp xỉ bằng 3,3m, anh Gấu cao gần một trượng là phải cao trên 2m ư? Tui nghĩ tác giả nhầm lẫn hay sao đó...

“Chân người không đau à?”

Trì Quan chỉ lo nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, ừng ực nuốt nước miếng một cái.

Mông Khanh bắt đắc dĩ lắc đầu, ôm người ngồi xuống bên cạnh bàn, để cậu cầm bát đũa thật cẩn thận, đã thấy vị thiếu gia hằng ngày yêu cầu lắm thứ này lại trực tiếp gắp tay bế đùi gà, không đếm xỉa gì đến hình tượng mà nhét vào miệng.

Không mất bao nhiêu lâu, Trì đại thiếu gia tay đầy mỡ, vạt áo cũng dính từng vệt dầu, miệng càng giống như được bôi một lớp dầu, sáng loá.

Mông Khanh không nói câu nào, nhìn Trì Quan ăn cái này cái kia, lại nuốt một miếng khoai lang. Sau khi rót chén canh cá thứ hai, đại thiếu gia mới giống như hồi hồn, thở một hơi thật dài, ợ một tiếng no nê.

Lại nhìn con gà hoàng kim kia, chỉ còn dư lại non nửa.

Mông Khanh: “.....”

Trì Quan liếm liếm ngón tay, nói: “Gà từ đâu ra vậy? Chẳng lẽ là con ở hậu viện kia? Ta thấy con ngỗng kia cũng rất béo, nó còn hung dữ với ta nữa, ngày mai ăn nó nha?”

Mông Khanh cầm khăn, nắm tay Trì Quan tỉ mỉ lau từng ngón một, miệng nói: “Gà ở hậu viện là để đẻ trứng, không thể ăn, còn ngỗng là để giữ nhà.”

Trì Quan: “.... Thế con chó kia để làm gì?”

Mông Khanh: “Tiểu Hắc đánh người, không giữ được nhà, nhưng lúc đi ra ngoài săn thú lại hữu dụng.”

Trì Quan: “.....À” Không ăn được con ngỗng, tiếc quá.

Mông Khanh lại lấy khăn lau miệng cho thiếu gia, nhìn hần cao lớn thô kệch thế thôi, tay lại rất nhẹ nhàng. Trì Quan hàm hồ nói: “Vậy gà kia là từ đâu tới?”

Cậu dừng một chút, lại hạ thấp giọng: “Là đi trộm ư? Vì ta?”

Mông Khanh: “....” Người này lấy đâu ra tự tin thế nhỉ?

Trì Quan tựa như lấy lại tinh thần, vỗ đùi đánh bốp một cái, ồn ào nói: “Chờ chút! Sao người lại trở về? Người đã đi đâu vậy?! Ta tìm người rất lâu đó!”

Nói tới cái này, trong lòng Mông Khanh mềm nhũn, đúng là có chút nhìn vị thiếu gia này với cặp mắt khác xưa: “Tại sao lại đi tìm ta?”

“Phí lời! Trời tối rồi mà người vẫn chưa trở lại! Tất nhiên là ta sẽ lo lắng rồi”

Mông Khanh nghe cậu nói lo lắng, đáy mắt loé qua một chút ánh sáng. Hắn ngừng tay, hai mắt như khoá chặt con mắt nhìn Trì Quan: “Người có biết sơn đạo ban đêm nguy hiểm cỡ nào không? Có thể còn gặp mãnh thú, một mình người không thạo đường, đi lại chung quanh như thế rất dễ xảy ra chuyện, hiểu chưa?”

Hắn lại bắt lấy chân Trì Quan nâng lên, chỉ cho cậu xem: “Chân đều bị mài rách rồi, rất dễ bị nhiễm trùng, nơi này cách trên trần khá xa, muốn mời đại phu đến cũng không dễ dàng. Trên chân người đều là vết thương, đây là bị té đúng không? Đã bầm một mảng to rồi này.”

Hắn lại bắt lấy mặt Trì Quan: “Trên mặt cũng đều là vết muỗi cắn, không phải là người ghét nhất ô uế à? Còn làm cho mình mặt bầm nữa?”

Trì Quan liên tiếp bị chất vấn làm cho mơ hồ, trong bụng bốc lên đám lửa: “Ta lo lắng cho người còn không đúng ư! Ta đi tìm người là lỗi của ta?! Người có bệnh à!”

“Có bản lĩnh lo lắng cho người này, còn không bằng bảo vệ chính mình cho tốt.” Mông Khanh nghiêm nghị nói, “Ta chỉ là đi ra ngoài tìm người, cũng không muốn lúc về không thấy người, lại phải đi tìm người nữa.”

Mông Khanh đứng lên, dọn dẹp mâm thức ăn, Trì Quan giận đến phát khóc: “Ta hảo tâm hảo ý mà người còn không cảm kích! Ta không để ý đến người nữa! Ta ghét người!”

Mông Khanh liếc cậu một cái: “À, vậy nhả thức ăn hồi nãy ra đi.”

Trì Quan: “.....”

Mông Khanh: “Ban đêm không thể tùy tiện ra ngoài, nhớ chưa.”

Trì Quan nghiêm mặt: “.... Ta không sai, người giáo huấn ta là không đúng.”

Mông Khanh suy nghĩ một chút: “Vậy ngày mai người xuống núi đi.”

“.....Cái gì?”

“Ta không muốn chăm sóc một người không nghe lời, mỗi ngày cho người ăn no, còn phải nhật xác cho người.”

Trì Quan: “.....”

Vô liêm sỉ!!

Khốn kiếp!!

Người độc miệng không có bi!!!

Không có gì cả!!!

Trì Quan mấp má môi một phen, lại không có dũng khí nói ra miệng.

Tuy rằng Mông Khanh độc miệng, lại mặt than, còn không hay phản ứng mình, nhưng xác thực là hắn chăm sóc mình rất tốt, không sốt không mê, không sinh bệnh... Chỉ là có chút ăn không đủ no.

Đổi thành những người khác, không thể nào nuôi một người ở nhà bất tài không biết làm việc.

Trì Quan không có cốt khí thoả hiệp – Cậu đã quen áo đến đưa tay cơm đến há mồm, thực sự không biết phải tự nuôi sống bản thân mình như thế nào.

“Nhớ chưa?” Mông Khanh nhìn chăm chăm vào cái xoáy trên đỉnh đầu Trì Quan hỏi.

Trì Quan oan ức hít hít mũi: “Nhớ kỹ rồi.”

Mông Khanh nhếch nhếch khoé miệng, nụ cười loé lên một cái rồi biến mất. Hắn quay người đi rửa bát, Trì Quan ngồi bên cạnh bàn sững sờ một hồi lâu, đột nhiên nghi hoặc – Nửa đêm canh ba, sao hắn lại phải làm một bàn thức ăn?

Trì Quan ăn uống no nê, ngủ một giấc tìm lại được cảm giác, hồi lâu mới nhớ hỏi Mông Khanh: “Gấu ngốc, y phục của ta thay thế nào thế? Bùn trên người ta đâu?”

Mông Khanh liếc cậu một cái, lại hỏi cậu một chuyện lạc đề: “Gấu ngốc?”

Trì Quan hất cằm lên: “A, người vừa cao vừa to, còn dữ tợn nữa, bàn tay cũng to...”

Trì Quan đi tới kéo tay Mông Khanh.

Tay Mông Khanh vừa to vừa ấm, lòng bàn tay đầy chỉ tay, ngón tay lại có các vết chai không đồng đều, tuy rằng không đẹp, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Trì Quan bóp bóp lòng bàn tay của hắn: “Chao ôi như tay gấu ấy.”

Mông Khanh bị cậu không nặng không nhẹ bóp mấy cái, trong lòng tê tê ngứa ngứa, chỗ đứng quần lại cứng lên.

Trì Quan: “.....”

Trì Quan kêu to: “Người biến thái à!!!”

Mông Khanh: “.....”

Mông Khanh trả lời vấn đề trước của cậu: “Tối hôm qua người giặt xiu, ta công người trở về, nấu nước nòng giúp người gội đầu tắm rửa, lại bôi thuốc trị thương cho người; sau khi làm xong cũng không còn sớm nữa, phỏng chừng người sẽ đói bụng tỉnh, nhân tiện làm thức ăn chờ người.”

Mông Khanh dừng một chút: “Gà là chị của A Ngưu đưa, người hôm qua ta tìm chính là A Ngưu.”

Trì Quan bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức che ngực, giống như một cô gái mà la lên: “Người tắm rửa cho ta? Vậy không phải là ta đã bị người nhìn thấy hết à?”

Mông Khanh không nói gì: “Lúc người được ta nhặt về, ta giúp người thay quần áo sạch, còn giúp người bôi thuốc.” Ý tứ là, người sớm đã bị ta nhìn thấy hết được không?

Trì Quan một mặt khóc không ra nước mắt, không hiểu sao liền cảm thấy chính mình đặc biệt chịu thiệt.

Mông Khanh lên nhanh mà xiu cũng nhanh, lúc này đã không nhìn ra dấu vết gì. Trì Quan cắn răng hỏi: “Người, người hãy thành thật cho ta, người đừng có lừa ta. Người lớn tuổi như vậy rồi mà còn chưa có cưới vợ, có phải là không thích con gái không?”

Mông Khanh: “.....”

Lớn tuổi như vậy?

Trì Quan cùng nghi hoặc của Mông Khanh mà mắt đối mắt: “Không phải người đã hơn ba mươi sao? Hùng đại thúc?”

Mông Khanh: “..... Năm nay tuổi mụ của ta là 22.”

Trì Quan: “.....” Ta đệt.

Chú Gấu =)))))) Chú Gấu không chịu tân trang nhan sắc làm ai đó tưởng là một chú già =))))))

4. Chương 4: Vợ

Trì Quan vừa mới nhước quán không lâu, nhìn Mông Khanh râu ria xồm xoàm, đầu như tổ chim, còn tưởng rằng hắn đã hơn ba mươi, không ngờ chỉ lớn hơn cậu 2 tuổi mà thôi.

Trì Quan nhất thời có chút ngổn ngang trong gió, suy nghĩ hồi lâu hỏi: “Người ăn cái gì lớn lên thế?”

Mông Khanh: “???”

Trì Quan lại sờ sờ mặt mình: “Mỗi ngày ta đều ăn giống người, có thể nào sẽ già giống người không?”

Mông Khanh: “.....”

Mông Khanh có chút không thích: “Người cảm thấy ta già?”

Trì Quan nhìn hắn: “Cũng không phải, chỉ là có chút lớn nhanh quá.”

Mông Khanh nghiêm mặt, cầm mộc thương đã đeo xong bước ra khỏi cửa. Trì Quan vội hỏi: “Người giận à? Này người đi đâu vậy!”

“Săn thú.”

“Ta cũng muốn đi!”

“Chân người bị thương, phải nghỉ ngơi.” Mông Khanh dừng một chút, “Nếu như ta về muộn, sẽ tìm người đưa tin cho người.”

Trì Quan vẫn có chút bất an, nắm mép bàn giống như động vật nhỏ nhìn hấn: “Này, vậy người phải cẩn thận một chút, đừng để bị thương nha.”

Mông Khanh mềm lòng, vẻ mặt cũng hoà hoãn lại. Hấn quay lại, giơ tay xoa xoa đầu Trì Quan: “Được.”

Mông Khanh mang theo Tiểu Hắc, cầm mộc thương đi về phía rừng, đi được nửa đường lại chuyển hướng tới bờ sông.

Tiểu Hắc không biết hấn muốn làm gì, ngồi ở bờ sông lúc lắc đuôi. Mông Khanh ngồi xổm trên bờ nhìn xuống sông một lát, lẩm bẩm: “Rất già sao?”

Hấn thả mộc thương xuống, lấy một cái chủy thủ loé hàn quang từ sau hông ra, quay về mặt sông bắt đầu cạo râu. Chờ mặt sặc sỡ, hấn lại cầm dao chuyển tới trên mái tóc mọc lộn xộn.

Sau nửa canh giờ, trên mặt sông phản chiếu một khuôn mặt đàn ông cường tráng, mặt mày thâm thuy. Tóc hấn bị cắt ngắn, dựng thẳng như lông nhím, cằm có vết râu xanh. Người đàn ông sờ sờ mặt, không quen mà sờ tóc một cái.

Hấn cúi đầu rửa mặt, lúc ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Hắc ở bên cạnh giơ chân lên đá vào sông.

Mông Khanh: “.....”

Tiểu Hắc: “Gâu!”

Mông Khanh đá mông Tiểu Hắc một cái, một người một chó mặt không cảm xúc đi về phía rừng. Nửa đường gặp mấy người Phương Toàn, mấy người đàn ông bắt chuyện với nhau: “Mông Khanh? Sao lại cắt tóc rồi?”

Mông Khanh a một tiếng, không giải thích.

Phương Toàn lại quan tâm nói: “Trì tiểu huynh đệ có khoẻ không? Vết thương sao rồi?”

Mông Khanh gật đầu: “An dưỡng mấy ngày, không có gì ghê gớm.”

Phương Toàn nói: “Người nhặt được nhóc con hoang dã này từ đâu vậy? Cái gì cũng dám bôi lên mặt, cũng may mà mặt không bị hỏng.”

Tại Mông Khanh giật giật, nhìn về phía bên rừng, hạ thấp giọng: “Cậu ta không hiểu những thứ này lắm, sau này sẽ dạy”

Mấy người đều biết kỹ thuật săn thú của Mông Khanh cao siêu, thấy hắn hạ thấp thân thể, liền biết có thứ gì đó đã tới. Đoàn người ngừng cười đùa, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng.

Từ sâu trong rừng vang lên âm thanh sột soạt, chẳng bao lâu, một con sói xám ngậm thỏ xuất hiện trong tầm nhìn của họ.

Con sói xám này mù một mắt, thiếu một lỗ tai, lão đảo đi ra, đột nhiên nhìn thấy đám người lập tức quay người bỏ chạy. Phương Toàn hưng phấn kêu khê một tiếng, giương cung cài tên muốn bắt cả sói xám lẫn thỏ. Nhưng có người động tác còn nhanh hơn so với y.

Bên tai vèo một tiếng xé gió, một thương của Mông Khanh thẳng tắp lao ra ngoài. Đầu thương được vót đến sắc nhọn mạnh mẽ xuyên qua thân thể sói xám, cố định nó trên mặt đất.

“.....Chắc.” Phương Toàn thả tiễn xuống, nhìn cánh tay cường tráng của Mông Khanh một cái, “Một mình người ăn nhiều thế à? Nhà ta còn vợ con đấy.”

Mông Khanh không chút chần chừ nói: “Ta cũng có.”

Phương Toàn: “.....”

Phương Toàn nhìn Mông Khanh tiến lên rút dao ra, nhanh nhẹn lột da, động tác tiêu sái gọn lẹ: “Người đối xử với nhóc con kia cũng không tồi a, khi nào cậu ta đi?”

Mông Khanh dừng một chút: “Cậu ấy sẽ không đi.”

“Tại sao?” Phương Toàn ngăn người, “Người vẫn muốn thu lưu cậu ta?”

“Ừ.”

Phương Toàn sờ sờ cằm, ngồi xuống nói nhỏ: “Tiểu tử ngươi không phải đúng là thích đàn ông chứ? Chẳng trách mẹ ta giới thiệu người cho người người cũng không bằng lòng. Tỷ tỷ của A Ngưu làm thế nào bây giờ? Người ta thích người đã nhiều năm nay, vẫn không chịu gả đi.”

“Liên quan gì đến ta?” Mông Khanh thu lại da sói, lại cắt từng miếng thịt sói, cắt vào trong túi da thú, lại treo con thỏ trên thắt lưng, đứng lên nói, “Ta đi về trước đây.”

Phương Toàn thở dài, dường như không nghĩ ra đàn ông thì có gì mà thích. Không ngờ không mông, thân thể cũng cứng ngắt, cũng không thơm mềm. Nhìn dáng vẻ bảo vệ thức ăn kia của Mông Khanh, phỏng chừng ăn cũng không ít, quả thực không hề có chút ưu điểm nào

“Tại sao cứ phải là cậu ta? Lúc trước người cũng chưa biết cậu ta.”

Mông Khanh suy nghĩ một chút, nói: “Nửa tháng trước, mẹ người giới thiệu người cho ta.”

“A?”

“Ta nói cháu không muốn,” Mông Khanh ngắc gọng nói, “Mẹ người bảo ánh mắt ta cao, nói đời ta muốn có được vợ, có lẽ phải xem ý trời, xem hà bá có nguyện ý đưa một người đến cho ta không.”

Ý định ban đầu của mẹ Phương Toàn là oán giận Mông Khanh, lại không ngờ trong hôm đó Mông Khanh lại nhặt được một người.

Phương Toàn: “.....” Người nói thật lòng à?

Mông Khanh huyết sáo, mang Tiểu Hắc đi về phía người rừng: “Do vậy cậu ấy là người vợ mà hà bá đưa cho ta.”

Phương Toàn; “.....”

Mông Khanh cảm thật sói và thỏ về nhà. Trì Quan đang cà nhấc cong móng gian nan di chuyển về phía cửa, Mông Khanh đi tới đỡ lấy cậu, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Trì Quan: “.....”Thiếu hiệp người là ai? Ta biết người à?

Mông Khanh thấy Trì Quan trợn tròn mắt nhìn mình từ trên xuống dưới, đáng vẻ mấy lần muốn nói lại thôi, cau mày: “Lại làm sao?”

“Thanh âm này.... Đúng là gấu ngốc?” Trì Quan mờ mịt, “Người làm sao vậy? Đột nhiên biến dị?”

Mông Khanh: “.....”

Mông Khanh nghiêm mặt ôm người đi vào trong phòng, hẩn quyết định trước giờ cơm tối không nói chuyện với Trì Quan.

Trì Quan úi úi kêu lên: “Ta muốn đi nhà vệ sinh!”

Mông Khanh xoay người ôm cậu đi về phí nhà vệ sinh ở hậu viện.

Trì Quan: “....”

Trì Quan bị Mông Khanh đỡ đứng một bên thùng gỗ, hai tay Mông Khanh vòng qua trước người cậu, dễ dàng ôm cậu vào trong ngực, đưa tay tháo đai lưng cậu, kéo tuột quần xuống.

Trì Quan: “.....”

Trì Quan sống chẳng muốn yêu nữa: “Này, ta chỉ bị thương ở chân, không phải... Không phải tay cũng bị thương cũng chẳng phải là chuyện gì cũng không tự gánh vác được không?”

Mông Khanh lạnh nhạt nói: “Vậy ngay hôm nay ngươi xuống núi đi.”

Trì Quan: “.....Lại nữa?!”

Mông Khanh: “Ta không muốn chăm sóc một người không nghe lời.”

Trì Quan: “.....”

Cậu nghiện rượu nghiện lợi, không phải chỉ bị người ta hầu đi tiểu thôi ư! Ai sợ ai chứ!

Thiếu gia ta từ nhỏ được hầu hạ mà lớn lên, tuy rằng sau khi hiểu chuyện cũng không cần người hầu hạ đi vệ sinh, nhưng.... thích ứng một chút vẫn có thể thành thói quen nhanh thôi!

Trì Quan thẳng thắn nhắm mắt lại, Mông Khanh liền giúp cậu móc cái kia ra, quay về phía thùng gỗ.

Hàng mi vừa dài vừa dày của Trì Quan rung rung, lỗ tai đỏ ửng. Mông Khanh cúi đầu ghé vào tai cậu nói: “Ngươi nhỏ thật đấy.”

“.....” Đệt! Cái này mà nhịn nữa thì không chịu được!

Trì Quan đột nhiên bắt lấy đũng quần Mông Khanh: “Ngươi lớn chắc?! Ngươi lớn thế nào cho ta xem chút?!”

Mông Khanh né về sau, bất đắc dĩ nói: “Đừng nghịch.”

Trì Quan: “.....” Ngũ khí gì thế? Nói hay lắm, cứ như chính mình cố tình gây sự ấy? Ai là người đầu tiên sỉ nhục người khác?! Đại trượng phu nam tử hán, sao có thể bị người ta nói nhỏ chứ?!

Từ nhà vệ sinh đi ra, Trì Quan bẹp miệng, Mông Khanh nói gì cũng không để ý. Mông Khanh không thể làm gì khác hơn là nói: “Cho người thấy được chưa?”

Trì Quan giận dữ: “Đây không phải là trọng điểm! Ai muốn nhìn người chứ! Nhìn sẽ bị đau mắt hột!”

Mông Khanh cau mày: “Sẽ không.”

Trì Quan: “.....” Đừng có trịnh trọng phản bác ta như thế!

Mông Khanh múc nước giúp Trì Quan rửa tay, rồi mới đổ thịt sói từ trong túi da thú ra, Trì Quan che mũi: “Mùi gì vậy, thối thối.”

“Là đồ tốt.” Mông Khanh lại lấy da sói ra, “Mùa đông làm cho người một cái khăn quàng cổ (), thân thể người nhỏ, nên cần phải có bao tay.”

Trì Quan chớp mắt một cái, nhìn Mông Khanh chăm chăm: “Người muốn lưu ta đến mùa đông ư?”

Mông Khanh dừng một chút, gương mặt nhìn cậu, mặt không hề cảm xúc.

Trì Quan vô tội nghiêng đầu: “Người vừa mới nói, mùa đông phải làm khăn quàng cổ, người đã lên kế hoạch rồi. Ha ha, người sẽ không đuổi ta xuống núi, người lừa ta.”

Mông Khanh: “Người không nghe lời, ta sẽ cho người xuống núi.”

Trì Quan qua quýt gạt đầu, đưa tay sờ lông sói: “Được được, người nói cái gì thì chính là cái đó.”

Mông Khanh nhìn chăm chú vào gò má Trì Quan một lúc lâu, đứng lên cầm lấy đồ muốn đi nhà bếp xử lý một chút.

Trì Quan cũng muốn đi qua xem, Mông Khanh nói mùi không tốt. Trì Quan nổi tính bướng bỉnh lên thì sẽ không buông tha, do đó lúc Phương Toàn đi tới, liền nhìn thấy Mông Khanh đang bưng một cái chậu, đang đi về phía trong sân, sau lưng treo một người giống như đeo vật trang sức vậy.

Trì Quan nằm nhoài sau lưng Mông Khanh, nhìn thấy Phương Toàn lại đây, ngoái đầu lại chào hỏi: “Phương đại ca!”

Phương Toàn: “.....”

Y xoay người, lăm bắm: “Phi lễ chó nhìn.”

Trì Quan: “???”

Mông Khanh tùy ý để Trì Quan treo trên người, bước đi vững vàng đi tới cửa: “Sao lúc này lại tới đây?”

Phương Toàn nỗ lực khiến mình lơ đi sự tồn tại của Trì Quan, cứng ngắc nói: “Tỷ tỷ của A Ngưu nói muốn cảm ơn người, mời người buổi tối cùng.... Trì tiểu đệ đến nhà cô ấy ăn một bữa cơm.”

Trì Quan sáng mắt lên: “Tỷ tỷ của A Ngưu? Có con gà hoàng kim kia sao?”

Phương Toàn: “.....”

Mông Khanh cau mày: “Gà hoàng kim là ta làm.”

Trì Quan vỗ vai hấn một cái, lại nhìn Phương Toàn: “Có gì ăn ngon không?”

Trong lòng Phương Toàn nghĩ, quả nhiên là đồ tham ăn, con gái thì thôi đi, đây lại là một tên con trai, rốt cuộc thì có gì tốt chứ?

Phương Toàn thương hại mà nhìn Mông Khanh, chao ôi thở dài. Trì Quan đầy mặt không hiểu, Mông Khanh không vui nói: “Buổi tối chúng ta có thịt ăn.”

Trì Quan chỉ tiếc gỗ mục không thể dẻo: “Có thể tiết kiệm bao nhiêu thì hay bấy nhiêu! Người nghèo như vậy!”

Mông Khanh: “.....”

Phương Toàn: “.....”

Anh chỉ muốn tốt cho em nên mới không cho ăn thịt thôi mà, có nghèo đâu =)))

Mà hôm nay có ai dùng mạng VNPT mà không vô được wordpress không nhỉ? Thêm quả mạng chậm như rùa bò ấy. Post được chương này đúng là kì tích ;;____;;

5. Chương 5: Ý Đồ Xấu

A Ngưu tên đầy đủ là Trần A Ngưu, chị của cậu ta Trần A Hoa là tiểu mỹ nhân nổi danh trong thôn Khách Hà. A Hoa trắng nõn trắng nà, mặt mày thanh tú, nói chuyện giọng nhỏ nhẹ, ít có tính cách lăm lăm liệt liệt của các cô gái trong thôn, trái lại hơi có chút khí chất của tiểu thư* (*từ gốc là tiểu gia bích ngọc: con gái cưng*). Nhiều cậu trai chưa kết hôn ở thôn Khách Hà đều ngầm yêu thích A Hoa, tiếc rằng A Hoa lại nhất kiến chung tình với Mông Khanh, nhiều năm như vậy mà vẫn khổ sở chờ Mông Khanh. Trong thôn còn có lời đồn, có người nói A Hoa đã từng nói rằng, chỉ cần một ngày Mông Khanh còn chưa lập gia đình, Trần A Hoa nàng cũng sẽ chưa lấy chồng ngày ấy.

Cô gái vừa si tình vừa quật cường như vậy khiến trưởng thôn thương tiếc, nên nhiều lần muốn tác hợp hai người. Kết quả tên Mông Khanh này giống cái mỗ gỗ đầu óc trước sau chậm chạp, nửa chút cảm giác với A Hoa cũng không có, đúng là khiến người ta không biết làm thế nào.

Có câu, dưa xanh hái không ngọt, bà trưởng thôn thấy hai người cứ giằng co mãi như thế cũng không phải là biện pháp, bèn quay lại bắt đầu khuyên A Hoa, cũng giới thiệu những chàng trai khác ở thôn bên cạnh cho A Hoa, đáng tiếc A Hoa vẫn không gật đầu. Bà trưởng thôn đành phải đi khuyên Mông Khanh, với hy vọng ngày nào đó hắn sẽ coi trọng ai đó, không quan tâm là ai. Chỉ cần thành hôn, A Hoa cũng sẽ không lãng phí đi thanh xuân tươi đẹp.

Tiếc là mấy năm qua dù có giới thiệu các cô gái tốt như thế nào, thôn bên cạnh, trấn bên cạnh cũng có, nhưng Mông Khanh không lọt mắt ai.

Vì vậy trong thôn có người lén nói rằng: Không chừng Mông Khanh căn bản không thích con gái, chỉ thích đàn ông thôi.

Dù sao trước đây trong thôn Khách Hà cũng có người thích người đồng tính, sau đó người kia và người bán rong thấy ở trấn bên cạnh tốt hơn, hai người liền cùng dời đi.

Chuyện này còn từng được mấy thôn trấn cạnh bên lấy làm đề tài trà dư tửu hậu, nói hăng say đến mấy năm. Bây giờ mọi người lại đặt ánh mắt lên người Mông Khanh, cảm thấy phỏng chừng Mông Khanh cũng thích đàn ông rồi.

Bà trưởng thôn lại không cho là như vậy, bà cảm thấy Mông Khanh chính là có chút ngốc, kinh nghiệm tình cảm quá ít, nói không chừng thật ra là thích A Hoa, chỉ là không nhận ra mà thôi. Dù sao Mông Khanh cũng chưa từng nói ghét A Hoa mà.

Nếu không ghét, khẳng định là thích rồi.

Vì thế bà trưởng thôn lại nghĩ ra một kế, để A Hoa thân mật với người đàn ông khác trước mắt Mông Khanh, để Mông Khanh ăn giấm mà tỉnh lại một chút.

A Hoa đánh bạo mời Mông Khanh đến, làm một bàn các món ăn mà hắn thích. Mông Khanh yêu thịt, thích cay, không thích ngọt và chua, trong lòng A Hoa nhớ rõ ràng.

Đến lúc chạng vạng, A Ngưu chạy đến trong phòng bếp gọi: “Chị ơi! Mông đại ca bọn họ đến rồi!”

A Hoa tim đập thành thịch, ngón tay nắm chặt vạt áo, lại vội vàng đến trước chậu nước soi mặt mình, cẩn thận vuốt sợi tóc rơi trước mắt ra sau tai, lại quay đầu nói với A Ngưu: “A Ngưu, em nhìn chị một chút, như thế này chị đã ổn chưa?”

A Ngưu đã là một tiểu đại nhân, đối với tâm tư của chị mình cũng rất rõ ràng, vui vẻ nói: “Chị là đẹp nhất, dù mặt đầy tro cũng đẹp nhất!”

A Hoa vội hỏi: “Trên mặt chị có tro sao?”

A Ngưu thở dài: “Không có, em đùa đấy.”

A Hoa giẫm chân, trừng em trai một cái: “Mau bưng món ăn cuối cùng ra đi, bắt chuyện với Mông đại ca cho tốt, đừng nói lung tung!”

A Ngưu làm cái mặt quỷ, bưng mâm lên chạy đi.

Ngày mùa hè nóng bức, bàn ăn đặt trong sân. Trên cây và dưới mái hiên treo đèn lồng, dưới bàn ăn đặt một kw hương, nói là bên trong hương liệu có thể xua muỗi.

A Hoa cầm rượu đi ra, tầm mắt đã bị Mông Khanh cao to thu hút rồi.

Mông Khanh mặt một cái áo không tay, để tay trần, khuôn mặt với đường nét sắc bén chính khí lẫm liệt, qua mùa hè, màu da hần đổi thành màu đồng cổ dễ nhìn, tóc đen cắt gọn như lông nhím, nhìn qua càng làm cho người ta tim đập thành thịch.

A Hoa ngơ ngác nhìn chốc lát, mãi đến tận khi A Ngưu ở bên cạnh ho khan, mới vội vàng bưng rượu tiến lại, chào hỏi khách khứa.

Phương Toàn và vợ của y đã ở đây, ngồi bên cạnh còn một cậu trai trẻ tuổi. Cậu ta đầy mặt phấn chấn, nhìn thấy A Hoa bưng đồ lại đây liền vội vàng đứng dậy hỗ trợ

A Hoa thẹn thùng cảm ơn đối phương, lại quay đầu nhìn Mông Khanh, lúc này mới phát hiện sự chú ý của Mông Khanh một mực đặt lên trên người một thiếu niên.

Thiếu niên kia bộ dáng thanh tú suốt khí, mặt mày như hoa, tóc đen đẹp đẽ như tơ lụa buộc lên, dùng một cây trâm gỗ cố định lại, mặc trên người một cái áo ngoài dài màu trắng, tay áo xắn lên, đang cãi nhau với Mông Khanh.

Tuổi của cậu ta hình như không lớn lắm, mặc dù đang cau mày nhưng khó nén được khí chất ung dung trên người, hoàn toàn không hợp với bốn phía xung quanh.

Nhắc tới cũng lạ, hình như chỉ có Mông Khanh đứng chung một chỗ với cậu là không sai, giống như là chuyện đương nhiên.

A Hoa trong lòng hơi hồi hộp, nhớ tới người trong thôn nói sau lưng rằng Mông Khanh có khả năng thích đàn ông.

Phương Toàn nhìn vẻ mặt của A Hoa, trong lòng cũng là có nỗi khổ không nói được: Mẹ cứ phải làm chuyện gì thế chứ, nhất định cứ phải tác hợp người ta, lần này thì hay rồi, không phải là làm tổn thương tâm hồn A Hoa cô nương sao? Với chuyện trước mắt này mình phải nói sự thật như thế nào chứ?

A Hoa chào hỏi khách khứa vào chỗ, có chút thấp thỏm nói với Mông Khanh: “Ngày, ngày hôm nay chủ yếu là để cảm tạ hôm trước Mông đại ca.... Còn cả Phương đại ca đã hỗ trợ tìm A Ngưu. Nếu không phải là có các huynh hỗ trợ, ta cũng không biết phải làm gì mới tốt.”

A Ngưu cũng đứng lên nói: “Cảm tạ Mông đại ca, Phương đại ca.”

Phương Toàn vội vàng xua tay: “Đều là người một thôn, nói những lời này làm gì, đều là chuyện nên làm.”

Mông Khanh cũng nói: “Khả năng cho phép, giúp được thì sẽ giúp thôi.”

A Hoa đỏ mặt gật đầu, rót đầy rượu cho Mông Khanh: “Chén rượu này, A Hoa thay A Ngưu cảm tạ Mông đại ca.”

Mông Khanh cũng không dừng lại, uống một hơi cạn sạch, tặc lưỡi nói: “Trần gia không hổ là nhà đời đời ủ rượu, mùi của rượu này đúng là không giống bình thường.”

Phương Toàn cười nói: “Còn không phải sao? Nhớ năm đó đã từng là một đời cống rượu rồi.”

Trì Quan bên cạnh nghe được liền hiếu kì: “Đúng là cống rượu ư? Lợi hại như vậy?”

A Hoa ngượng ngùng nói: “Chuyện hơn trăm năm trước rồi, hiện giờ đã không phải.”

Trì Quan xua tay, đang muốn nói chuyện, Mông Khanh bên cạnh liền rót một chén rượu cho cậu, để cậu thử uống một chút. Trì Quan nhấp một miếng, thở dài nói: “Tỷ tỷ cũng đừng nói như vậy, rượu này nếu mà đặt ở thành Tứ Huyền cũng có thể coi là rượu ngon nhất rồi.”

Phương Toàn ngăn người: “Nghe ý tứ trong lời này của Trì tiểu đệ thì đệ tới từ thành Tứ Huyền?”

Trì Quan dừng một chút, xoay chén rượu qua quít nói: “À, trước đây từng có ở đó.”

A Ngử hưng phấn nói: “Nghe nói khắp nơi trong thành Tứ Huyền đều có vàng, đêm cũng như ngày đúng không?”

Trì Quan bật cười: “Làm gì mà khoa trương vậy, chẳng qua là nhiều người náo nhiệt hơn chút thôi.”

A Hoa thấy Trì Quan tuy nói tùy ý, nhưng ngữ khí lại là đáng vẻ rất quen, bèn hỏi theo: “Ta thấy đáng vẻ cử chỉ của Trì Quan đệ đệ không giống với những người khác lắm, đã từng đi học ở thành Tứ Huyền sao? Có từng đi thi chưa?”

Trì Quan lại uống một hớp rượu: “Từng đọc qua sách, có biết chữ... Có điều phu tử không thích ta lắm, cũng chỉ thế thôi.”

Mông Khanh nhìn Trì Quan một cái, giơ tay gấp cho cậu chút món thanh đạm: “Không phải người luôn nói là ăn không đủ no à? Nhanh ăn đi.”

Phương Toàn bật cười: “Nhìn Trì tiểu đệ gầy như vậy mà sức ăn cũng lớn lắm.”

Vì vậy mấy người bỏ qua đề tài này, cười cười nói nói rất náo nhiệt. Đến khi rượu quá ba tuần thức ăn quá năm vị, thanh niên trẻ tuổi bên cạnh A Hoa bắt đầu liên tiếp ân cần, A Hoa cười yếu ớt trả lời, thỉnh thoảng lại lén liếc mắt nhìn về phía Mông Khanh ở đối diện, nhưng chưa một lần gặp ánh mắt của hắn.

Sự chú ý của Mông Khanh một mực đặt trên người Trì Quan, giúp gấp đồ ăn, để bát Trì Quan vẫn luôn đầy ắp.

Trì Quan gặm đùi gà, Mông Khanh liền lấy khăn lau từng ngón tay cho cậu; Trì Quan dính một hạt cơm trên môi, Mông Khanh liền lấy tay phủ đi.

Ân cần chiếu cố này so với thanh niên trẻ bên cạnh A Hoa còn nhiều hơn. Vợ Phương Toàn ở một bên nhìn trong mắt lộ ra sự ước ao.

Vợ Phương Toàn cũng không biết chủ ý của mẹ chồng mình, còn nghĩ đây chỉ là đơn thuần ăn cơm thôi, bèn thốt lên: “Nếu ai được làm vợ Mông Khanh thì đúng là có phúc.”

Một tay Trì Quan đang được Mông Khanh lau, một tay khác đang cầm đũa, vừa ăn vừa nói: “Thật ư? Tên ngốc... Ý ta là nói Mông đại ca, nhà thì nghèo như vậy, đến thịt cũng không ăn nổi.”

Mông Khanh: “...”

Vợ Phương Toàn ha ha cười rộ: “Tiểu đệ này nói chuyện thú vị thật. Trong nhà Mông Khanh không ăn nổi thịt? Vậy một thân to con này của hần thì sao mà nuôi ra? Tự mình mọc ra à?”

Trì Quan chớp mắt: “Nhưng mà ta ở nhà hần lâu như vậy, chỉ có củ cải với cải xanh thôi.”

Phương Toàn cũng không nhịn được cười: “Đệ bị thương, đại phu cũng nói trong lòng đệ có uất ức mà không nói ra, thương tổn tới lục phủ ngũ tạng. Tốt nhất là phải điều trị một thời gian, không ăn đồ dầu mỡ mới tốt.”

Lúc này Trì Quan mới phản ứng lại, hoá ra lý do là bởi vì tốt cho mình....

Nhất thời Trì Quan có chút lúng túng, lại cảm thấy mình cả ngày oán giận Mông Khanh thực sự có chút lòng dạ tiểu nhân.

Cậu gặm miếng thịt, hàm hồ nói với người đàn ông bên cạnh: “Sao không nói sớm?”

Mông Khanh nhếch nhếch khoé miệng, thả tay cậu ra, lại gấp cho cậu một đĩa thức ăn: “Người muốn ăn cái gì thì sau này làm cho người là được rồi, cần gì phải giải thích?”

Trì Quan: “...”

Trì Quan càng ngại hơn.

Vợ Phương Toàn chắc chắc hai tiếng, quay đầu dạy chồng mình: “Người xem Mông Khanh người ta kìa, người nhìn lại người đi! Người mà làm cho ta được một bữa cơm thì đúng là phúc khí tám đời ta đã tu luyện được!”

Phương Toàn lúng túng nói: “Câm miệng! Ăn cơm!”

Vợ y cười một tiếng, quay người chăm sóc con mình.

Trong lòng Trần A Hoa phức tạp cực kỳ, đối với sự ân cần của cậu trai bên cạnh cũng không muốn lấy lệ nữa.

Nàng nhìn Trì Quan vài lần, cuối cùng lấy cớ đi hâm rượu, quay người rời đi.

A Ngưu xót cho chị mình, mím môi đi đến bàn tìm Mông Khanh.

“Mông đại ca!” A Ngưu kéo Mông Khanh nhỏ giọng nói: “Huynh đi giúp chị đệ một chút đi.”

Mông Khanh cau mày.

Trì Quan thần kinh thô nói: “Đúng thế, sao lại để Trần tỷ tỷ một mình bận rộn thế chứ, người người cao lớn khoẻ mạnh, đừng ăn suốt thế.”

Mông Khanh: “...”

Mông Khanh đành đứng lên đi về phía nhà bếp. A Ngưu nhân cơ hội ngồi vào chỗ của Mông Khanh, nhìn Trì Quan: “Trì Quan ca ca, lát nữa huynh đổi chỗ với chị ta được không?”

Trì Quan: “???”

A Ngưu: “Huynh xem một nam nhân như huynh, có tay có chân, sao đến ăn cơm cũng phải cần người giúp. Còn phải lau miệng lau tay cho huynh, thật xấu hổ!”

Trì Quan: “...”

Trì Quan tăng hăng một cái: “Là hần.... Hần.... Ta sẽ không để hần làm thế nữa.”

A Ngưu bĩu môi: “Huynh mới tới huynh không hiểu, mà cũng không quan tâm Mông đại ca. Nhưng mà ta quan tâm đó, chị ta cũng quan tâm nữa. Huynh phải cân nhắc đại sự cả đời của họ chứ, không thể không thức thời như thế.”

A Ngưu dáng vẻ ông cụ non mà giáo huấn Trì Quan.

Trì Quan nhin cười, lấy tay dánh đẩy dầu mỡ nhéo mặt A Ngưu: “Được, nghe lời người.”

Trì Qua quay đầu lại nhìn về phía nhà bếp, trong lòng bất mãn: Được lắm, gấu ngọc người lừa ta, hoá ra người đã sớm có người tình rồi!

6. Chương 6: Tiết Kiệm

Mông Khanh hâm rượu trong phòng bếp, A Hoa ở bên cạnh đổ mặt nói: “Là muối... Muối mời mọi người tới, cái này không tiện lắm.”

Mông Khanh nhìn bầu rượu chăm chú “Không sao.”

A Hoa hết nhìn xuống đất lại nhìn người đàn ông kia, xoắn ngón tay thấp thỏm hỏi: “Ừm, Trì đệ đệ kia, là huynh...”

Rốt cuộc Mông Khanh cũng ngẩng đầu, im lặng mà nhìn nàng.

A Hoa khấn trương hơn, đến nói cũng không rõ ràng, âm thanh nhỏ xíu: “Muội thấy, thấy huynh đối xử với cậu ấy rất tốt, lẽ nào trước đây đã từng quen sao?”

Mông Khanh lắc đầu: “Không quen.”

Một chút may mắn trong lòng A Hoa cũng không còn nữa, cười khổ một cái: “Vậy sao...”

Mông Khanh nói tiếp: “Đó là vợ ta.”

A Hoa: “...”

A Hoa đột nhiên xoay người, chống tay trên tấm thớt hít thở sâu mấy lần mới cứng nhắc nói: “Chúc, chúc mừng huynh.”

Mông Khanh lại quay đầu nhìn bầu rượu: “Ừm.”

A Hoa chỉ cảm thấy mình quả thật sắp không thở nổi, nàng tùy tiện nắm mấy tép tỏi đi ra ngoài: “Muội, muội ra ngoài trước.”

A Hoa chật vật rời khỏi nhà bếp, lúc này mới thở mạnh một hơi, viền mắt đỏ ửng. Nàng vẫn cho là mình đặc biệt, cũng tin lời vợ của trưởng thôn, cảm thấy chẳng qua Mông Khanh chỉ hơi chậm chạp một chút thôi chứ kỳ thực trong lòng vẫn để ý mình. Nếu không vì sao đã lâu như vậy mà hắn vẫn chưa cưới?

Còn lúc A Ngưu mất tích, hắn cũng lập tức đi tìm, trong lòng nàng vẫn còn chút hi vọng.

Nhưng bây giờ...

A Hoa cắn môi, hồn bay phách lạc mà trở về bàn ăn. Phương Toàn nhìn vẻ mặt kia là hiểu bâng đã biết đáp án rồi, trong lòng cũng lặng lẽ thở dài, thậm chí còn thâm độc một câu thơ.

Hỏi thế gian tình ái là chi, đúng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Thơ hay thơ hay.

A Ngưu vừa thấy chị mình đi ra, lập tức huých khuỷu tay Trì Quan một cái. Trì Quan đành ôm cánh gà đứng lên chuyển về chỗ A Ngưu lúc nãy. A Ngưu vội vàng nói: “Chị ơi lại đây ngồi đi!”

A Hoa đang ngẩn ngơ, cũng không nhận ra họ đang làm gì, nghe em trai gọi cũng vô thức ngồi xuống. Đúng lúc này Mông Khanh cũng bưng rượu ra. Hắn nhìn chỗ của Trì Quan một cái, lại nhìn chỗ ngồi của A Hoa và A Ngưu, vẻ mặt khó hiểu.

A Ngưu vốn ngồi ở bên cạnh A Hoa, mà một bên A Hoa phải là một cậu trai trẻ tuổi mà vợ trưởng thôn tìm tới.

Mông Khanh cũng không nhớ tên hắn là gì, chỉ thấy quen mắt. Mà bây giờ A Ngưu lại ngồi ở trước chỗ Mông Khanh, A Hoa thì ngồi ở chỗ lúc nãy Trì Quan ngồi, hai bên coi như đối hướng.

A Ngưu nhìn thấy Mông Khanh lại đây, vội vàng muốn đi xuống ngồi lại chỗ cũ của mình. Sau đó chỉ thấy Mông Khanh nhanh chóng ngồi xuống cạnh Trì Quan.

A Ngưu: “...”

Trì Quan: “...”

Trì Quan gặm đùi gà, nhìn Mông Khanh một cái, cảm thấy cái tên gấu ngốc này không chỉ là ngốc có mỗi tí thôi đâu.

Thanh niên trẻ tuổi ngơ ngác, cô nương dịu dàng thơm mát cạnh mình trong nháy mắt đã biến thành Mông Khanh thân hình cao to, bắp thịt đầy mình.

Trì Quan ở bên cạnh thì lại biến thành A Hoa.

Cậu ta hơi ló đầu nhìn về phía trì quan bên kia, buồn rầu mà nghĩ: Tình huống gì thế này? Chẳng lẽ mình bị ghét bỏ sao?

Bữa cơm này, tâm tư của mọi người đều không giống nhau. Thanh niên kia cuối cùng u ám rồi đi, Phương Toàn còn phải đuổi theo an ủi. A Hoa cũng không có lòng dạ nào mà nhìn Mông Khanh với Trì Quan ân ái ái, đành đặt toàn bộ sự chú ý lên trên người vợ con Phương Toàn, hai người phụ nữ cùng chơi đùa với đứa bé.

A Ngưu tức giận trừng mắt với Trì Quan, Trì Quan đầy mặt vô tội: Mắc mớ gì đến ta chứ?

Trì Quan ăn no căng, giống như không làm mình no chết là một sự thiệt thòi, một chút xiu cũng không nhận ra là một công tử ca có giáo dưỡng. Kết quả là lúc lên núi đến bò cũng không nổi nữa, đem hai tay chống sau thắt lưng y như bà bầu, gian nan xoa bụng nấc liên tục.

“Không được, ta không xong rồi.” Trì Quan uể oải rên rỉ nói.

Mông Khanh hết cách mà nhìn cậu: “Ai bảo người ăn nhiều như vậy chứ?”

“Ta đây không phải đói bụng, người không hiểu đâu.” Trì Quan khoát khoát tay, rồi dùng tay chống lên cây: “Từ khi... Ta chưa từng được ăn một bữa no.”

Mông Khanh thấy cậu đang nói thì dừng lại một chút, ngữ khí có chút không được tự nhiên, cũng không hỏi nhiều, dứt khoát quay lưng lại: “Lên đây đi, ta công người.”

Trì Quan lườm một cái: “Đầu óc người đi đâu rồi? Bụng ta giờ to như này, người công ta á? Vậy không phải ta sẽ ói trên người người à?”

Mông Khanh đứng lên, quay người nhìn cậu một cái: “Mang bầu với ai thế?”

Trì Quan: “...”

Có cần rắc thêm chút muối không!

Mông Khanh đi tới, hơi ngồi xổm xuống nhìn cậu: “Không phải là của ta chứ?”

Trì Quan quả thực không còn cách nào khác, lắc đầu rầm rì: “Đúng thế đúng thế, đúng là của người đó, ta muốn đánh chết cốt nhục của người...”

Nói xong liền vỗ nhẹ mấy cái lên cái bụng tròn vo nhô lên.

Mông Khanh giống như rất vui vẻ, dùng tay ôm Trì Quan vào lòng.

“Thế này không khó chịu chứ?”

Trì Quan cảm thấy có chút mất mặt, nhưng mà vừa giây hai lần đã muốn nôn, bèn vội vàng bất động, giống như nhân sĩ khuyết tật cấp mười mà co quắp lại: “Nhanh nhanh về thôi, sợ là sắp sinh rồi.”

Mông Khanh phì cười, bước nhanh lên núi. Trì Quan bị xóc nảy đến che miệng lại: “Chờ chút, vẫn, vẫn là chậm hơn tí đi. nếu không thì thật sự sẽ “sinh” đây đấy đó.”

Mông Khanh: “...”

Mông Khanh vì phòng ngừa trì quan sinh đầy đất mà ôm cậu chậm rãi bước đi. Bờ ngực mông khanh dày rộng, bước đi vững vàng. Trì Quan vui trong lồng ngực hẳn nhìn cảnh cây bị che chắn, không bao lâu liền hiện ra vẻ buồn ngủ.

Cậu ngáp một cái, quơ quơ chân, đột nhiên nói: “Vị Hoa tử tử kia thích người đấy.”

Mông Khanh à một tiếng.

“Người biết hả?” Trì Quan kinh ngạc, “Ta còn tưởng rằng người không biết đấy, vậy là người đang giả ngu sao?”

Mông Khanh nhìn cậu một cái: “Nàng ta cùng tuổi với người, người không cần gọi là tử tử đâu.”

“Nàng ấy còn gọi ta là đệ đệ mà.” Trì Quan hít hít mũi, “Các người ở chỗ này sao ai cũng nhìn lớn hơn tuổi thế.”

Mông Khanh buồn cười: “Người cho rằng ai cũng là quý công tử như người à, cả ngày được người cẩn thận hầu hạ, nhìn giống như nhóc con chưa trưởng thành.”

Trì Quan trầm mặc một chút, bĩu môi: “Nhưng cũng đều là chuyện đã qua rồi, sau này... Sau này ta chỉ có thể tự chăm sóc mình thôi.”

Mông Khanh ôm cậu lắc lắc: “Tự mình chăm sóc chính mình? Hừm?”

Trì Quan á một tiếng: “Ta nói là ta sẽ học tự chăm sóc bản thân.”

“Được đó, vậy ngày mai sẽ bắt đầu học.” Mông Khanh nói, “Ta sẽ dạy người thật cẩn thận.”

Trì Quan: “...”

Cậu có linh cảm không tốt.

Trì Quan nói sang chuyện khác: “Cái kia, người và A Hoa không có ý định phát triển gì sao? Ta còn tưởng nàng ấy là người yêu của người cơ.”

“Vì sao?” Mông Khanh cau mày, “Cả đêm ta đều chăm sóc người, vậy nếu là người yêu thì cũng là người mới phải.”

Trì Quan phì phì phì ba tiếng, chỉ đơn thuần coi là Mông Khanh đang đùa giỡn: “A Ngươi còn giáo huấn ta

đấy, nói ta không nghĩ cho người. Cậu ta chỉ làm một đứa trẻ nhưng mà rất quan tâm đến chị mình.”

“Hai chị em họ sống nương tựa lẫn nhau, A Ngươi cũng hiểu chuyện từ bé.” Mông Khanh nói, “A Ngươi bảo người đổi vị trí cho A Hoa hả?”

“Ồ? Người nhìn ra rồi hả?”

Mông Khanh: “....”

Trì Quan cười nói: “Nhìn dáng vẻ người như này vậy là không có cảm giác gì với cô nương kia à? Vì sao thế? Ta nhìn dung mạo của nàng ấy cũng không tệ, nhớ năm đó...”

Nụ cười của Trì Quan hơi hạ xuống, hồi lâu mới nói: “Nhớ năm đó ta cũng có một hôn ước từ bé, tiểu cô nương kia đáng yêu lắm.”

Mông Khanh cúi đầu nhìn cậu: “Người có hôn ước rồi hả?”

“Là chuyện trước đây thôi, hai năm trước đã bị đối phương huỷ hôn rồi, cô nương kia cũng đã lập gia đình.” Trì Quan có chút cô đơn nói, “Ta còn rất thích nàng ấy, chẳng biết sao đối phương lại trốn ta như trốn tà vậy, thà gả cho một con sâu rọu cũng không thêm gả cho ta.”

Hai năm trước khi cậu biết tin này rất mờ mịt, cảm thấy đối phương bị đập đầu vào cửa rồi, còn mong cha mẹ đòi lại công đạo cho mình. Nhưng nào ngờ cha mẹ vẫn rất thương mình lại chỉ muốn cậu bỏ tâm tư này đi, còn nói chân trời không thiếu cỏ thơm chứ... Rõ ràng là lúc trước khi đính hôn, mẹ cũng rất thích đối phương, cảm thấy thật môn đăng hộ đối, còn luôn nói có thể lấy được người ta chính là phúc khí của Trì gia.

Kết quả chỉ trong chớp mắt mọi thứ đã thay đổi, lúc đó cậu còn cúi gằm mặt hồi lâu.

Mãi đến khi ba tháng trước trong nhà xảy ra chuyện, lúc cậu một đường lưu vong cuối cùng rơi xuống sông, còn tưởng mình sẽ không toàn mạng nữa, mới rõ ràng tại sao đối phương lại tình nguyện vội vàng vàng lấy chồng, tình nguyện gả cho một tên sâu rọu chứ không gả cho mình.

Mông Khanh ôm cậu: “Không có hôn ước là tốt.”

Trì Quan hoàn hồn: “A?”

Mông Khanh không nói, một lát sau Trì Quan xoa bụng nói: “Đã lâu không ăn no như vậy, cảm giác thật thoải mái mà. Chỉ là hơi nhiều muối.”

Mông Khanh đáp: “Mùa hè ở chỗ này vốn thế, bắt đầu vào đông là tốt rồi, lúc đó trên ngọn cây đều là tuyết, rất đẹp. Thành Tứ Huyền rất ít khi có tuyết rơi đúng không? Người đã nhìn thấy tuyết chưa?”

“Khi còn bé đã thấy một lần, nhiều năm rồi vẫn chưa thấy nữa.” Trì Quan trở nên hưng phấn, “Chỗ này sẽ có tuyết rơi sao?”

“Ừ, tuyết rất lớn, đảm bảo để người được thỏa nguyện.”

Trì Quan có chút mong đợi, sau đó lại kỳ quái: “Sao người biết là thành Tứ Huyền không có tuyết?”

Mông Khanh nghiêm mặt không nói gì.

Trì Quan: “...”

Trì Quan nheo mắt lại: “Không phải là người sinh ra và lớn lên ở chỗ này à?”

Mông Khanh mặt vô tội: “Ta nói ta là người chỗ này lúc nào hả?”

“Vậy người là người ở đâu?”

“Quên rồi.”

“Cái này mà có thể quên được á?”

“Đại khái là vì không quá quan trọng.”

Trì Quan: “...”

Trì Quan đăm chiêu: “Lẽ nào người cũng là người có cổ sự sao?”

Mông Khanh không nói lời nào, bước vài bước đến cửa, thả người xuống: “Ta đi nấu nước đây, lát nữa cùng nhau tắm rửa.”

“...Tại sao phải tắm chung với nhau?”

“Tiết kiệm nước.”

“....”

Ừ, hai người show ân ái chói mù mắt dân chúng rồi đấy

7. Chương 7: Đòi Lợi Tức

Trì Quan đứng trước thùng tắm, một tay che ngực, một tay che em trai nhỏ, lúng túng nhìn người đàn ông cơ bắp cường tráng đang muốn ngồi vào thùng tắm.

Mông Khanh liếc mắt nhìn cậu: “Không tắm à?”

Trì Quan cố ưỡn cái bụng nhỏ tròn vo ra: “Người, người người to như vậy, ta còn tắm sao nữa?”

Mông Khanh ngồi vào bồn tắm, mực nước lập tức dâng lên. Hắn ngồi duỗi hai chân ra, giơ tay khoát lên mép thùng vỗ vỗ: “Đến đi, chỗ này này.”

Trì Quan: “...”

Trì Quan nghi hoặc nhìn hắn: “Thực ra người thích đàn ông đúng không?”

Mông Khanh hỏi ngược lại cậu: “Đúng thì thế nào, mà không đúng thì sao?”

Trì Quan chỉ cảm thấy cúc hoa căng thẳng, khó khăn nuốt ngụm nước miếng, liếc nhìn thứ to lớn gì đó của hắn một cái, tai hơi đỏ: “Vậy, vậy chẳng phải là ta sẽ rất nguy hiểm...”

Mông Khanh không nhịn được nói: “Ta nhất định phải coi trọng người à?”

“Không phải sao?” Trì Quan trợn mắt lên, “Thiếu gia ta phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, hiện giờ chúng ta lại đang cô nam quả nữ ở chung một phòng.”

Mông Khanh nhìn Trì Quan “phong lưu phóng khoáng” đang che em trai nhỏ, lắc đầu một cái, trực tiếp đứng dậy kéo người vào.

“Này này!!” Trì Quan đột nhiên không kịp chuẩn bị, suýt chút nữa là uống một ngụm nước tắm, tức giận đến mức giơ chân đạp Mông Khanh: “Người làm gì thế hả!”

Mông Khanh ôm người ngồi xuống giữa hai chân, hai tay ôm lấy eo Trì Quan, hài lòng nhếch miệng: “Được rồi, ta giúp người kỳ lưng.”

Trì Quan: “...”

Mông Khanh vắt khăn kỳ lưng cho Trì Quan, cậu nhảm chán lắc lắc chân, một lát lại chạm phải đùi Mông Khanh. Sóng nước dập dờn, ngoài cửa sổ vang lên tiếng côn trùng đêm hè không biết tên, đúng là có chút hương vị năm tháng tĩnh lặng.

Mông Khanh kỳ lưng cho Trì Quan xong, lại rút một trâm vấn tóc của cậu xuống. Trong nháy mắt tóc đen như gấm trải ra trên mặt nước giống như nét mực dần loang.

Mông Khanh giúp cậu gội đầu, mười ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp da đầu, trong cổ họng Trì Quan phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

“Kỹ thuật của người thật tốt!” Trì Quan khen ngợi.

Mông Khanh nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng nõn tinh xảo kia, giơ tay lau đi giọt nước trên mặt cậu. Mu bàn tay vô thức quệt qua đôi môi hồng, mang theo dòng điện tê dại.

Trì Quan mở mắt ra, xoa xoa miệng: “Người làm gì thế? Ta cảnh cáo người, chớ có suy nghĩ không đứng đắn.”

Mông Khanh giật giật eo, thứ cứng rắn chọc vào lưng Trì Quan, Trì Quan: “...”

Trì Quan khó khăn xoay người lại, tận lực núp ở một đầu khác của thùng gỗ – tuy rằng không có chút ý nghĩa nào, khoảng cách giữa hai người nhỏ chỉ bằng giữa hai ngón tay.

“Ta, ta thích con gái.” Trì Quan ngắc ngứ nói, giơ tay che ngực, “Loại, loại ngực to mông vênh á, hiểu không?”

Mông Khanh nhìn ngực cậu một cái.

“Không phải nói ta!” Trì Quan giơ tay hất nước trên mặt Mông Khanh.

Hắn lau mặt, nhìn cậu: “Người có người thích rồi à?”

“..... Không có.”

“Vậy sao người biết là mình thích con gái?”

“...” Người này thuần túy là đang quấy rối, tóc gáy cả người Trì Quan đều dựng lên, ” Tự ta biết! Nói chung là ta không thích người!”

Mông Khanh trầm mặt xuống.

Trì Quan: “....” Xong đời, nói sai rồi.

“Không thích ta?”

“”

“Ta cho người ăn uống tắm rửa cho người giúp người dưỡng thương.” Mông Khanh tỉ mỉ kể lại những điều mình đã làm với Trì Quan nửa tháng nay, ngữ khí khá oán niệm, “Người không thích ta?”

“... Ta cảm kích người, nhưng, nhưng đây là hai chuyện khác nhau.”

“Cảm kích? Vậy thì báo đáp ta đi.” Mông Khanh kéo cậu qua, ôm người vào ngực rồi nắm cằm Trì Quan, “Người có tiền không?”

“....Không có.” Trì Quan muốn trốn ra sau, nhưng mà không tránh được.

Một cái tay khác của Mông Khanh ở dưới nước sờ lên eo mềm của Trì Quan: “Vậy người lấy gì báo đáp ta? Cảm kích nói một tiếng là xong rồi ư?”

Trì Quan: “....”

Trì Quan quả thật muốn khóc: “Người. người, lúc cứu ta người cũng không nói với ta những điều này!”

“Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, cái này không phải là lẽ thường sao?”

“Người... người bỏ đá xuống giếng.” Trì Quan thật sự muốn khóc, viền mắt đỏ lên, bị người đàn ông kia kìm chế ở trong ngực không thể động đậy, trên eo lại bị sờ tới sờ lui, ngứa!

Trì Quan chống hai tay lên cơ ngực rắn chắc của Mông Khanh, tội nghiệp nhìn hắn: “Có thể, có thể trả bằng cái khác không?”

“Ví dụ như?”

“Ta, ta giúp người quét dọn nhà cửa, nấu, nấu cơm giúp người.”

“Người biết quét dọn nhà cửa? Người có thể nấu cơm?”

“...” Trì Quan giật giật cổ họng, khẩn trương nói: “Ta, ta có thể học.”

Mông Khanh nhìn cậu một lúc lâu. Trì Quan cảm giác mặt sắp bị đối phương nhìn ra một lỗ, Mông Khanh mới lẩm bẩm: “Được rồi.”

Trì Quan thở phào nhẹ nhõm, Mông Khanh lại đột nhiên sấn lại: “Có điều trước hết thu chút lãi đã.”

“Cái... A!”

Râu Mông Khanh quẹt trên da thịt trắng nõn mềm mại của Trì Quan, chỉ một lát sau liền mài ra một vết đỏ lớn. Hắn nhẹ nhàng mút bờ môi của Trì Quan, giống như đang thưởng thức món ngon nào đó. Thấy Trì Quan giãy dụa, hắn kéo Trì Quan vào trước ngực, bàn tay to dày từ phía sau nâng đầu Trì Quan lên, khiến người càng kề sát mình.

Giữa hai người hầu như không thể chen chút không khí dư thừa nào, ngực kề ngực, da thịt ma sát mang lại khoái cảm dễ chịu; Trì Quan có thể cảm nhận được thứ cứng rắn của đối phương cọ cọ ở bụng dưới và bấp bề đầu mình, nóng bỏng lại dần theo kích thích khó diễn tả bằng lời.

Trì Quan không thở nổi, thật vất vả mới đẩy Mông Khanh ra, há miệng thở hổn hển hai cái lại bị Mông Khanh đuổi theo hôn lên.

Đầu lưỡi của hắn công thành đoạt đất, tiếng rên rỉ hàm hồ của Trì Quan đều bị chặn trong cổ, giữa hai đôi môi còn mang theo chút hơi rượu nhàn nhạt. Gò má Trì Quan đỏ rực, lỗ tai cũng đỏ, ngón tay bầy lầy vai người đàn ông vì kích thích xa lạ và khoái cảm mà co quắp run rẩy. mãi đến khi đại não thiếu đường khí dần dần muốn mất ý thức, rốt cuộc Mông Khanh mới buông cậu ra.

Môi Trì Quan bị hôn đến sưng đỏ, viền mắt đỏ bừng, núp trong lòng Mông Khanh, vừa tội nghiệp vừa đáng yêu.

Mông Khanh giật mình, có chút mất kiểm chế, đưa tay nhẹ nhàng vờ ngực Trì Quan, một cái tay khác dần dần trượt xuống nước. Trì Quan hít sâu hai cái, rốt cuộc cũng lấy lại sức, sau đó...

Cậu há miệng khóc lên.

Mông Khanh: “...”

Trì Quan khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, cả người run lấy bầy, lắp bắp lên án: “Ngươi, ngươi cầm thú! Ngươi, ngươi vô liêm sỉ! Đồ giầu đồ bìm leo, khinh người quá đáng, ta, ta....Hức....”

Trì Quan nấc một cái, nhất thời cảm thấy thật mất mặt bèn khóc càng to hơn. Cậu ngoác miệng ra mà khóc, tiếng khóc ấy cảm giác như cách mấy cây số ngoài kia đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Mông Khanh che lỗ tai, tâm tư gì cũng mất sạch. Thấy Trì Quan khóc đến muốn ngất lịm, dánh vể kia vừa oan ức vừa phẫn nộ, đành phải cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi, ta nhịn không được...”

“Được rồi, ngoan mà, đừng khóc nữa, là ta sai rồi.”

“Là Mông đại ca sai rồi, đừng khóc nữa, khóc nữa hại thân, khóc nữa sẽ thành xấu đấy!

Trì Quan ngừng lại.

Mông Khanh thở phào nhẹ nhõm, lấy khăn đắp nước lau mặt cho cậu.

“Ngươi nói coi ngươi là một Đại thiếu gia, sao cứ nói một lời không hợp là lại khóc?” Mông Khanh lau khô khuôn mặt nhỏ nhắn của Trì Quan, đưa tay bóp bóp, buồn cười, “Cứng chiều thế nào mới tạo ra tính cách như này? Hả?”

Trì Quan mếu máo, vừa khóc thút thít nấc lên, vừa lúng túng giơ tay che giữa hai chân: “Ta muốn đi ra ngoài.”

Mông Khanh liếc cậu một cái: “Cứng rồi sao?”

Trì Quan:”

Mất thấy Trì Quan lại muốn khóc, Mông Khanh vội nói: “Không nói nữa, ngươi chờ một chút, ta đi ra ngoài trước.”

Mông Khanh bước ra khỏi thùng tắm, mực nước lập tức giảm xuống, cả thùng nhìn qua đột nhiên rộng rãi hơn không ít.

Trì Quan cảm thấy có chút lạnh, núp ở bồn tắm nhìn Mông Khanh lấy khăn và quần áo sạch.

“Được rồi, đi ra đi, coi chừng bị lạnh.” Mông Khanh giúp Trì Quan lau khô người, lại mặc vào quần áo sạch

sẽ, lúc này mới ôm cậu về giường.

Vết thương ở chân Trì Quan còn chưa khỏi hẳn, Mông Khanh giúp cậu thoa thuốc lần nữa rồi nhét cậu vào trong ổ chăn ấm áp.

Mông Khanh sờ sờ lỗ tai cậu, hỏi: “Lạnh không?”

Trì Quan nhìn dáng vẻ dịu dàng của Mông Khanh, mím môi lắc đầu.

Mông Khanh nhéo chóp mũi Trì Quan, bắt đắc dĩ: “Như vậy mà đã coi là bắt nạt người? Còn tính là giậu đổ bìm leo?”

Trì Quan không phục: “Không tính sao?”

“Ta chăm sóc người tốt như vậy, không thể đòi chút lời lãi sao?”

“Nào có ai đòi lãi như thế chứ!” Trì Quan nắm chặt chăn, “Người đây là.... Đây là....”

“Ta đây là thích người.” Mông Khanh cạ lời, “Thích người mới đối tốt với người, mới làm như thế với người, những người khác không có dã ngộ như vậy đâu.”

Trì Quan ngây ngẩn cả người: “Người thích ta?”

“Không phải sao? Mỗi ngày đều hầu hạ người cẩn thận giống ở cũ như thế, ta là ăn no rảnh chuyện không có gì làm chắc?”

Trì Quan nhớ lại, thật giống... Tựa hồ.... Xác thực.... Thật sự là Mông Khanh rất săn sóc mình.

Ăn cơm giặt đồ chưa bao giờ mình phải động tay, tay bẩn miệng bẩn Mông Khanh đều lau cho mình, cứ coi mình là bệnh nhân đi... Có ai sẽ chăm sóc bệnh nhân đến mức này chưa?

Trì Quan thở phào nhẹ nhõm một hồi, nhưng rất nhanh cậu lại bị loại tâm tình này của mình làm cho chấn kinh.

Tại sao lại thở phào nhẹ nhõm?? Hả??

Mông Khanh nhìn cậu ngơ ngác, ngồi ở một bên lau tóc giúp cậu, nói: “Người cũng rất quan tâm đến ta, lẽ nào không phải là thích ta à?”

“...Ta quan tâm người lúc nào?”

“Không thấy ta, người liền đi xung quanh tìm ta, còn làm mình bị thương nữa.” Mông Khanh vừa nghĩ tới dáng vẻ mặt đầy bùn của Trì Quan, lòng liền mềm nhũn.

Trì Quan: “...Ta là sợ người chết rồi thì không có ai chăm sóc ta.”

Mông Khanh: “...”

Mông Khanh ngừng tay: “Vây lúc ta ra khỏi nhà săn thú, người còn tội nghiệp mà nhìn ta, muốn ta nhất định phải cẩn thận.”

Trì Quan: “...Đó cũng là sợ người chết rồi thì không có ai chăm sóc ta.”

Mông Khanh: “...”

Trì Quan: “...”

Sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh.

Mông Khanh ném khăn lau tóc đi: “Quả nhiên người vẫn là thiếu đánh.”

“Chờ chút!” Trì Quan kêu lên sợ hãi, “Không phải người thích ta à! Sao có thể đánh ta?!”

Mông Khanh kéo chăn ra, kéo Trì Quan lật lại, kéo quần xuống bóp bóp hai cái: “Tri ân không báo đáp!”

Trì Quan á á kêu thảm thiết, nước mắt lại rơi xuống: “Không thể đánh chỗ đó!”

Mông Khanh áp lên người cậu, mắt nhìn chăm chăm cái mông trắng nõn của Trì Quan. Chỗ đó da dẻ mềm mại trắng mịn, đánh một cái lập tức hiện ra dấu tay, thực sự rất khiến người ta có ý muốn bạo ngược.

Bàn tay to của Mông Khanh vòng qua eo Trì Quan, nắm chặt chỗ kia của cậu.

Trì Quan khê khê một tiếng, nhưng lại bị nắm chặt chỗ yếu ớt không dám lộn xộn. Mông Khanh hôn sau tai cậu một cái, bàn tay trượt lên.

“Cái gì... A...”

Ngoài cửa sổ, tiếng côn trùng kêu dường như càng to hơn, dần dần át đi tiếng thở dốc liên tục trong phòng.

Trì Quan ngơ ngơ ngác ngác mà bị dắt mũi, thực sự là tự làm bậy.... À không phải, thực sự là một đêm xuân tuyệt đẹp.

8. Chương 8: Chơi Đủ Rồi

Một ngày của Trì Quan bắt đầu như thế này.

Buổi sáng bị Mông Khanh lay tỉnh, mắt còn chưa mở ra đã bị người đàn ông lôi từ trong ổ chăn ra. Đôi tay lớn ấm áp của hắn giúp cậu mặc quần áo, chải tóc, sau đó ôm cậu đi rửa mặt. Cậu mơ mơ hồ hồ và lải nhải “Đi vệ sinh”, người đàn ông liền đẩy mạnh cậu vào nhà xí, ở bên ngoài chờ cậu. Chờ sau khi cậu ra lại giúp cậu rửa tay, kéo đi ăn cơm.

Lúc ăn cơm rốt cuộc Trì Quan cũng tỉnh táo một chút, uống hai ba ngụm cháo, gặm bánh bao, nhìn theo Mông Khanh lôi Tiểu Hắc đi săn thú bắt cá. Cậu ở nhà không có việc gì, chờ hắn về nhà cho mình ăn no.

Nửa tháng qua mỗi ngày cứ như thế đã tập thành thói quen, lúc Trì Quan bị Mông Khanh “tấn công” đột nhiên cảm thấy, không thể cứ tiếp tục như vậy nữa.

Bằng không, cúc hoa khó mà giữ được.

Sáng sớm hôm sau Trì Quan tỉnh lại trong ngực Mông Khanh – nói đúng ra là nóng mà tỉnh.

Đang giữa mùa hè, mới giờ Mão (5-7h sáng) mà trời đã sáng rồi. Trì Quan một thân mồ hôi ngồi dậy, đầu tiên là trừng mắt nhìn người đàn ông qua một đêm rìa mép mọc lún phún, sau đó phản ứng lại, ủa a a kêu lên rồi lấy gối đập vào mặt hắn.

“Phụt –” Mông Khanh vươn mình lăn xuống giường, bắt lấy gối trên mặt xuống, “Làm gì thế?!”

“Người, người, người....” Đôi mắt Trì Quan hôm qua khóc sưng lên lại nhanh chóng chuyển đỏ, “Người đúng là đồ cầm – thú!”

Mông Khanh: “....”

Mông Khanh gãi gãi đầu đứng lên, chuyển đề tài: “Đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

Trì Quan ném gối ném chăn, ném hết rồi thì chuyển sang ném giày: “Khốn nạn! Lưu manh! Ta muốn bỏ

nhà đi!”

Mông Khanh nhìn cậu: “Ồ, vậy người đi đi.”

“....” Trì Quan không dám tin, “Người làm chuyện đó với ta xong giờ lại để ta đi?!”

“Chính người tự bảo đi mà.”

“Vậy người không giữ lại à!”

Mông Khanh nghiêm mặt: “Làm người hư hỏng không có lợi với ta.”

Trì Quan: “....”

Trì Quan quả thực muốn bỏ đầu Mông Khanh ra, để xem trong đầu người đàn ông này chứa cái quỷ gì.

“Ta đi làm cơm đây,” Mông Khanh ngáp một cái rồi đi ra ngoài, “Người không nói muốn ăn cái gì thì ta sẽ tự làm theo ý mình.”

“....Cháo thịt nạc.” Trì Quan nghiêng răng nghiêng lợi, “Thêm ba cái.... Không, năm quả trứng!”

Mông Khanh mở cửa phòng đi ra ngoài, thông thả nói: “Không có nhiều như thế đâu.”

Trì Quan: “....”

Có điều lúc ăn cơm, trong bát Trì Quan vẫn có thêm ba quả trứng. Cơm nước xong, Mông Khanh kéo cậu qua, theo thói quen giúp cậu buộc tóc.

Tóc Trì Quan vừa dài lại vừa đẹp, Mông Khanh thích không rời tay. Nhưng hôm nay Trì Quan không cho, đẩy người sang một bên rồi tự mình đoạt lấy cái lược nói: “Tự ta làm!”

Mông Khanh nhún vai: “Vậy ta ra ngoài đây, ngày hôm nay phải giúp Trần gia đi đưa rượu đến mấy thôn trấn xung quanh, sẽ về muộn một chút. Nếu như người đói bụng thì đi nhà Phương Toàn ăn cơm.”

Tối qua trên bàn ăn, Trì Quan đã biết công việc hằng ngày của Mông Khanh không chỉ có săn thú bắt cá, còn có giúp người trong thôn vận chuyển hàng hoá. Người hán cao lớn cường tráng, không sợ trên đường bị sơn phỉ cướp bóc, trong thôn có hàng hoá gì đều sẽ tìm hán vận chuyển, sau đó trả thù lao tương ứng cho hán.

Mông Khanh cũng sẽ xử lý da lông thú còn dư lại sau khi săn, khi góp đủ mười tấm sẽ cầm đến chợ xa hơn một chút để bán. Da thú qua tay hắn phần lớn đều mềm đẹp, lông mượt mà. Nghe đâu chỉ một tấm đã có một khoản không ít rồi, chỉ là một mình hắn cũng không tiêu phí nhiều tiền, tiền đều để tích góp, do đó thường ngày cũng không thấy.

Thế Trì Quan mới biết, hoá ra Mông Khanh không phải là nghèo rớt mùng tơi.

Tiến Mông Khanh đi, bộ não đưa chuột của Trì Quan lại nghĩ cái khác. Cậu không thể để cho Mông Khanh muốn làm gì thì làm, mình quả thật là nợ hắn không sai. Đồng thời đó cũng là ơn cứu mạng, nhưng mà mình không phải là nữ, không thể làm được việc “Lấy thân báo đáp” kia. Chung quy cậu vẫn phải tìm biện pháp khác để trả ơn cứu mạng.

Quá lắm thì cậu làm thuê không công cho hắn ba mươi năm.

Trì Quan quả thực cũng bị sự vô tư của mình làm cho cảm động mà khóc. Cậu vội vàng thu thập chính mình, cột tóc qua loa rồi đi xuống núi.

Trong thôn đang thời điểm làm việc, tất cả mọi người đều đang bận rộn công việc của mình. Mông Khanh vừa lúc xếp rượu đánh xe rời làng. Trì Quan đứng ở cửa thôn ngó dáo dác, thật vất vả mới tóm được Phương Toàn, giống như kẻ trộm mà hỏi: “Các huynh....Có tuyển người không?”

“Cái gì?” Phương Toàn đầu óc mơ hồ.

“Thân thể ta gần như khỏi hẳn rồi,” Trì Quan vỗ vỗ chính mình, “Ta muốn tìm một chút chuyện để làm, cái kia... Thù lao không cần nhiều lắm đâu.”

Phương Toàn bỗng nhiên tỉnh ngộ, vỗ vỗ vai Trì Quan: “Tiểu tử ngoan, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự cam tâm tình nguyện để Mông Khanh nuôi cơ, tốt lắm! Có cốt khí!”

Trì Quan: “...” Kỳ thực cậu được nuôi đã quen, không để bụng việc tiếp tục được nuôi, chỉ là lại được nuôi nữa là sẽ gặp nguy hiểm.

Phương Toàn kéo tay áo cậu lên, nắm lấy cánh tay nhỏ gầy của cậu, chắc chắc hai tiếng: “Nhìn dáng dấp ngươi như vậy, không hay làm việc đúng không?”

Phương Toàn nói xong lại nhìn ngón tay: “Ngón tay thì mềm mại nòn nà.... Ngươi đã từng làm việc nhà sao?”

Trì Quan: “...”

Trì Quan đại thiếu gia đã quen với cuộc sống hàng ngày, xưa nay cũng không cảm thấy có gì đáng để xấu

hổ. Nhưng có lẽ là hoàn cảnh thay đổi, ở trong lúc mọi người đều đang vất vả lao động bằng sức mình, cậu vừa nhìn qua đã biết là người không làm việc, lúc này cũng hiếm hoi mà cảm thấy có chút tự ti mất mặt.

Trì Quan thu tay về sau lưng, lúng túng nói: “Ta, ta có thể học mà.”

Phương Toàn sờ sờ cằm: “Cũng được, người cũng nhỏ người, việc ở chỗ này của bọn ta cũng không khó, học sơ qua một chút là được. Vậy thế này đi, trước tiên người cứ theo mẹ ta đi cho gà ăn đi, gà nhốt ở bên kia rừng trúc ấy.”

“Được!”

Trì Quan chạy tung tăng tới rừng trúc, chỉ thấy mẹ Phương Toàn đang cầm một cái sàng lớn cho gà ăn. Cậu vội vàng chạy tới nói: “Đại nương! Để cháu giúp bác!”

Mẹ Phương Toàn sợ hết hồn, liếc cậu một cái: “À, đây không phải là tiểu Trì Quan sao.”

“Cháu không nhỏ đâu.” Trì Quan phụng phịu, mặc dù cậu đã nhọc quán, nhưng mới nhìn cứ như đứa bé không chịu lớn. Nhất thời Phương đại nương sinh hảo cảm, mẫu tính dâng lên, cười trêu cậu: “Người bao lớn rồi?”

“Cháu nhọc quán rồi.”

“Ồ, nhìn không ra đâu đấy.” Phương đại nương nhún mày, “Đã kết hôn chưa?”

Trì Quan: “...Chưa ạ.”

Phương đại nương lắc đầu: “Để bác giới thiệu cho cháu mấy cô nương thật tốt nhé? Bác vừa nhìn dáng vẻ này của cháu là biết kiểu người không hay làm việc rồi, có người hầu hạ mới tốt hơn chút.”

Trì Quan không phục, tại sao ai thấy mình cũng nói là mình không biết làm việc? Cái này nhìn là có thể thấy được sao?

“Cháu sẽ làm.” Trì Quan lấy cái sàng trong tay Phương đại nương, “Bác xem cháu này.”

Phương đại nương cười nhường cậu, sau đó chỉ thấy Trì Quan cố hết sức giơ cái sàng – cái này không nhỏ, cũng không lớn để dễ bưng, phải nắm được bí quyết. Trì Quan vừa bưng trên tay liền biết không ổn, còn chưa kịp buông ra, cái sàng liền nghiêng đi, sau đó tất cả thức ăn trên sàng đều bị đổ ra ngoài.

Phương đại nương: “....”

Trì Quan: “...”

Gà: “Quá quác quác quác!!!”

Phương đại nương vội vàng xua gà đi, lại quét thức ăn trên đất lại: “Ai! Đây chính là phần cho hai ngày đấy!”

Trì Quan: “Sao lại để nhiều vậy chứ...”

“Phải phơi đấy.” Phương đại nương phát tay, “Chỗ này cứ để cho bác đi, cháu đi... Cháu đi giúp Phương tẩu tử đi.”

“Dạ.”

Trì Quan lại tung tăng đi tìm vợ Phương Toàn.

Vợ Phương Toàn vừa công con vừa dệt. Trên lưng chị còn mang một giỏ trúc, vừa dệt vừa thỉnh thoảng thẳng lưng lên, đứa bé trong giỏ trúc liền cười ha hả.

Phương tẩu tử bất động, đứa nhỏ sẽ khóc, thoát nhìn là một nhóc con biết dẫn vật người.

Trì Quan nói muốn giúp đỡ, Phương tẩu tử liền đưa đứa bé cho cậu, để cậu trông giúp. Phương Toàn có hai đứa con, đứa lớn đã sáu, bảy tuổi, ra ngoài giúp người nhà làm những việc đơn giản. Còn nằm trong giỏ trúc là đứa thứ hai, mới chưa đầy một tuổi, nhìn mập mập bụ bẫm rất đáng yêu.

Trì Quan nghĩ trông trẻ thì có gì khó chứ? Quả thật đúng là coi thường bản thiếu gia.

Kết quả cũng không lâu lắm, Phương tẩu tử liền nghe thấy tiếng con mình khóc đến tê tâm liệt phế.

Chị vội vã chạy vào nhà, chỉ thấy Trì Quan đang ôm hai chân nhỏ của đứa bé, đầu thì chúc xuống dưới, đang đụng vào giường.

Cũng may là giường mềm nên cũng không bị đau, chỉ là thoát nhìn có vẻ đáng sợ.

Trì Quan luống cuống tay chân buông đứa nhỏ ra, bị thẳng nhóc đập liên tiếp mấy lần, cả khuôn mặt đều xoắn xuýt lại, nhìn qua cũng đang muốn khóc.

Phương tẩu tử vội vàng ôm lấy con, nửa người trên của nhóc đang mặc yếm. nửa người dưới thì lại trần như nhộng.

Phương tẩu tử cạ lời: “Đệ làm gì thế này?”

Trì Quan cạ vô tội hơn: “Nó đái, đệ muốn thay quần giúp nó....”

Trì Quan vài ba câu giải thích xong, Phương tẩu tử cười đến không đứng lên nổi.

Hoá ra Trì Quan hảo tâm muốn thay quần cho đứa bé, bèn đặt nó lên đùi, sau khi cởi quần lấy khăn muốn nhân tiện lau mông cho nó một cái, Ai ngờ cậu vừa động, đứa nhỏ giữa hai chân cậu liền tuột xuống – với phương thức đầu hướng xuống dưới.

Trì Quan nhanh tay túm lấy chân đứa bé, sau đó nhóc liền lúng túng mà chống ngược giữa hai chân cậu. Cậu cảm thấy động tác này thực sự quá bất nhã, bèn cẩn thận từng li từng tí nhấc đứa bé xa một tí, đang muốn “lật” nó trở về, nó liền khóc tướng lên.

Phương tẩu tử vừa dỗ con, vừa nói: “Đệ đừng vội, đi giúp đệ đệ A Ngưu đi bắt giun đi.”

“....” Chuyện bắt giun này xác định là không đùa đúng không?! Vậy mà cũng cần kỹ thuật á?!

Trì Quan đi đến ruộng, mới biết hoá ra thật sự không phải đùa.

A Ngưu cầm lấy con giun bỏ vào trong đất, để nó xới đất, lại thuận tay nhổ cỏ luôn.

Trì Quan bèn xắn tay áo giúp nhổ cỏ, không được bao lâu A Ngưu liền kêu thảm thiết nói: “Người đang làm gì ở đây thế!”

Trì Quan giơ “cỏ dại” trong tay lên: “???”

A Ngưu quả thực muốn quỳ lạy cậu: “Người nhổ mạ ra rồi đấy!!!”

Trì Quan: “??? Mạ.... Là cái gì?”

A Ngưu: “...”

Trì Quan ở trong thôn đến giữa trưa, đợi được Mông Khanh đưa rượu xong quay về. Một đám người lôi kéo Mông Khanh tố khổ: “Nhanh nhanh mang người đi đi, sắp đòi mạng rồi!”

Mông Khanh không nhịn được cười mà nhìn Trì thiếu gia một thân đầy bùn. Hắn lấy khăn tay lau sạch mặt với tay, sau đó giơ tay cho cậu: “Chơi đủ rồi sao? Vậy trở về thôi.”

Trì Quan: “...”

9. Chương 9: Ăn Ngủ

Trì Quan không phục lắm, cố gắng ưỡn bụng nhỏ nói: “Có ai sinh ra đã giỏi làm rồi đâu! Ta cũng phải học mới biết chứ!”

Mông Khanh qua loa gật đầu: “Ừ, người nói đúng lắm.”

“Lại như cái kia... Quả dưa hấu? Sao ta biết được nó sống dưới đất chứ, ta cứ nghĩ là nó lớn lên ở trên giàn cơ!”

“Trên giàn?”

“Còn có cái hoa gì kia, không phải lớn trên cây sao?”

“....Nó sống trên đất.”

“Ta mới chỉ ăn qua cơm ngon gạo dẻo, sao biết được trước thì nó thành cơm còn phải trồng nữa?” Trì Quan méo miệng, “Coi như là trồng ra đi, ta cũng không biết hình dáng nó lớn lên thế nào, nên bắt cần nhỏ đi cũng đâu phải cố ý chứ.”

Mông Khanh cười đau bụng: “Phải phải, người không cố ý, mọi người đều biết cả.”

“....Họ có phải rất ghét ta đúng không?”

“Không đâu,” Mông Khanh xoa xoa đầu thiếu niên, “Chỉ là họ không có thời gian dạy người thôi.”

Người trong thôn đều rất bận, bất kể là đàn ông hay đàn bà đều có chuyện phải làm. Mỗi ngày mỗi tháng, vì sinh tồn mà bận rộn, không có người nào dư thời gian để đi từ lâu uống rượu xem kịch, cùng bè bạn đi thuyền hoa tụ hội, đi bãi chim để chơi cá.

Trì Quan đã từng cảm thấy những ngày tháng lặp đi lặp lại rất vô vị, mỗi ngày chỉ việc ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn. Tháng ngày trống vắng và cô quạnh, dường như dùng nhiều điệu hát và vở kịch hơn nữa cũng lấp không đầy; đầu dễ nhiều hơn nữa, mua chim nhiều hơn nữa cũng vẫn tẻ nhạt như cũ.

Cậu không thích đi học, lão phu tử cũng không thích cậu, lúc nào cũng đánh tay cậu. Không mang sách theo, đánh; để lộ sự uể oải, đánh; không trả lời được câu hỏi cũng muốn đánh.

Cậu đường đường là Đại thiếu gia Trì gia, đến triều đình cũng phải cho mấy phần mặt mũi, thế mà lại bị một thầy giáo già mắng đến mắng đi, cậu không thích. Cậu chỉ cảm thấy lão phu tử đại khái cũng ghét nhìn mình, cần gì phải thương tổn lẫn nhau?

Nên cậu trốn học, đánh nhau, đi sông bạc cũng hồ bằng cầu hữu lẫn lộn...

**Hồ bằng cầu hữu: bạn xấu.*

Mà bây giờ nhớ lại, chỉ cảm thấy được mỗi ngày như thế đúng là khó, an nhàn sung sướng, không phải vì sinh kế mà lo sợ, không cần sợ đói, không phải tự mình nhọc nhằn khổ sở bôn ba vì sinh tồn....

Nhưng giờ cậu có hối hận cũng đã muộn.

Cậu ngồi trên ghế, nhìn căn nhà trống không của Mông Khanh, lẩm bẩm: “Người biết không? Trước đây giường của ta lớn gấp ba lần cái giường này của người, làm bằng gỗ lim tơ vàng. Chủ quán chỗ đó làm theo yêu cầu đến nửa năm mới xong. Mạn giường có khảm san hô, màn là làm từ tơ tằm tốt nhất của thành Tứ Xuyên. Chỉ cần một thước là người có bán cả cái nhà này cũng không mua nổi.”

Mông Khanh nhú mày: “Vây ư.”

Trì Quan thở dài: “Chẳng qua giờ ta đã hiểu, tất cả chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước mà thôi.”

Mông Khanh liếc cậu một cái, lấy đồ chơi nhỏ mình mua từ trên trấn ra: “Mua cho người này.”

“Cái gì vậy?”

Trì Quan hiếu kỳ mở ra, bên trong có một giỏ trúc nhỏ, có hai con dế. Còn có một con hổ vải, làm rất giống thật, kỹ thuật thêu rất tốt, hoa văn diễm lệ.

Trì Quan cầm lấy con hổ vải: “....Nhìn xem ta bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Mông Khanh không thèm để ý, lại lấy từ trong túi một bộ quần áo: “Cái này cũng là mua cho người, nếu kích thước không vừa thì cầm đến nhờ Phương đại nương sửa một chút.”

Trì Quan vẫn mặc quần áo của Mông Khanh, ống tay và quần đều rất dài. Mặc quần áo mà cứ như là treo trên sào, gió thổi một cái quần áo liền phồng lên, giống như một con diều hình người thổi bay lên. A người gặp mấy lần đều cười lăn cười bò.

Trì Quan đứng trên giường, cầm lấy quần áo, trường sam màu xanh đậm, còn một cái áo lót màu trắng tinh.

Trì Quan: “...”

“Bây giờ đang là mùa hè.”

“Ừ.”

“Ta phải mặc thế nào?”

“Mùa hè không quan trọng, sửa quần áo của ta một chút đưa cho người là được.”

“...”

Trì Quan không nói gì, nhưng vẫn không nhin được mà nhếch miệng, nói với tên gấu ngốc thoát nhìn không đáng tin này: “Cảm ơn.”

Mông Khanh đảo mắt, đi tới trước mặt Trì Quan, chỉ chỉ miệng mình.

Trì Quan: “...” Làm gì vậy?!

Mông Khanh đẩy mặt chân thành nhìn cậu.

Trì Quan: “...Không phải là người muốn để ta...Làm cái gì với người chứ?”

Mông Khanh cong môi, gật đầu.

Trì Quan: “...”

Mông Khanh thiếu kiên nhẫn: “Nhanh lên một chút.”

Trì Quan biết có nói đạo lý với tên này cũng không thông, đành phải nhắm mắt cắn răng một cái, hôn chụt một cái vào miệng Mông Khanh. Cậu còn chưa kịp lùi về sau đã bị Mông Khanh đẩy lên giường, sau đó cả người hấn nhào tới vừa hôn vừa gặm.

Trì Quan bị gặm đến cả mặt cả cổ đầy nước, tóc rối loạn, quần áo nhăn nhúm, cả người đờ đẫn cứ như vừa bị này nọ.

Mông Khanh nhìn cậu: “Luôn cảm thấy thiệt thòi.”

Trì Quan: “...”

Mông Khanh đi làm cơm, Trì Quan thì chậm rì rì quét phòng. Chờ lúc Mông Khanh bưng cơm lại, chậu lọ trong phòng đã nát tung toé.

Trì Quan thì dáng vẻ như cô vợ trẻ ngồi trên giường, còn cẩn thận không để mảnh sứ vỡ làm mình bị thương, vô cùng uỷ khuất nói: “Ta chỉ muốn giúp đỡ một chút.”

Mông Khanh thở dài, cầm chổi quét lại phòng, sau đó gọi Trì Quan ăn cơm.

Hai người ăn cơm, Trì Quan lại nghĩ đến việc học làm cơm.

Mông Khanh chỉ lo cậu cắt phải tay, ôm cậu lên giường, nói muốn cùng ngủ trưa, sau khi ngủ dậy nói tiếp.

Trì Tiểu Quan đành phải làm gối ôm, làm tròn bốn phận được ôm ngủ, tuy rằng cậu còn ngủ sớm hơn Mông Khanh.

Còn chảy nước dãi, ngáy khò khò.

Lúc xế chiều Trì Quan tỉnh lại, phát hiện người nói muốn ngủ trưa bên cạnh không ở đây. Trong phòng rất yên tĩnh, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào trên bàn, tạo ra cảm giác lười biếng thoải mái.

Trì Quan chậm rãi xoay người, chuẩn bị đi nhà vệ sinh. Cậu vừa mới xuống giường xỏ giày thì nghe bên ngoài có người nói chuyện.

Trì Quan cẩn thận tiến đến trước cửa sổ để xem – bởi vì cậu nghe được tiếng của Trần A Hoa.

“Muội sẽ không bỏ qua đâu.” Trần A Hoa nói, “Lúc sáng muội đã thấy rồi, cậu ta cái gì cũng không biết làm, không chăm sóc huynh được. Huynh....Huynh sẽ không thích cậu ta đâu.”

“À.” Mông Khanh lạnh nhạt nói.

Trì Quan: “.....” À là cái quỷ gì?! Bản thiếu gia không biết làm việc thì sao! Có vi phạm vương pháp sao?!

“Muội, muội mỗi ngày sẽ đến giúp một tay.” Trần A Hoa nói, “Phượng đại nương đã nói rồi, chuyện như vậy không tự mình tranh thủ thì không được. Huynh, huynh sẽ biết muội tốt đẹp thôi.”

Mông Khanh: “À.”

Trì Quan: “....”

Người chỉ biết à thôi! À cái trứng ấy!

“Đây, đây là rượu mấy hôm trước mới ra, sau khi lên men là có thể, có thể uống.” Trần A Hoa cầm vò rượu trong tay đưa cho Mông Khanh, xoay người rời đi.

Mông Khanh nhìn rượu trong tay một lát,, quay người đẩy cửa. Cửa mở ra liền nhìn thấy Trì Quan đang nằm nhoài bên cửa sổ, để chân trần, cong mông lên, dáng vẻ vô cùng dè tiện.

Mông Khanh: “...”

Trì Quan cảm giận: “À là cái gì?”

Mông Khanh: “???”

Trì Quan nhìn rượu trong tay hắn: “Người cảm thấy nàng ta nói rất có đạo lý đúng không? Đúng là ta rất vô dụng phải không? Người còn nhận rượu của nàng ta, người, người đúng là tên khốn kiếp!”

Mông Khanh: “...”

“Vừa nói thích, vừa chiếm tiện nghi, vừa nhận đồ của người khác!” Trì Quan cứ nghĩ đến Trần A Hoa là tức, “Còn à? À là cái gì?! Tại sao người không phản bác nàng chứ!”

Mông Khanh để rượu xuống, giơ tay ôm lấy thiếu niên đang xù lông. Thiếu niên đang đập loạn trong ngực hắn, hắn chỉ cảm thấy mình đang ôm một bé mèo con đang kêu “Ngoao ngoao”, một chút cũng không giận, trái lại còn tâm tình tốt mà nở nụ cười.

“Người cười cái rắm! Ta muốn bỏ nhà đi!”

Mông Khanh gật đầu: “Vậy người đi đi.”

Nói thì nói thế, nhưng lại ôm người ta thật chặt.

Trì Quan tức giận đến kêu ngoao ngoao.

Mông Khanh cười nói: “Ta phản bác cái gì? Đúng là cái gì người cũng không biết làm mà.”

“...Ông đây chỉ ăn chỉ ngủ chỉ chơi không được à!!!”

Mông Khanh đột nhiên tỉnh ngộ: “Lần sau ta nhớ sẽ phản bác như vậy.”

Trì Quan: “....”

Mắt thấy Trì Quan sắp bị ức hiếp đến khóc, Mông Khanh cười nói: “Người có làm gì hay không, có được ta yêu thích không, đó là do ta quyết định, không phải dựa vào lời của người khác.”

Trì Quan lúc này mới tỉnh táo một chút, ngạo kiều nói: “Vậy người cảm thấy ta chỗ nào tốt? Người thích ta ở điểm nào?”

Tốt xấu gì cũng đã từng là Đại thiếu gia, lại đẹp nữa, nếu như người thích ta, hẳn là ta vẫn có rất nhiều ưu điểm đúng không?

Mông Khanh suy nghĩ một chút: “Chỉ ăn chỉ ngủ chỉ chơi.”

Trì Quan: “....”

“Ăn rất đáng yêu, ngủ rất đáng yêu, chơi...”

“Câm miệng!!!”

Mông Khanh: “À.”

10. Chương 10: Sợ Chết Đói

Ngày hôm sau quả nhiên Trần A Hoa thực hiện cam kết lên núi.

Trì Quan xắn ống quần ống tay áo, tóc đen cột lên, khoanh tay như một cậu lính gác nhỏ mà liếc mắt nói: “A Hoa tỷ tỷ, sáng sớm tỷ tới làm gì vậy? Đưa gà cho ta ăn hả?”

Trần A Hoa: “...”

Trần A Hoa nhìn phía sau Trì Quan một cái, không thấy Mông Khanh, bèn đứng trên sơn đạo nói: “Ta và người bằng tuổi, người không cần gọi ta là tỷ tỷ.”

“Vậy lúc trước sao người còn gọi ta là đệ đệ? Chiếm tiện nghi ta hả?” Trì Quan không khách khí nói.

Trần A Hoa mơ hồ cảm thấy thái độ của Trì Quan có biến chuyển, giống như có chút địch ý với mình, nàng cũng không giấu diếm nữa, nói: “Ta là tới tìm Mông đại ca, phiền người nhường một chút.”

Trong lòng Trì Quan hứ một tiếng, thầm nghĩ: Nhìn cô gái này không nóng không lạnh, còn tưởng là dễ bắt nạt. Vốn muốn nói chuyện hung hãn một tí dọa nàng ta biết khó mà lui, bây giờ xem ra là không thể nào.

Có điều ngẫm lại, nếu thật là một cô nương dễ bị bắt nạt, sao có thể đợi Mông Khanh nhiều năm như vậy mà cương quyết không gả cho người khác chứ?

Trì Quan vốn dĩ cũng chỉ là một người ở nhờ, làm gì có tư cách chặn Trần A Hoa ở ngoài? Cậu đành phải tránh đường, nhìn Trần A Hoa bưng một cái rổ đi thẳng về phía hàng rào giậu ở sân sau.

Tiểu Hắc từ sân sau chui ra, ngoắt ngoắt cái đuôi mà đi theo Trần A Hoa. A Hoa lấy một miếng thịt đã chuẩn bị từ trong rổ ra đút cho Tiểu Hắc.

Trì Quan: “...”

Đến chó cũng lấy lòng! Đúng là thủ đoạn!

Có bản lĩnh thì người đi lấy lòng con ngỗng kia đi!

Sau đó Trì Quan nhìn thấy con ngỗng béo kia lắc lư vươn cổ mà đi từ sân sau ra. Con ngỗng béo lãnh đạm nhìn Tiểu Hắc ăn thịt, lại nhìn A Hoa một chút, lập tức lắc lư đi về phía Trì Quan.

Trì Quan: “...”

Trì Quan thấy nó là sợ, lui về sau hai bước. Con ngỗng béo này cũng biết là cậu dễ bắt nạt, lúc cách cậu có hai ba bước nữa bèn vươn cánh ưỡn ngực, ngoác cổ về phía trước muốn mổ Trì Quan.

“Quác—!”

Trì Quan: “...”

Trì Quan mẹ ơi một tiếng nhanh chân bỏ chạy, đẩy Trần A Hoa sang một bên, đẩy cửa trốn vào trong phòng.

A Hoa hoàn toàn không ngờ một nam tử hán như cậu lại sợ một con ngỗng, liền bị cậu đẩy ngã trên đất.

Cái rổ trong tay cũng bị đổ, lương khô đã chuẩn bị bên trong lăn lông lốc đầy đất.

A Hoa nhú mày lại. Trì Quan nhìn đại hoạ mình gây ra, đang có chút lúng túng, chỉ thấy Mông Khanh để trần thân trên đi ra từ nhà bếp bên cạnh. Mới sáng sớm mà thời tiết đã rất nóng, người đàn ông nọ một thân mồ hôi, cơ bắp rắn chắc cuộn cuộn khiến A Hoa nhất thời đỏ bừng mặt.

A Hoa vội vã cúi đầu, ngồi lên vỗ vỗ vạt áo, lại nhặt lương khô dính bùn lên.

Trì Quan có chút luống cuống tay chân. Cậu vốn muốn dọa người ta đi chứ không có ý định làm một kẻ ác. Chần chừ một lúc, cậu tiến lên giúp nhặt đồ lại: “Xin lỗi nhé, ta.... Ta sợ quá.”

A Hoa nhìn cậu một cái, đoạt lấy rổ từ trong tay Trì Quan lại.

“Nếu nói về tâm cơ, đúng là ta không sánh được với vị thiếu gia tới từ thành Tứ Huyền này.”

Trì Quan sững sờ.

A Hoa cũng không nói nhiều, quay lưng về phía Mông Khanh nói: “Mông đại ca, muối vốn là muốn đưa chút thức ăn, lại giúp huynh dọn dẹp nhà cửa một lát. Nhưng mà bây giờ đồ ăn bị bắn hết rồi... Hôm nay muối về trước đây.”

Nàng nói xong cũng vội vã xuống núi. Trong tay Trì Quan còn cầm một cái bánh cao lương bị bắn, vẻ mặt hơi mờ mịt.

Mông Khanh cầm lấy bánh cao lương trong cậu, nhìn một chút: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“...Ta không cần thận.” Trì Quan lấu lại tinh thần, nói qua chuyện vừa nãy một lần, cau mày, “Người cũng sẽ không cho là ta cố ý đẩy nàng ấy, đúng không?”

“Người không tâm cơ thế đâu.” Mông Khanh cười cười, tùy tiện lau bánh cao lương lên quần hai cái, cắn một miếng: “Nói xin lỗi cần thận chưa?”

“Rồi, có điều nàng không chấp nhận.”

“Ai bảo người muốn dọa người ta?” Mông Khanh kéo Trì Quan trở về nhà, “Tại sao không muốn để nàng ấy lên núi?”

Không phải là không muốn nàng ấy lên núi, mà là không muốn nàng ấy tới tìm người.

Trì Quan thăm nói.

Trì Quan cũng không phải là không hiểu thứ tâm tình này của mình, hơn nữa tháng này cậu vẫn ở cùng Mông Khanh. Mông Khanh đối xử tử mĩ chu đáo với cậu, dường như cậu cũng coi như đương nhiên mà dựa vào người đàn ông này.

Hay là lo lắng Mông Khanh có người khác rồi, sẽ không để ý chính mình?

Hoặc có lẽ là lo Mông Khanh có người khác, sẽ không còn kiên nhẫn mà đối xử tốt với mình như vậy, có thể sẽ thật sự đuổi cậu đi.

Cậu không biết mình nên đi đâu, phải làm thế nào để nuôi bản thân mình, cậu rất sợ.

Vất vả lắm cậu mới níu được một cọng cỏ cứu mạng, nói cậu vô dụng cũng được, không cốt khí cũng được, cậu không muốn buông ra.

Huống hồ, huống hồ là Mông Khanh nói thích mình đầu tiên!

Nếu, nếu hắn đã nói rồi, thì phải phụ trách.

Trì Quan yên lặng oán thầm, miệng hết mở ra lại mím vào. Mông Khanh nhìn mà buồn cười, bèn nhấc mặt cậu lên: “Nhìn ta mà nói chuyện, làm gì vậy?”

Trì Quan mím môi: “Xin lỗi.”

“Hả?”

“Ta không nên.... Hù dọa nàng.” Trì Quan nói, “Nếu như người đã đồng ý cho nàng ấy đến... Ta sẽ không có lần sau đâu.”

Trì Quan càng nói, càng cảm thấy mình oan ức, viền mắt đỏ bừng lên.

Nhớ cậu là Trì đại thiếu gia, xưa nay chỉ có người khác làm theo ý cậu chứ đã có lúc nào cậu nhìn sắc mặt người khác đâu?

Vì để Mông Khanh không đuổi mình đi, không để Mông Khanh ghét mình, vậy mà cậu lại nhượng bộ.

Mông Khanh thấy cậu đỏ mắt, thở dài một tiếng, kéo người qua hôn một cái.

“Lại suy nghĩ lung tung hả? Ta nói là ta đồng ý cho nàng đến nhà ta lúc nào?”

“Nhưng mà...” Hôm qua người cũng không từ chối.

“Nàng là người trong thôn, cũng đã chăm sóc ta rất nhiều, người còn ăn của người ta một bữa cơm, quay đầu là quên rồi ha?” Mông Khanh nói, “A Hoa còn là một cô gái, về tình về lý ta đều không thể từ chối quá cứng rắn được.”

Trì Quan mếu máo, dụi dụi mắt.

“Ta yêu người.” Mông Khanh đột nhiên nói, “Lúc trước ta đã nói rồi.”

Trì Quan: “...”

Trì Quan đỏ mặt.

“Người không muốn nàng đến, điều này có nghĩa là người cũng thích ta đúng không?” Mông Khanh nhìn Trì Quan hỏi.

Trì Quan đỏ mặt: “Ta, ta không biết.”

“Không biết?”

“Ta chưa từng thích, thích ai cả.” Trì Quan hiếm thấy mà mất tự nhiên, nói đầu không khớp đuôi, “Trước, trước đây từng có một đối tượng thành hôn, ta, ta rất thích nàng ấy, đàn, đàn ông ta chưa thích bao giờ cả.”

“À.” Mông Khanh suy nghĩ một chút, “Vậy giờ người suy xét một chút đi?”

Trì Quan: “...”

“Người không muốn để cho A Hoa tới nhà của ta, là cảm giác gì vậy?” Mông Khanh hướng dẫn.

“...Ta không thích nàng đến, không muốn người tốt với người khác.”

Ý cười đọng đầy trong mắt Mông Khanh: “Tại sao?”

“Sợ người bỏ lại ta.”

“Ừ, tại sao?” Mông Khanh bắt lấy cằm Trì Quan, ngữ khí ôn nhu. Hắn sượt qua chóp mũi Trì Quan, dường như muốn hôn lên, “Tại sao lại sợ ta bỏ lại người?”

Trì Quan cắn răng một cái, nhắm mắt lại hét lớn một tiếng: “Ta sợ ta sẽ chết đói!!!”

Mông Khanh: “...”

Sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh.

Mông Khanh bắt lấy Trì Quan kéo lên giường, vươn mình chặn lại, sau đó mạnh mẽ hôn lên.

Lại là một trận hôn kinh thiên động địa, sau khi kết thúc, mặt Trì Quan đỏ bừng, cả người đầy mồ hôi. Quần áo của cậu sớm đã bị lột sạch, hai chân thon dài trắng nõn khoát lên hông người đàn ông. Mông Khanh giống như một con gấu lớn, còn đang quần quít trên người cậu hôn tới hôn lui.

Trì Quan vô lực đẩy hắn: “Đi, đi rửa tay.”

Mông Khanh cắn lỗ tai cậu: “Muốn ném thử mùi vị không?”

Trì Quan: “.....” Không được.

Mông Khanh cười nói: “Ta đều ném qua rồi, người không ném à?”

Trì Quan: “.....” Khốn nạn!

Mông Khanh tâm tình tốt mà xuống giường lau tay, Trì Quan cả người thẹn thùng đỏ bừng, tóc đen tán loạn giống như một nét mực loang, mang theo một vẻ đẹp kiều diễm.

Mông Khanh quay đầu thấy cảnh này, cổ họng khả nghi mà giật giật.

Sau đó hắn quay đầu lại nói: “Hôm nay ta muốn lên trần làm việc, người có đi với ta không? Hay là ở nhà?”

“Ta, ta cũng đi.” Trì Quan ngồi lên, “Ta muốn đi nhìn xung quanh.”

“Được.”

11. Chương 11: Đại Hiệp Áo Đen

Đây là lần đầu tiên Trì Quan rời làng đi ra bên ngoài, cậu lạ lẫm mà ngồi trên xe lừa, chân bị đuôi lừa quất phải. Mông Khanh vội vàng cản lại, liếc mắt nhìn cậu: “Bỏ chân vào trong đi, không đau à?”

Trì Quan cười ngồi thẳng lên, cầm đặt trên bả vai Mông Khanh, cả người lắc lư theo chuyển động của xe lừa: “Chúng ta đi làm gì vậy?”

“Giao hàng, nhập hàng. “Mông Khanh nói, “ Trong thôn có một tiệm thuốc nhỏ, người bán thuốc thiếu mấy vị thảo dược, phải giúp ông ấy đi mua.”

“Thiếu thảo dược thì không phải đi đào trong núi sao?” Trì Quan ngạc nhiên, “Trong sách đều nói vậy mà.”

Mông Khanh: “...”

Mông Khanh tăng hắng một cái, nín cười nói: “Có thảo dược có, có thảo dược thì chưa chắc, hoặc là rất khó đào được. Những lúc như thế này vẫn phải mua từ trong tay người khác, hơn nữa thảo dược sinh trưởng ở những chỗ khác nhau thì dược tính cũng không giống nhau.”

“Ồ.” Trì Quan bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Người biết nhiều thật đấy.”

Ngữ khí Trì Quan ba phần sùng bái, bảy phần là kinh ngạc. Mông Khanh thực sự không nhịn được, quay đầu hôn hai má Trì Quan.

Trì Quan một tay bịt mặt, trừng hấn: “Người làm cái gì vậy?!”

Thế mà lại dám trước mặt mọi người! Bị người ta thấy thì làm thế nào?! Con gấu ngốc này càng ngày càng ngốc!

Bàn tay dày rộng của Mông Khanh xoa xoa đầu Trì Quan, không nói gì mà chỉ cười.

Trì Quan ngồi lại trong xe, dựa vào mấy cái thùng mà nhìn phong cảnh dọc đường đi — Nói là phong cảnh, nhưng thực ra cũng chỉ trơ trọi không dễ nhìn, tới tới lui lui cũng chỉ là núi không có gì khác, cây không có gì khác, sông không có gì khác.

Nhìn lâu cũng chán.

Trì Quan ngáp một cái, hai chân bắt chéo hát một bài. Giọng cậu không tệ, giai điệu theo gió bay xa, Mông Khanh nhặt một cây cỏ khô ngậm bên miệng, theo giai điệu cậu hát mà rung đùi đắc ý.

Hai người chậm rãi thông thả đến trấn bên cạnh, vừa lúc gặp phiên chợ, nhiều người huyên náo, so với trong làng thì có nhân khí hơn nhiều.

Trì Quan nằm nhoài trên thùng, trợn mắt nhìn cảnh tượng khó gặp ở thành Tứ Huyền – hàng hóa bày đầy đất đầy giá, tiếng hét to của người bán hàng truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, gia súc thì vội vã, người đẩy xe tới lui không dứt. Tất cả mọi người chen chân cùng một chỗ, có tiếng cười đùa của trẻ con truyền đến, chóp mũi đều là mùi thơm dầu mỡ mê người.

Một đứa bé cầm trống bỏi, lao qua trước xe lừa. Trì Quan đang ló đầu ra ngoài, không để ý liền bị trống bỏi đập trúng mắt.

“Á!” Trì Quan che mắt, nhũu mày lại. Đứa bé kia bị dọa, liếc mắt liền nhìn thấy Mông Khanh cao to như núi, nhất thời sợ “Hung khí” không dám nhúc nhích.

Mẹ đứa bé rất nhanh liền tìm tới, hốt hoảng nói: “Xin lỗi, là trẻ con không hiểu chuyện... Vị tiểu công tử này có khỏe không? Có cần phải tìm đến đại phu không?”

Trì Quan khoát khoát tay, mắt phải bị đập đến đỏ lên, híp mắt cười: “Không sao, là tại ta không chú ý.”

Mẹ đứa bé thấy cậu dễ nói chuyện, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Mông Khanh cau mày nhảy xuống, trước hết lấy tay Trì Quan ra nhìn kỹ mắt một lát, xác định ngoại trừ chảy nước mắt và đỏ lên thì không có vấn đề khác, lúc này mới xoay người nói: “Chợ nhiều người, phải trông trẻ con nhiều một chút. Cũng không thể cứ lấy cớ là trẻ con không hiểu chuyện, trách nhiệm trông con không phải ở ở trên người bố mẹ các người sao?”

Mẹ đứa trẻ vốn cho là gặp người dễ nói chuyện, cảm thấy không cần phải đền tiền, tâm trạng nhẹ nhõm đi bảy tám phần. Đang định nói vài câu hay rồi dắt đứa bé rời đi, lúc này thấy người đàn ông cao lớn cau mày biểu tình bất mãn, tim nhất thời nhảy lên, run rẩy nói: “Vâng, ngài nói phải, ta sẽ trông con cẩn thận, xin lỗi, thật xin lỗi.”

Mông Khanh gật gật đầu, cúi đầu nhìn đứa bé: “Người cũng thế, phải nghe mẹ dặn, chỗ đông người không nên chạy lung tung.”

Đứa bé méo xệch miệng, muốn khóc mà không dám, bị mẹ đánh vào đầu một cái mới vội vàng gật đầu nói vâng.

Lúc này Mông Khanh mới thả cho hai người đi. Trì Quan ần ần đôi mắt đang chảy nước mắt, ngoài ý muốn nói: “Thấy lúc ở trong thôn người rất thích trẻ con, không ngờ lại nghiêm khắc thế à? Vốn là do ta không cẩn thận, người giận gì vậy?”

Mông Khanh liếc cậu một cái, đỡ xe lừa vào trạm dịch, lần lượt dỡ hàng hóa xuống, vừa nói: “Người cũng có chỗ không cẩn thận, nó cũng có chỗ không đúng. Không thể vì người không cẩn thận mà việc này cứ vậy trôi qua à? Ta cũng là tốt bụng nhắc nhở nó một câu. Hôm nay là gặp phải người dễ tính như người, vậy

nếu đụng phải người xấu thì làm thế nào? “

Trì Quan suy nghĩ một chút: “Người nói cũng có đạo lý.”

Mông Khanh thấy dáng vẻ ngốc nghếch của cậu, thầm thở dài, lòng nói: Vốn tưởng là một Đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, gặp chuyện nhất định sẽ phải đại náo một hồi, không ngờ lại dễ nói chuyện như vậy. Thật muốn gặp gỡ cha mẹ cậu ta, hỏi thử xem tính tình của người này là dường ra thế nào vậy.

Trì Quan muốn đỡ hàng giúp, xắn tay áo lên nhấc hòm xuống – Hầy da, không nhấc nổi.

Nhất thời Trì Quan cảm thấy mắt mặt xấu hổ, cứng đờ tại chỗ không biết làm sao.

Mông Khanh cảm thấy vô cùng buồn cười, đẩy cậu ra, mấy lần là đỡ hàng xong, vỗ tay một cái: “Được rồi, trước tiên cứ đi ăn cơm đi.”

Trì Quan đếm đếm hòm, kỳ quái nói: “Không phải trưởng thôn nói là tám hòm à? “

“Hả “ Mông Khanh liếc hẩn một cái, dùng vải phủ lên hòm, “Người nghe lầm rồi, là chín hòm.”

“Có đúng không?” Trì Quan nghiêng nghiêng đầu, bị Mông Khanh vừa nói như thế, bèn không chắc chắn lắm.

Mông Khanh nắm tay cậu vào trong trạm dịch: “Đừng nghĩ nữa, cũng không phải là hàng của chúng ta.... “

Trì Quan thấy cũng đúng, bèn yên tâm đi theo Mông Khanh đi ăn cơm.

Ăn một bữa cơm xong, Trì Quan cau mày đánh giá: “Quá mặn, không tươi, thịt già, cơm quá cứng.”

Mông Khanh: “...”

Trì Quan đi ra ngoài với Mông Khanh: “Muốn ăn bào ngư.”

Mông Khanh: “... Không có.”

“Tổ yến? “

“Không có.”

“Vậy thì có cái gì? Ta là nói, có thể mua cái gì từ chỗ này? “

“Không có ý định mua gì cả,” Mông Khanh vô tình nói, “Nếu người muốn ăn thì tự mượn nhà bếp mà làm đi.”

“... Không có vật liệu ta làm thế nào?”

“Tự nghĩ biện pháp.”

Trì Quan tức muốn chết: “Người còn nói là người thích ta? Đây là thái độ yêu thích đấy hả? Người đừng tưởng rằng tiểu gia đây bị người ăn chắc, tiểu gia phong lưu phóng khoáng, đi trong trấn một vòng sẽ có rất nhiều người muốn mời tiểu gia ăn cơm!”

Mông Khanh gật gật đầu: “À. “

“ “ À cái con khỉ.

Trì Quan lầu bầu: “Loại thái độ này của người rất dễ mất ta đấy.”

Mông Khanh liếc mắt nhìn cậu, đáy mắt có ý cười nhợt nhạt: “Hôm nay là cơ hội tốt, người đi không? “

Trì Quan: “...”

Mông Khanh mang cậu đi dạo quanh chợ một vòng, mua ba loại thảo dược cần mua, lại mua một chút đồ chơi nhỏ cho Trì Quan. Trì Quan ôm ba con hổ vải màu sắc khác nhau, một mặt sống không muốn yêu.

“Tại sao phải mua ba con?” Hơn nữa trước đó cậu đã có một cái rồi.

“Màu sắc không giống nhau, biểu tình cũng không giống nhau.” Mông Khanh nói.

Trì Quan: “...” Cậu hoàn toàn không nhìn ra khác nhau ở điểm nào.

Trì Quan đang oán thăm, Mông Khanh mang theo cậu tiến vào một gian trà lâu: “Người ở chỗ này chờ ta, ta đi liên hệ với người mua hàng, thu tiền xong rồi sẽ trở lại tìm người.”

Trì Quan dẫu hỏi đây đây: “Ta đi chung với người.”

“Đi dạo lâu như vậy người cũng mệt rồi, ngồi uống chút trà, nghe kể chuyện một lát đi.” Mông Khanh tìm

cho cậu một cái bàn gần gần. Người kể chuyện đang nói đến cổ sự giang hồ, nói đại hiệp bị mặt nửa đêm leo tường, bị bộ khoái áo đỏ tóm gọn. Chuyện nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, bộ khoái áo đỏ ném ám khí ra bắn trúng chân đại hiệp bị mặt. Đại hiệp bị đau rơi xuống đất, bộ khoái đang muốn bắt hấn, hấn lại chui xuống đất một phát không thấy đâu.

Trong nháy mắt Trì Quan bị tình tiết câu chuyện hấp dẫn, vì vậy sáng khoái xua tay với Mông Khanh: “Đi sớm về sớm nhé.”

Mông Khanh để lại cho cậu ít tiền, để cậu ăn rồi mới rời đi.

Trì Quan gọi một đĩa lạc rang, một chén trà, lại gọi một đĩa bánh đậu xanh, rồi bắt chéo hai chân, híp mắt hưởng thụ mà nghe kể chuyện.

Cậu mặc quần áo Mông Khanh đã sửa, áo ngắn đơn bạc cộng với một cái áo khoác ngoài, quần cộc ngang đầu gối, xung quanh quần áo đều là miếng vá. Tóc đen cậu buộc lên, lấy cây trâm gỗ vấn tạm, một lọn tóc rơi xuống trước mắt, đáng vẻ tinh xảo đáng yêu.

Người chung quanh thấy cậu rung đùi đắc ý, vừa ăn vừa vui, cảm thấy rất thú vị: Nhóc con này thoát nhìn cũng không có tiền, nhưng mà hành vi cử chỉ thì lại rất quý phái, nhìn thế nào cũng thấy không phù hợp.

Người kể chuyện kể xong một đoạn cổ sự, tạm nghỉ một lát. Trì Quan nhìn ra cửa một cái, lòng nói: Con gấu ngốc sao còn chưa quay lại nhỉ?

Đúng lúc này một bóng đen phủ đến, Trì Quan quay đầu, liền thấy một người đàn ông mặc áo đen đội mũ rộng vành ngồi xuống, một thanh trường kiếm để dựa vào bàn, trầm giọng nói: “Tiểu nhị, mang một bình rượu hoa điều, một mâm thịt bò. “

Tiểu nhị: “Vâng! “

Trì Quan liếc nhìn kiếm của y, vừa nhìn cách ăn mặc của người này, nhất thời nhớ lại cổ sự người kể chuyện vừa kể: Đại hiệp bị mặt.

Trì Quan liếm liếm khóe miệng, lần đầu tiên gặp phải nhân sĩ giang hồ, có chút kích động sốt sắng.

Cậu nhìn hai bên một chút, thấy trà lâu người đông đúc, đúng là chỉ có mình là ngồi một mình, cho nên đối phương mới lại đây ngồi ghép nhỉ?

Trì Quan ăn một hạt lạc, vừa nghiền ngẫm vừa nhìn chăm chăm vào đối phương.

Hắc y nhân: “...”

Trì Quan lại ăn một hạt lạc, kích động nhai nhai nhai.

Hắc y nhân: “...”

Trì Quan lại ăn một hạt lạc, người áo đen ngẩng đầu lên. Mũ rộng vành che hơn nửa khuôn mặt y, chỉ có thể nhìn thấy cằm hơi gầy cùng đôi môi mỏng.

Người áo đen: “Người nhìn cái gì vậy?”

Trì Quan: “...”

Trì Quan lại ăn một hạt lạc, kích động nghĩ: Đại hiệp nói chuyện với mình kìa!

12. Chương 12: Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân

Trong trà lâu vô cùng náo nhiệt, tiếng bán lạc rang hạt dưa, tiếng kể chuyện, tiếng gọi bạn không dứt bên tai. Thế nhưng Trì Quan chỉ nhìn người áo đen đối diện, tràn đầy phấn khởi mà làm như ám hiệu: “Giang hồ chơi có vui không?”

Người áo đen: “...”

Hắn rót một chén rượu, giống như bị Trì Quan quấy rầy đến bực mình, ngữ khí đặt biệt không khách khí: “Chơi vui.”

Hai mắt Trì Quan sáng ngời: “Chơi vui thế nào?”

Người áo đen cười lạnh: “Giống như ngươi vậy, trở lại hai mươi tuổi còn chưa đủ chết.”

Trì Quan oa một tiếng, khâm phục nói: “Lợi hại lợi hại.”

Người áo đen: “...” Nhóc con này có phải bị ngốc không?

Trì Quan nhiệt tình đẩy bánh đậu xanh của mình qua: “Ta mời huynh ăn nè.”

Người áo đen ăn thịt bò: “Xin lĩnh tấm lòng.”*

**Gốc là Tâm linh, nghĩa là lời khước từ nhã nhận, đồng thời tỏ ý cảm ơn.*

“Vậy thì ăn đi.” Trì quan cười híp mắt nói, “Đừng khách khí, sinh hoạt của đại hiệp đây nhất định rất khổ đúng không?”

Người áo đen: “...Người nhìn đâu ra vậy?”

Trì Quan nói: “Người kể chuyện nói đó.”

Người áo đen: “...”

Rốt cuộc hắn cũng để chén rượu xuống, nhìn thẳng vào Trì Quan.

Trì Quan cười đến hiền lành, thần bí nói: “Thực không dám giấu, trước ta cũng nghĩ tới việc lang bạt giang hồ, gia nhập một bang phái nào đó... Đại hiệp, nếu không ngại thì có thể nói một chút xem huynh là môn phái nào không?”

Khoẻ miệng người áo đen giật giật: “Có ngại.”

Trì Quan cũng không lúng túng, à một tiếng, lại nói: “Vậy cũng hãy nói cho ta biết, tiêu chuẩn nhận người của những môn phái giang hồ đó có thấp không? Ta không giỏi công phu quyền cước, à... Nấu cơm quét nhà cũng không.”

Người áo đen: “...Vậy ngươi biết làm gì?”

Trong đầu Trì Quan lướt qua nào ăn nào uống, nhưng ngẫm lại cái này không thể nói, bèn làm bộ cao thâm khó dò nói: “Phẩm, phẩm chim.”

Người áo đen: “...”

Trì Quan gãi gãi cổ: “Thật đấy, chim gì ta cũng có thể biết, có thể đánh giá xem tốt hay không tốt, có đáng giá để nuôi hay không, giá cả bao nhiêu. Chỉ cần một chút là ta có thể nhận ra, còn nữa, đấu để ta cũng là một cao thủ đấy.”

Người áo đen quả thực không muốn nói tiếp với cậu nữa, liếc mắt đánh giá trên dưới cậu một cái, chỉ cảm thấy nhóc con này là một tên lừa đảo.

Phẩm chim? Đấu để?

Đều là những chuyện những công tử nhà giàu rảnh rỗi mới làm, làm gì có chuyện một thiếu niên nghèo túng mặc quần áo vá biết chơi?

Trì Quan thấy người áo đen không tin, vò đầu bứt tai muốn chứng minh cho bản thân mình. Nhưng đáng tiếc lại chứng minh không được, chỉ đành nói: “Thôi, mặc kệ ta biết thứ gì đi, huynh có biết bang phái nào như vậy không?”

Người áo đen suy nghĩ một chút: “Có.”

Trì Quan vỗ bàn một cái, hưng phấn nói: “Tên là gì?!”

Người áo đen nở nụ cười: “Cái Bang.”

Trì Quan: “...”

Trì Quan chậm rãi giơ tay lấy lại bánh đậu xanh này đưa cho đối phương.

Người áo đen thấy ánh mắt oán niệm của cậu, nhất thời nổi lên mấy phần tâm tư đùa dai, bèn hỏi: “Sao lại muốn gia nhập bang phái? Cứ trải qua tháng ngày nghe kể chuyện ăn bánh đậu xanh không tốt hơn ư?”

Trì Quan bẹp miệng, lần này không vội trả lời. Người áo đen nhú mày, cho rằng đối phương giận thật, bèn chuẩn bị nhanh chóng ăn xong để rời đi.

Vốn hẳn tới nơi này có chuyện phải làm, giữa đường vào trà lâu này cũng chỉ để nghỉ ngơi chốc lát thôi.

Mắt thấy đĩa thịt bò sắp hết, rượu cũng uống hết rồi, người áo đen liền lấy tiền trong túi, muốn gọi tiểu nhị đến tính tiền.

Hắn còn chưa hô lên, Trì Quan đột nhiên nói: “Ta muốn tìm người giúp ta báo thù.”

Người áo đen nắm túi tiền, kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên góc kia, thấy cậu hơi nhú mày, vừa gặm bánh đậu xanh vừa mặt ủ mày chau, giống như thật sự có tâm sự gì đó.

Người áo đen hiếm thấy mà tò mò: “Ồ? Báo thù gì?”

Trì Quan không đáp, chỉ hỏi: “Thật sự có bang phái có tiêu chuẩn nhận người tương đối thấp sao?”

Người áo đen nhú nhú mày, dừng một chút mới nói: “Thính Phong các, người có thể đi hỏi một chút.”

“Thính Phong các?”

“Chỉ cần trả thù lao, chuyện gì bọn họ cũng sẽ làm.” Người áo đen gọi tiểu nhị đến tính tiền, lập tức cầm kiếm đứng dậy. Cuối cùng hắn liếc nhìn Trì Quan đang chống cằm cân nhắc chuyện này, nhếch miệng cười lạnh, nói thềm một câu, “Nếu như người còn mạng mà nghe thấy lời của bọn họ.”

“Cái gì?” Trì Quan nghe không rõ, ngẩng đầu lên nhìn, nhưng người áo đen kia cũng đã rời đi.

Trì Quan vội vàng tính tiền, lại bốc vài hạt lạc rang chưa ăn hết bỏ vào trong túi, cầm một cái bánh đậu xanh cuối cùng đuổi theo.

Trên trán nhỏ ngư long hỗn tạp, người áo đen vừa ra cửa đã không nhìn thấy bóng.

Trì Quan cắn môi, đứng ở cửa trà lâu có chút mờ mịt. Một hồi lâu sau cậu mới hoàn hồn, vừa cân nhắc ba chữ “Thính Phong các” này, vừa đi đến chỗ trạm dịch dỡ hàng.

Trên đường đi cậu vẻ mặt hoảng hốt, nên không chú ý con đường dưới chân. Đi một lúc lâu mới phát hiện ra mình bị người theo dõi.

Cậu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong đám người có ba tên đầu trọc, vóc người rất lớn đang cười nhìn mình,

Tim Trì Quan lộp bộp một cái.

Lúc cậu còn là thiếu gia luôn gây chuyện thị phi, cho nên rất nhạy cảm với nguy hiểm. Cậu nhú mào, nhanh chóng đi tới chỗ đông người, muốn trốn vào trong đám người. Nhưng vì chưa quen thuộc địa hình, ở một chỗ rẽ, cậu phát hiện mình đã tiến vào một ngõ nhỏ hẻo lánh vắng người.

Trì Quan: “...”

Trì Quan lập tức muốn quay người trở lại đường lớn, đã thấy ba vị đại ca đầu trọc tiến lại gần.

Lông trên người Trì Quan dựng lên, cũng không biết đối phương là ai, vô thức nghĩ là người đến truy sát mình, lập tức tái mặt bỏ chạy.

Cậu vừa chạy một cái, ba vị đại ca đầu trọc liền đuổi theo, rất nhanh chặn lại cậu trong một ngõ cụt.

“Tiểu huynh đệ.” Một vị đại ca đầu trọc trong đám đó nói, “Nhìn lạ mặt lắm, lần đầu tiên đến trấn chúng ta đúng không?”

Trì Quan vừa nghe lời này liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra là gặp cướp rồi.

Cậu lập tức lấy toàn bộ tiền Mông Khanh đưa cho mình: “Hết thấy tiền đều ở đây! Không có chỗ khác nữa!”

Ba người: “....”

Đại ca đầu trọc đại khái là lần đầu tiên gặp phải người phối hợp như thế, nhất thời chưa hoàn hồn, sau đó cười hả hả, cầm lấy tiền đếm đếm, bất mãn nói: “Chỉ một ít thế này thôi à?”

“Ta, ta nghèo lắm.” Trì Quan cầm quần áo có mụn vá cho bọn chúng nhìn, “Người xem quần áo của ta này, vẫn chỉ mặc lại của đại ca ta, ta, chính ta cũng không có quần áo mà mặc.”

“Phi.” Ba tên này cũng từng gặp qua Trì Quan lúc cậu ăn uống trong trà lâu, liền biết nhóc con này không phải là nhân vật bình thường.

“Thức thời thì đem đồ cần giao ra đây, bọn ta cũng không muốn lãng phí thời gian.” Một tên trong đó nói, “Bọn ta mặc kệ người là đi chơi hay là thế nào, nhất định bên người mang theo không ít đồ tốt đúng không? Giao ra đây!”

Trì Quan: “....”

Rốt cuộc là các người cảm giác thế nào mà thấy ta sẽ có những thứ đó vậy?

Trì Quan quả thật muốn khóc, thẳng thắn cởi áo cho bọn chúng xem: “Thật sự không có thứ gì mà, các người xem đi!”

Da thịt Trì Quan bóng loáng mịn màng, vừa nhìn là biết không phải được nuôi dưỡng ở nhà nghèo khó. Quả thật da thịt kia mềm đến có thể nhéo ra nước.

Cậu cởi áo ngắn ra, điểm đỏ trước ngực đặc biệt mê người, ba đại ca đầu trọc nhất thời nuốt nước bọt đánh ực.

“Đại ca.” Một tên trong đó nheo mắt lại nhìn Trì Quan như nhìn một con cừu non, “Chúng ta đã có một hai tháng chưa chạm vào người ai rồi nhỉ?”

“Đúng thế.” Tên còn lại cũng nói, “Cái này... Không ăn đúng là uống phí?”

Tên cầm đầu sờ sờ đầu trọc, trong miệng mắng một câu thô tục, lập tức cười đi về phía Trì Quan: “Tiểu tử thôi, đây không phải là có đồ tốt cất giấu sao?”

Trì Quan kinh ngạc: “Chỗ nào? Không có mà?”

Tên đàn ông đặt cậu lên tường, tay không khách khí mà sờ xuống: “Này không phải sao?”

Trì Quan bị gã sờ soạng, trong lòng cảm thấy muốn ói, gã kia nói mấy câu hạ lưu, cậu bèn nôn ra.

Trì Quan đâu chịu nổi loại bắt nạt này, hướng chỉ là ba gã đàn ông không có ý tốt trước mặt.

Trong lòng cậu sợ hãi, lại cảm thấy buồn nôn đến nhin không được, nhất thời vừa nôn khan vừa khóc tướng lên.

Ba tên kia: “...”

Trì Quan mà đã khóc thì đúng là gào khóc, nước mắt bằng hạt đậu loạch xoạch rớt xuống.

Gã kia bèn muốn bịt miệng cậu, vừa nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì! Cẩn thận nó gọi người đến bây giờ, mau mau hỗ trợ đi!”

Hai gã khác lập tức tiến lên, một một bắt lấy tay, một muốn túm chân.

Gã cầm đầu liếm liếm khoé miệng, đang muốn thưởng thức mỹ vị, lại nghe phía sau có đồ vật gì đó xé gió mà đến.

Vèo một tiếng, sau gáy gã bị một vật nặng đập trúng. Cách cách một tiếng, thứ đó cũng đồng thời nứt vỡ.

Hai gã khác sững sờ cúi đầu nhìn, chỉ thấy là một con hổ sừ, đã vỡ thành đầu một nơi thân một nẻo.

“Ai!”

Mắt thấy đại ca bị đập ngất chảy máu, hai gã vừa sợ vừa hoảng. Vẫn còn chưa thấy rõ, một bóng đen đã vọt tới trước mặt nhanh như chớp.

Mông Khanh mặt tối sầm, cả người toả ra sát khí, dùng một quyền đâm vào mặt một gã đầu trọc đến biến hình, thẳng tắp đập vào tường rồi trượt xuống mặt đất, không rõ sống chết.

Một tên khác hét lớn một tiếng đập một cước, Mông Khanh dùng một tay trực tiếp đỡ, nhấc chân đạp một cái, vừa vịn đá vào gốc rễ đàn ông của gã. Gã biến sắc, hét thảm một tiếng. Mông Khanh lại nắm đầu gã, dùng đầu gối thụi một phát.

Mũi tên đó nhất thời gãy, máu dính đầy mặt, ngã co quắp trên đất.

Mông Khanh còn chưa hả giận, trực tiếp rút dao găm từ sau hông muốn đâm xuống, Trì Quan vẫn đang sững sờ cuối cùng cũng coi như lấy lại tinh thần, nhìn máu chảy mà hét lên: “Dừng tay!”

Cả người Mông Khanh cứng đờ.

Trì Quan rót cuộc nhớ tới chuyện khiến mình đang khóc, nấc một tiếng nấc dường như đã nín từ lâu, vừa khóc vừa nói: “Không nên giết, giết người, gấu gộc, không, không nên giết người.”

Mông Khanh kiềm chế sát ý mãnh liệt, vất vả lắm mới ép mình bình tĩnh lại, quay dao găm trong tay một vòng rồi giắt sau thắt lưng, lập tức quay người không nói lời nào mà bế Trì Quan lên.

Trì Quan trong ngực hần khóc đã lâu, thân thể chỉ run lấy bầy, xem ra là bị dọa đến phát sợ.

Mông Khanh mang cậu về trạm dịch, thuê một gian phòng ở lại. Vừa đóng cửa, hần liền đề người xuống giường, trực tiếp găm cần.

Trì Quan: “....A....Hưm.....Dừng.....A”

“Mông...Khanh...”

Trì Quan bị hôn đến thở không nổi, nước mắt bị ép trở lại, nỗ lực tìm lấy không khí: “Dừng....Dừng...”

Mông Khanh còn chưa hết hận, lại cắn miệng Trì Quan một cái rồi mới ngồi dậy nói: “Tại sao không ngoan ngoãn chờ ta trong trà lâu? Người có biết là ta tìm người bao lâu rồi không?!”

Trì Quan uỷ khuất nói: “Người đi giao, giao hàng, giao lâu như vậy! Đồ ăn ta đã ăn xong hết rồi!”

Mông Khanh nhắm mắt, nuốt một bụng lửa giận, lo lắng, sốt ruột xuống, vất vả hoà hoãn ngữ khí, nói: “Đáp ứng ta, không có lần sau nữa.”

Trời mới biết lúc hần trở về trà lâu nhưng không thấy người, trong nháy mắt đó hần có bao nhiêu khủng hoảng.

Trì Quan khóc lóc gật đầu, lại sợ hãi mà trốn về trong ngực Mông Khanh “Người, người, nếu người trở lại chậm một chút... Ta... Hu hu hu...”

Mông Khanh thở dài, ôm người hôn một cái: “May nhờ tiếng khóc người to, để ta nghe thấy được.”

Mông Khanh buông lửa giận và lo lắng xuống, lúc này bèn thương xót vợ mình. Hắn ôm người dỗi hờn lâu, cuối cùng lại lấy cố tiêu độc mà động chân tay với Trì Quan, tuy rằng vẫn không làm đến cuối cùng nhưng cũng coi như giải thêm, lúc này mới triệt để hài lòng.

Hai người vẫn đợi đến chạng vạng, Mông Khanh nhìn sắc trời, thở dài: “Hôm nay không về được rồi.”

Trì Quan bị Mông Khanh dẫn vật đến cả người vô lực, hai mắt còn đỏ hồng, tội nghiệp nói: “Đói bụng.”

Mông Khanh nhếch nhếch khoé miệng: “Ta đi tìm thức ăn cho ngươi.”

Trì Quan gật gật đầu, Trì Quan đang muốn ra ngoài, Trì Quan lại giống như nhớ ra cái gì, hỏi: “Ngươi có biết “Thính Phong các” không?”

Bước chân Mông Khanh ngừng lại, đột nhiên quay đầu, vẻ mặt thậm chí có chút dữ tợn: “Ngươi nói cái gì?!”

Hoá ra tiểu Trì bên này cũng ôm mộng làm đại hiệp như tiểu thiếu gia bên kia =))))

Hồi edit truyện này bị cái tag đoản văn lừa tình, moá đoản gì đâu mà về sau mỗi chương hơn 3000 chữ, trời lạnh gõ sai chính tả tùm lum, giờ beta đăng lên muốn lòi mắt.

Đang nghĩa được một truyện dễ thương lắm, đổi sang hiện đại cho mới...

13. Chương 13: Thẳng Thắn

Ánh tà dương lúc chạng vạng chiếu trên song cửa sổ, cửa sổ lại đóng chặt khiến trong phòng có vẻ rất âm u.

Dáng vẻ đen mặt của Mông Khanh khiến Trì Quan bị dọa, cả người nhất thời phục hồi tinh thần. Cậu chống người dậy, run rẩy mà nhìn người đàn ông cao to: “Sao, sao vậy?”

“Ngươi vừa mới nói “Thính Phong các”?” Mông Khanh quay người từng bước trở về, khí thế trên người hắn rất mạnh, nhất thời Trì Quan cảm thấy không khí trong phòng dường như cũng bị hút ra ngoài, cả người đột nhiên không thể hô hấp.

“Thính, Thính Phong các thì làm sao?” Trì Quan nhìn người đàn ông đứng trong bóng tối, chẳng hiểu sao lại nhớ tới cái đêm cha mẹ mất ấy, cuồng phong khiến lửa đỏ trong Trì phủ cháy càng to hơn, tất cả

trong ký ức đều tan thành mây khói; cậu mang theo mấy hộ vệ bị thương hoảng hốt trốn chạy dưới ánh trăng, nhưng chạy không được bao lâu liền bị mấy người chặn lại trên sơn đạo.

Bọn họ mặc áo đen, cầm trường kiếm, quay lưng lại với ánh trăng, bóng người cao to mà lạnh lùng, cái loại cảm giác ngọt ngào khiến người nghẹt thở kia dường như trùng với Mông Khanh ở trước mặt.

Huyết sắc trên mặt Trì Quan hầu như bị rút sạch, vai cậu hơi run run. Mông Khanh chống hai tay ở hai bên người cậu, vây người trong tầm mắt, gần từng câu từng chữ: “Làm sao ngươi biết “Thính Phong các”?”

“Nghe, nghe người ta nói.” Viên mắt Trì Quan đỏ lên, gấu ngốc như vậy thật đáng sợ, cậu không thích!

“Nghe ai nói?”

“Trong trà lâu, một người đàn ông, đội mũ rộng vành cầm kiếm.” Trì Quan nói rất nhanh, “Là gã, gã nói cho ta biết.”

“Đang yên đang lành, sao gã lại nói cho người biết về Thính Phong các?” Máu mắt Mông Khanh rất sâu, không hề chớp mắt mà nhìn về mặt Trì Quan, “Các người nói những gì? Tất cả đều nói cho ta biết.”

Đây là lần đầu tiên Trì Quan cảm thấy sợ người đàn ông này từ đáy lòng. Cậu ở chung với Mông Khanh lâu như vậy, chỉ cảm thấy trên người hắn sự chân thực, an tâm, tin cậy vĩnh viễn. Nhưng một khắc này, cậu lại đột nhiên nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Trì Quan à Trì Quan, căn bản là mày nhìn lầm rồi, thế này sao lại là gấu ngốc chất phác gì chứ, rõ ràng là một con gấu hung dữ ăn thịt người.

Trì Quan nhắm mắt, không nhìn về mặt Mông Khanh, nói rõ ràng từ câu từng chữ mà đại hiệp áo đen kia đã nói với mình.

Một hồi lâu sau, Mông Khanh mới buông cậu ra ngồi xuống. Ánh chiều tà ngoài cửa sổ hoàn toàn biến mất, bóng đêm dần buông, đèn lồng ngoài mái hiên sáng lên.

Bốn phía yên tĩnh, hầu như có thể nghe được tiếng chào khách của tiểu nhị dưới lầu.

“Ngươi muốn báo thù?” Thanh âm của Mông Khanh chậm lại rất nhiều, “Báo thù cho ai?”

“... Cha mẹ ta.” Trì Quan vẫn nhắm chặt hai mắt, cuộn mình vào trong chăn gấu nép vào góc.

Mông Khanh rũ mắt xuống: “Xin lỗi, vừa nãy ta đã sót ruột rồi.”

Một hồi lâu sau Trì Quan mới nắm góc chăn nói: “Người... Rốt cuộc người là ai?”

“Cái gì?”

“Người không phải người trong thôn, cũng không phải là một thợ săn bình thường, công phu quyền cước của người tốt như vậy...” Trì Quan nói, “Thính Phong các có quan hệ thế nào với người?”

Mông Khanh bất đắc dĩ cười cười, Trì Quan kỳ thực cũng không ngạc, lúc mấu chốt vẫn có thể nhìn rõ thế cuộc.

Mông Khanh thở dài: “Người nói cho ta biết người xảy ra chuyện gì trước, ta sẽ nói cho người biết chuyện của ta.”

Hắn vốn chỉ cho rằng Trì Quan là một công tử ca bỏ nhà trốn đi, hoặc bị đuổi giết. Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng hắn cũng không để ý lắm. Nếu có một ngày Trì Quan đồng ý nói ra, hắn sẽ nghe, nếu Trì Quan muốn về nhà, hắn sẽ cũng cậu về – với điều kiện tiên quyết là hắn phải cột chắc người ở bên mình đã, về Trì gia chỉ có thể tính là đi thăm thôi.

Nhưng rốt cuộc giờ hắn phát hiện, sự tình có chút không giống với ban đầu mình nghĩ.

Trì Quan trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Trì gia... Ở thành Tứ Huyền cũng không phải là gia tộc lớn gì, chỉ là người buôn bán bình thường. Cha ta thích đọc sách chơi cờ, xem như là một nho thương. Có một năm... Cha ta ra ngoài bàn chuyện, lúc trên đường quay về thành Tứ Huyền có cứu một người. Sau chuyện này, địa vị của nhà ta ở thành Tứ Huyền đã không giống như cũ nữa.”

Trì Quan dừng một chút, biểu hiện phức tạp nói: “Người kia, là đương kim thái tử.”

Lông mày Mông Khanh nháy một cái.

“Lúc đó y còn không phải Thái tử,” Trì Quan nói, “Chỉ là một hoàng tử bình thường. Thái tử tiền nhiệm vẫn muốn tính kế y, rốt cuộc cùng thành công lừa y đến thành Tứ Huyền, định bí mật tạo hiện trường bắt ngờ bỏ mình, nhưng đáng tiếc là bị cha ta vô ý làm hỏng. Cha ta cũng không biết thân phận của y, cứu y về Trì phủ, rồi chờ y chữa khỏi bèn đưa cho y một ít lộ phí và lương khô, nói muốn đưa y về nhà.”

Hoàng tử không đáp ứng, rời Trì phủ, sau đó tự mình trở về hoàng cung.

Sau đó không lâu, hoàng tử lại xuất cung tới Trì phủ. Lần này y thẳng thắn thân phận, tất nhiên Trì lão gia vô cùng kinh ngạc, nhưng do khâm phục tính cách của hoàng tử. Y rất gần gũi, lại cũng rất có cách nghĩ, Trì lão gia vô cùng thưởng thức y, sau khi biết được y gặp chuyện, bèn bắt đầu bí mật trợ giúp y.

Mẹ Trì từng khuyên mấy lần, họ là nhà làm ăn, tuyệt đối không thể nhúng tay vào chuyện Hoàng thất.

Nhưng cha cậu thích đọc sách, mà một người đọc sách vẫn luôn có trái tim lo cho việc đại sự thiên hạ. Ông cho rằng Thái tử thủ đoạn đê hèn, sát hại huynh đệ không xứng làm vua một nước, bèn liên tục bí mật trợ giúp hoàng tử, thậm chí cuối cùng còn trở thành một sự giúp đỡ lớn của hoàng tử.

Theo việc hoàng tử bắt đầu hiển lộ tài hoa, Trì gia cũng thắng tiến theo. Cuối cùng Thái tử bị phế, hoàng tử thành công thượng vị, Trì gia cũng cho rằng từ đây có thể làm rạng rỡ tổ tông, lên như điều gặp gió.

Đoạn thời gian đó, địa vị của Trì gia ở thành Tứ Huyền còn cường thế hơn so với các thế gia quý tộc khác. Tuy nhiên, Trì lão gia vẫn cần mẫn làm ăn như cũ, chưa bao giờ từng có ý đồ không tốt với Thái tử.

Có thể suy nghĩ của những người ngồi ở vị trí cao, những người bình thường như họ chưa bao giờ có thể hiểu thấu được.

Mông Khanh sáng tỏ: “Nhà các người bị hãm hại? Hay là thành cái gai trong mắt Thái tử?”

“Có lẽ là cả hai.” Trì Quan vô lực nói, “Cha ta thích kết giao bằng hữu, sau khi địa vị Trì gia thay đổi, người chủ động tới cửa kết giao với cha con nhiều hơn, trong đó không thiếu hoàng thân quốc thích, quý tộc tử đệ... Cha chưa từng suy nghĩ nhiều, nhưng ông ấy không biết rằng những điều này cuối cùng đều bị cơ sở ngầm truyền vào trong cung, bị Thái tử biết rõ ràng.”

“Thái tử hoài nghi cha có mưu đồ, kẻ có ý bèn nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng, cuối cùng vu hại cha ta có ý đồ bồi dưỡng những hoàng tử khác tranh cướp ngôi vị Thái tử, bèn...” Trì Quan cắn răng, “Đêm đó ta cũng không về nhà ăn cơm như bình thường, chơi với bạn bè ở ngoài đến rất muộn mới trở về, lúc đến trước cửa, mới phát hiện sự tình không đúng.”

Đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là vết máu đỏ tươi, máu của hạ nhân quản sự trong nhà chảy thành sông, cha mẹ thì ngã trước cửa phòng ngủ, lúc cậu chạy đến vẫn còn một hơi tàn.

“Cha mẹ bảo ta không được báo thù, đi càng xa càng tốt, cũng không được về nữa.” Trì Quan cười khổ, “Chính ta cũng hiểu rõ, ta chỉ là một kẻ bình dân, làm sau đấu thắng được... Thái tử cao cao tại thượng.”

Mông Khanh trầm mặc, lát sau mới thở dài, kéo người ôm vào ngực.

Hắn vẫn cảm thấy Trì Quan thiếu tâm nhãn, là một đoá hoa yêu kiều nuôi trong nhà ấm, cái gì cũng không, cái gì cũng không để trong lòng.

Mấy ngày nay, Trì Quan giả ngây giả dại qua loa xong chuyện, dường như chưa bao giờ nghĩ tới người trong nhà, hắn cũng chưa từng thấy trên mặt Trì Quan có bất kì đau đớn và nhớ nhung gì.

Do đó, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, một người như vậy mà trên lưng lại đeo huyết hải thâm cừu như thế.

Đúng là Trì Quan không có ý định báo thù, cậu đã đáp ứng cha mẹ phải trốn thật xa, bảo vệ cái mạng này. Cậu đã đủ khiến cha mẹ thất vọng thương tâm rồi, cậu không muốn đến chút tâm nguyện cuối cùng này cũng làm không nổi.

“Người rất kiên cường.” Mông Khanh hôn mặt Trì Quan một cái, “Người khiến ta ngạc nhiên lắm.”

Trì Quan không lên tiếng, cậu ngơ ngác thất thất một lát, sau đó mới nói: “Huynh thì sao?”

Mông Khanh trầm mặc một chút, nói: “Ta.... Đã từng là một thành viên trong Thính Phong các.”

Trì Quan kinh ngạc, ngồi dậy: “Thính Phong các? Vậy rốt cuộc là nơi nào vậy?”

“Giống như kẻ áo đen kia nói với người, là chỗ lấy tiền làm việc. Có khi cho dù người có tiền, cũng chưa chắc có thể tìm tới chúng ta.”

Giết người phóng hỏa, giấu xác vu oan, vu hại trộm cắp...

Bọn họ cái gì cũng làm.

Thính Phong các ẩn thân trong Dược Vương cốc. Trong cốc tràn ngập khí độc, chỉ có người hiểu chuyện trong đó mới có thể hái thảo dược nào để giải độc, hoặc là được người Thính Phong các mang vào mới không sao.

Bởi vậy người có thể thật sự nhìn thấy Thính Phong các, thường cũng không phải là người bình thường, mà những chuyện Thính Phong các làm, cũng không phải là việc bình thường.

“Ta không muốn làm nữa.” Mông Khanh nói, “Do đó ta đào tẩu. Người Thính Phong các không được chết tử tế, hoặc là chết trong khi làm nhiệm vụ, hoặc là uống thuốc độc tự sát mới có thể triệt để xóa tên trong Thính Phong các. Bởi vì bọn ta biết rất nhiều bí mật, mà chỉ người chết mới có thể giữ bí mật mà thôi.”

Tim Trì Quan đột nhiên nảy lên: “Do vậy mà huynh luôn ở trong thôn, chưa bao giờ ra ngoài...”

“Kỳ thực cứ một quãng thời gian thì ta lại dọn nhà.” Mông Khanh nói, “Ở thôn này cũng không được bao lâu.”

Hắn nói xong rồi trầm mặt: “Người nói người mặc áo đen kia, rất có khả năng là người Thính Phong các tới tìm ta. Nếu bọn chúng ta tìm được phụ cận rồi thì chúng ta không thể ở lâu nữa.”

14. Chương 14: Bị Nhìn Chòng Chọc

Nhân màn đêm, Mông Khanh mang Trì Quan về làng trước, giao tiền bán hàng cho trưởng thôn, sau đó hai người thu thập hành lý vội vã rời làng.

Hai người đi bất kể đêm ngày, gấp rút đi năm ngày rồi, hoàn toàn rời thôn Khách Hà, tiến vào một sơn cốc.

Hai người vội vàng dùng xe lừa, trên xe trải rơm dày dặn, lại trải một cái đệm hoa lên. Mông Khanh để xe ở chỗ tránh gió, nhen lửa lên, lấy lương khô đã chuẩn bị xong chia cho Trì Quan ăn. Trì Quan vẻ mặt đau khổ nói: “Chúng ta muốn đi đâu đây?”

“Tìm một chỗ thích hợp ở lại, yên tâm đi, ta có kinh nghiệm mà.” Mông Khanh ôm Trì Quan vào ngực, hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, ánh lửa chiếu bóng hai người kéo dài lay động trên vách núi.

Trì Quan ăn no rồi, ngáp một cái. Mông Khanh liền ôm cậu lên xe, dùng đệm chặn đắp thật chặt cho cậu, đau lòng nói: “Để em đi theo đúng là chịu khổ rồi.”

Trì Quan: “...”

Trì Quan bất đắc dĩ nói: “Tuy rằng buổi tối trong sơn cốc rất lạnh, nhưng dù gì cũng là mùa hè...”

Cậu thấy nóng.

Mông Khanh ngẩn người, kéo cái đệm từ trên người cậu xuống, tự mình leo lên ôm người vào lòng: “Như vậy là được.”

Trì Quan: “...” Đứng tưởng ta không biết là huynh nhân cơ hội chiếm tiện nghi ta.

Có điều Trì Quan thực sự không để ý chút mờ ám ấy, mấy hôm nay đi đường rất mệt mỏi, lương khô ăn cũng rất cứng. Hiện giờ thời gian cậu ngồi vệ sinh lâu hơn trước kia, cái mông cũng đau rất.

Trì Quan mơ màng nói: “Không sao, chút khổ đó cũng không thấm vào đâu.”

Chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng, cậu đã sớm vứt bỏ chút dè dặt của Đại thiếu gia rồi – Chỉ có điều là vẫn chưa quen thay đổi nhanh như vậy thôi.

Mông Khanh nói: “Chờ an toàn rồi, ta với em quay về thành Tứ Huyền đi tảo mộ nhé.”

Trì Quan trở mình, ôm lấy Mông Khanh, đầu cọ cọ trước ngực hắn, hoàn toàn không ý thức được động tác này của mình có bao nhiêu ý lại: “Ta sẽ không về, ta đã đáp ứng cha mẹ rồi, sẽ không quay về nữa.”

“Đó là nhà của em.” Mông Khanh nhẹ giọng nói, “Có điều ta luôn tôn trọng ý nguyện của em muốn làm gì ta cũng sẽ cùng làm với em.”

Trì Quan cười cười: “Chúng ta vẫn đang chạy trốn đây, nói gì ngốc nghếch thế.”

Mông Khanh ôm chặt người trong lòng: “Trước đây vẫn cứ một mình, cũng không thấy có sao cả, trốn được ngày nào thì tính ngày ấy...”

Hiện giờ, kỳ thật hắn đã không có chút ý muốn trốn nào.

Hơn nữa hắn hoài nghi giết một nhà Trì phủ chính là người của Thính Phong các.

Hắn nhíu nhíu mày, tạm thời ném chuyện này ra sau đầu. Trước mắt cần phải tìm một chỗ thích hợp để ở lại, cũng miễn phải bốn ba ngoài đường, khiến vị quý thiếu gia Trì Quan này bị dẫn vật đến sinh bệnh.

Hai người ngủ một giấc đến tờ mờ sáng, bốn phía yên tĩnh không hề có một tiếng động, trên sơn cốc ngẫu nhiên truyền đến tiếng chim hót lạnh lạnh. Mùa hè trời sáng nhanh hơn, Mông Khanh rón rén thu thập, dập hết lửa, lại quét sang một bên dùng cỏ khô che lại, tránh để người khác nhìn ra dấu vết.

Sau đó xe lừa vội vàng đi về phía trước. Trì Quan nằm trên xe lắc qua lắc lại, trở mình, ăn một miếng rơm.

“Phì phì phì.” Trì Quan lơ mơ tỉnh dậy, một mặt mờ mịt: “Giờ gì rồi?”

Mông Khanh cười liếc cậu một cái: “Ngủ tiếp đi, còn sớm mà.”

Trì Quan lười biếng lăn một vòng, thở dài: “Lại đói bụng.”

Mông Khanh liền lấy từ túi ra cho cậu một nắm lương khô. Hắn đã sớm chuẩn bị, do đó lương khô rất nhiều, đều là các loại thịt đã phơi khô xắt miếng, chỉ là ăn lâu người không chịu được thôi.

Trì Quan cắn đến đau răng mới hàm, vất vả lắm mới ăn xong, Mông Khanh tìm tới một dòng suối nhỏ, hai người liền xuống rửa mặt rồi tiếp tục đi.

Cứ vừa đi vừa nghỉ không quá bảy ngày như vậy, hai người theo con suối tìm được một thôn trang nhỏ.

Thôn trang này nhân khẩu không nhiều, nhưng so với thôn Khách Hà thì người nơi này không nhiệt tình lắm, thậm chí còn có vẻ rất không khách khí.

“Muốn ở thì có thể, ra phía sau núi.” Trưởng thôn ngâm tẩu thuốc, không kiên nhẫn nói: “Không được vay

dầu vay gạo, có chuyện gì thì tự mình giải quyết.”

Vị trí sau núi cách nguồn nước hơi xa một chút, muốn lấy nước cũng không thuận tiện lắm, nhưng được cái bí mật, không dễ bị phát hiện. Mông Khanh cảm thấy vẫn có thể chịu được.

Chẳng qua chỉ là đi nhiều thêm một chút thôi.

Mông Khanh không thêm đề ý đến sự ghét bỏ của trưởng thôn, nói cảm ơn xong liền dẫn Trì Quan đi theo con đường bé tí dẫn ra phía sau núi, hầu như không nhận ra nó là đường.

Trì Quan ngồi trên xe, nói: “Vẫn là một nhà Phương trưởng thôn tốt hơn.”

“Mỗi thôn đều có một điểm đặc sắc của mình,” Mông Khanh đúng là kiểu người ai cũng đã từng gặp, cũng không thấy sao cả, “So với việc không thêm nói lời nào đã trực tiếp đánh đuổi chúng ta đi, họ có thể cho phép chúng ta ở lại là tốt rồi.”

“Huynh đã từng gặp người đánh đuổi mình ư?” Trì Quan tò mò.

“Đương nhiên là có.” Mông Khanh bèn nói một ít chuyện kì lạ mà bản thân đã từng gặp, còn một chút phong thổ nhân tình của các thôn, Trì Quan nghe được tám tấc lấy làm kì lạ.

“Chẳng trách trước đây phu tử cứ để bọn ta đi xem nhiều một chút.” Trì Quan thở dài nói, “Đáng tiếc khi đó ta không hiểu, chỉ cảm thấy trêu chim đấu dế mới là chuyện thú vị nhất trên đời.”

Mông Khanh: “Bây giờ biết cũng không muộn.”

Trì Quan chống cằm, nhìn bầu trời dờ ra. Mông Khanh hỏi: “Sao em trốn ra được? Nếu không tiện nói... Thì thôi cũng được.”

Sau khi Mông Khanh biết được thân thế của Trì Quan vẫn muốn hỏi, nhưng lại sợ khiến cậu khổ sở, cho nên vẫn cố nhịn. Bây giờ thấy tâm tình Trì Quan đã ổn định hơn, liền muốn hỏi một câu cho rõ ràng.

Trì Quan nói: “Hộ vệ mang ta ra ngoài chạy khỏi thành Tứ Huyền, tiếc là nửa đường bị nhân mã của Thái tử cản lại. Hộ vệ vì cứu ta mà liều mạng chặn lại, một mình ta chạy ra khỏi sơn đạo, chạy lung tung hai ngày đường, vừa đói vừa mệt, nhưng không dám dừng lại. Đến tối hôm thứ ba ta còn bị đối phương đuổi kịp, khi đó trời tối quá ta không thấy rõ đường, kết quả là ngã từ trên vách xuống.”

Vốn cho là mình sẽ bị ngã chết, không ngờ lại rơi xuống sông, nước sông chảy xiết đẩy cậu trôi về hạ du. Cậu vốn cho rằng mình sẽ chết đuối, không ngờ lúc mình tỉnh lại đã được một người đàn ông to như gấu cứu.

Khi đó cậu cảm thấy, mạng mình có lẽ là được cha mẹ trên trời có linh thiêng dốc sức che chở, vì thế mà cậu càng không thể chết nữa.

Mông Khanh nghe cậu nói vậy, suy nghĩ một chút, ngờ vực: “Em nói cha mẹ mình... Chỉ bảo em đừng trở vờ, vậy sao em lại biết bọn chúng là nhân mã của Thái tử?”

“Kẻ đuổi giết ta nói.” Trì Quan nói, “Hơn nữa chúng còn cầm thủ dụ của Thái tử cho ta xem.”

Mông Khanh nhất thời cảm thấy chuyện bắt đầu kì lạ.

“Nếu như muốn giết em, hà tất còn phải cho em biết chúng là ai ư?”

Kiểu thiếu gia kiêu quý như Trì Quan này, đừng nói là có thể chạy ba ngày, có thể chạy ra ngoài một canh giờ đã tính là ghê gớm lắm rồi, nếu thật sự là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh thì chỉ cần một chút là có thể giết hộ vệ rồi đuổi theo Trì Quan rồi.

Trừ phi... Bọn chúng cố ý để người chạy đi.

Nhất thời Mông Khanh có một suy đoán lớn mật.

“Vạn nhất, ta là nói vạn nhất bọn chúng không phải là nhân mã của thái tử, mà sát thủ người khác phái xuống, định dựa vào đó để kéo thái tử xuống ngựa, lưu lại một mạng cho em là để em làm chứng.” Mông Khanh nhìn về phía cậu, “Như vậy nhất định bọn chúng sẽ hi vọng em chủ động trở lại thành Tứ Huyền.”

Nhưng ai ngờ được, Trì Quan lại tiếc mạng như thế, nói không quay về thật sự là không quay về.

Trì Quan đầu óc mơ hồ: “A... Vậy bọn họ sẽ tìm đến ta ư?”

Mông Khanh cau mày, cảm thấy vẫn cứ là lạ ở chỗ nào, là nơi nào...

Tay Mông Khanh đang xua lùa bỗng dừng lại, đột nhiên biến sắc.

Nếu chuyện Trì Quan rơi xuống sông không chết lại được mình nhặt được căn bản không phải là trùng hợp thì sao?

Nếu như sau khi Trì Quan rơi xuống sông rất nhanh được người cứu lên, sau đó người cứu chuyển Trì Quan đến thôn Khách Hà ư?

Tim Mông Khanh lạnh đi một chút.

Hắn đã sớm bị phát hiện, chỉ là không biết nguyên nhân gì, đối phương không có ý định vạch trần hắn, trái lại còn đưa Trì Quan tới.

Cẩn thận ngấm lại, nếu như bọn chúng muốn Trì Quan làm nhân chứng, căn bản sẽ không có khả năng bức cậu vào chỗ chết. Do đó, Trì Quan sẽ không hề nguy hiểm đến tính mạng, hoặc là nói, tạm thời không có.

Loại thủ đoạn này, xác thực cực kỳ giống Thính Phong các.

Bọn chúng muốn làm gì? Muốn lợi dụng mình và Trì Quan làm gì?

Nếu như chúng muốn mình và Trì Quan trở lại thành Tứ Huyền, như vậy nhất định sẽ không cho phép hắn ở đây lâu. Người áo đen đột nhiên xuất hiện trên tiểu trấn, bị Trì Quan phát hiện cũng là vì ép hắn rời thôn Khách Hà ư?

Nếu tất cả thực sự là như hắn đoán... Vậy lúc hắn và Trì Quan xuất hiện ở thôn Khách Hà, cũng đã bị theo dõi.

15. Chương 15: Cùng Nhau

Mông Khanh chưa tìm ra được ý đồ của đối phương nên tất nhiên sẽ không tùy tiện lộ mặt. Hắn làm như không có chuyện gì xảy ra, dẫn Trì Quan tiến vào phía trong núi.

Phía sau núi có mấy căn nhà gỗ còn nguyên, cách nhau cũng không xa. Nhìn dáng vẻ thì trước đây chỗ này đã từng có mấy người ở qua, chỉ là sau đó có khả năng là đã rời hoặc bỏ đi rồi.

Mông Khanh chọn một ngôi nhà tương đối lớn, mang theo sổ hành lý không nhiều nhặn gì vào. Trì Quan thì hỗ trợ thu dọn nhà. Hiện giờ động tác quét nhà của cậu dù sao cũng tốt hơn, tuy tốc độ còn chậm, còn làm bụi bay khắp nơi, nhưng tóm lại đã tốt hơn rất nhiều so với lúc trước.

Trì Quan chậm rãi quét xong, thấy Mông Khanh muốn đi ra ngoài kiếm thức ăn, có chút khản trương nói: “Ta đi cùng huynh nhé.”

Mông Khanh cũng không từ chối, trang bị xong xuôi rồi mang cậu đi sâu vào trong núi. Đường lên núi vốn xóc nảy, càng đi sâu vào trong núi càng không có đường. Trì Quan phải đi chậm chậm từng bước, nếu không phải là được Mông Khanh kéo, phỏng chừng sẽ ngã nhào mấy lần.

Đi được một lúc chân Trì Quan mỏi nhừ, thở dài nói: “Nếu giờ có Tiểu Hắc thì tốt rồi.”

Họ đi rất vội vàng, tất nhiên sẽ không mang chó và ngựa theo. Mông Khanh để Tiểu Hắc và con ngựa béo kia ở nhà trưởng thôn, nói là gửi nhờ.

Kỳ thực Trì Quan vẫn có chút cảm tình với Tiểu Hắc và ngỗng béo, nghĩ tới bọn nó trong lòng có chút khổ sở.

“Tiểu Hắc nhất định vẫn chờ huynh trở lại.” Trì Quan nói, “Đáng thương biết bao nhiêu, có lẽ nó sẽ không còn nhìn thấy chúng ta nữa rồi.”

Mông Khanh đối với những sinh ly tử biệt này đã sớm quen, nghe vậy nhéo mắt Trì Quan, không nói thêm gì.

Nhân lúc sẵn thú, Mông Khanh dẫn Trì Quan xem xét rõ ràng địa hình bốn phía. Hắn phát hiện phía sau núi này tuy là bí mật, nhưng một khi xảy ra chuyện chính là một ngõ cụt, chỉ cần có người chặn ở sơn khẩu một cái, bọn họ sẽ rất khó trốn đi.

Mông Khanh cau mày, lòng nghĩ chỗ này cũng không thể ở lâu.

Cũng may đang là giữa mùa hè, tài nguyên trong rừng rất phong phú, động vật nhiều. Rất nhanh Mông Khanh đã bắt cho Trì Quan một con gà rừng, hai con thỏ rừng, buổi trưa hai người ăn một bữa thịt. Mông Khanh nhìn Trì Quan ăn đến miệng dính đầy dầu, cười nói: “Chờ hai ngày nữa ta làm quen xung quanh một chút, sẽ đi mua gạo với mì về.”

Trì Quan gật đầu: “Được!”

Tối hôm ấy, Trì Quan tắm giặt sạch sẽ. Cậu vừa lau tóc vừa nhìn chung quanh phòng, không thấy Mông Khanh đâu, nhìn ra cửa sổ thì thấy Mông Khanh đang ở chỗ bụi cỏ trong hậu viện uống rượu một mình. Cậu mơ hồ cảm thấy Mông Khanh có tâm sự, bèn đi ra nói: “Rượu từ đâu tới vậy?”

“Hả?” Mông Khanh quay đầu nhìn cậu một cái, tóc ướt của thiếu gia cao quý đang bọc một cái khăn, mặc áo ngắn quần ngắn, lộ ra hai tay và chân trắng nõn, nhìn dưới ánh trăng vô cùng mê người. Hai mắt Mông Khanh quét trên người cậu một vòng, miệng tùy ý nói: “Dùng tiền đổi lấy của thôn dân. Tuy họ không cho mượn đồ, nhưng chưa nói là không thể mua.”

Trì Quan cũng ngồi xuống, giơ tay muốn uống rượu: “Ta cũng muốn uống.”

Mông Khanh nhìn cậu, giơ tay rót cho cậu một chén nhỏ: “Tửu lượng của em không tốt, uống ít thôi.”

Trì Quan không đợi Mông Khanh nói xong, trực tiếp rót rượu vào miệng. Cậu chép miệng một cái: “Không sao đâu, hôm nay có rượu thì hôm nay say thôi.”

Mông Khanh thấy hôm nay cậu muốn uống say mới thôi, cũng không khuyên nữa, trực tiếp rót đầy cho cậu. Hai người cùng chén một cái, nhìn nhau cười, rồi giũa đầu uống cạn.

“Đã lâu không cùng người uống rượu như vậy.” Mông Khanh ngẩng đầu ngắm trăng, nói: “Em thì sao?”

“Ừ, ta cũng vậy.” Trì Quan cũng nhìn trăng, “Trước đây những bằng hữu kia thích chuốc rượu ta, chỉ có điều do địa vị của nhà ta, bọn họ cũng không dám rót nhiều.”

Nhớ tới khoảng thời gian kia, Trì Quan chống cằm nói: “Thật giống như nằm mơ vậy.”

Mông Khanh hình như cũng nhớ đến chuyện xưa, cười nói: “Đúng thế, thật giống như nằm mơ.”

Mông Khanh lại uống cạn một chén, nhấp môi dưới nói: “Ta là cô nhi.”

Trì Quan quay đầu nhìn hẩn.

Mông Khanh chuyển chén rượu, khó khăn nhờ lại khoảng thời gian trước đây: “Ta được Các chủ Thính Phong các nhật về. Ta xem ông ấy là đại ca, là cha. Là ông ấy nuôi ta lớn, một thân công phu của ta cũng đều do ông ấy dạy.”

Trì Quan suy nghĩ một chút: “Vậy đột nhiên huynh rời khỏi chỗ đó, ắt hẳn ông ấy rất thất vọng nhỉ?”

“Thất vọng thì không chắc, nhưng tức giận là tất nhiên.” Mông Khanh cười cười. “Chỉ là ta vẫn không biết tại sao mình vẫn phải làm những chuyện kia.”

Lúc tuổi còn nhỏ không thể suy nghĩ những thứ này, Các chủ nói cái gì thì chính là cái đấy. Chờ lúc hai tay dính máu, việc coi mạng người như cỏ rác đã thành thói quen, muốn tránh thoát là rất khó.

Nếu để cho Trì Quan biết mình đã từng là cái dạng gì, hẳn là sẽ làm cậu khiếp sợ đi.

Mông Khanh một chén lại một chén, mắt thấy bầu rượu đã đến đáy rồi. Trì Quan chưa uống được hai chén mặt đã đỏ ửng đầu choáng váng, cứ ngây ngô cười: “Không sao đâu, biết sai mà sửa là việc rất tốt, phu tử đều nói vậy đấy.”

Mông Khanh quay đầu nhìn cậu, đưa tay sờ khuôn mặt nóng bừng của Trì Quan: “Ta hỏi em nhé, em thích ta sao?”

Trì Quan chóng mặt, nắm lấy tay Mông Khanh: “Thích.”

Mông Khanh bật cười: “Ta nói là loại thích kia kìa.”

Trì Quan suy nghĩ hồi lâu: “Vậy không biết đâu.”

Mông Khanh thấy dáng vẻ đáng yêu này của cậu, thực sự rất muốn gặm hai cái.

Hắn kéo người qua ôm, hôn nhẹ nhàng một cái lên mặt: “Em cũng là một người mệnh khổ.”

“Không khổ.” Trì Quan nói không rõ, “Còn có thể sống được là đã rất tốt rồi.”

Mông Khanh nở nụ cười: “Đúng, còn có thể sống được đã là rất tốt.”

Mông Khanh uống cạn rượu, cúi đầu gửi cổ Trì Quan một cái: “Em thật thơm.”

Trì Quan cười lên: “Huynh hơi quá.”

Mông Khanh: “...”

Mông Khanh bắt mẫn: “Ta hơi ở đâu!” Hắn cũng mới tắm xong mà.

Trì Quan ha ha cười nói: “Cả người mùi rượu!”

Mông Khanh: “...” Nói cứ như em không có mùi rượu ấy.

Mông Khanh trầm giọng nói: “Này, luôn ở cùng ta nhé.”

Trì Quan không nghĩ nhiều nói: “Được.”

“Thật chứ?”

“Một lời đã định.”

“Không thể cưới vợ.” Mông Khanh nheo mắt lại, “Vẫn theo con gấu ta đây chứ?”

Trì Quan bẹp miệng, khó khăn mà suy nghĩ một chút, sau đó lại bình thường: “Như ta bây giờ có muốn lấy vợ cũng là hại người ta mà thôi.”

Mông Khanh thấy cậu do dự, mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng nghe đến câu kế tiếp lại vui vẻ.

Hắn gật đầu nói: “Em cái gì cũng không, ai gả cho em đúng là xui xẻo.”

Trì Quan nhất thời xù lông, nhưng mà chưa có phản bác thì Mông Khanh đã ôm vào lòng hôn xuống.

Ánh trăng như được phủ một tầng sương mỏng, mềm mại, lơ lửng. Côn trùng đêm hè kêu vang, gió nhẹ mang tiếng thở dốc của hai người lan ra rất xa.

Mông Khanh hôn có chút mất khống chế, Trì Quan thì đã triệt để choáng váng, ôm Mông Khanh làm nũng, không cho hắn rời đi.

Mông Khanh nhin một chút, lại nhin một chút, cuối cùng thầm mắng một tiếng: Không nhin được rồi!

Hắn ôm cậu trai vào phòng, đóng chặt cửa lại, đẩy người xuống giường rồi trực tiếp đè xuống.

“Ta hỏi em một lần nữa,” Mông Khanh nằm trên người Trì Quan, nắm cầm cậu giờ lên, “Cả đời đều đi theo ta, không hối hận?”

Trì Quan nắm lấy tay hắn, như một chú chó con mà liếm liếm, cười khúc khích: “Không hối hận.”

Mông Khanh chỉ cảm thấy trong đầu có một sợi dây đàn đứt phụt, hắn ồ ồ thở dốc, phát tay đập tắt ánh nến, cả người phủ lên.

Mới bắt đầu Trì Quan còn râm rì cười, cảm thấy Mông Khanh hôn cậu thật ngứa, sau đó lại đập vào đầu Mông Khanh: “Râu kìa! Đâm vào da rồi!”

Mông Khanh bắt lấy một tay cậu, cúi đầu, giống như một con dã thú mà cắn cổ Trì Quan một cái.

Râu tua tủa của người đàn ông chà xát ra vết đỏ trên mặt Trì Quan, âm thanh của cậu dần biến điệu. Trong bóng tối, Mông Khanh thấp giọng lẩm bẩm gì đó, Trì Quan rên rỉ một tiếng, dường như đã tỉnh rượu hơn, thấp giọng nói: “Đừng... Nhẹ chút...”

Chỉ một câu như vậy, hô hấp của Mông Khanh nhất thời rối loạn, hầu như phải dùng hết toàn lực mới ghìm lại được con ngựa điên đang muốn liều mạng trong đầu, khắc chế bản thân không làm càn mà đối xử ôn nhu với người dưới thân, như nâng niu của báu nhất.

Tiếng hít thở của hai người dần dần rối loạn, sau đó quyện vào nhau, không phân rõ là của ai. Giường gỗ cũ kỹ kèn kẹt vang lên theo quy luật, trong bóng tối không nhìn thấy được cái gì, chỉ có âm thanh ái muội truyền ra, làm người nghe được đỏ bừng mặt.

Đêm đó Mông Khanh từ ôn nhu khắc chế dần dần phóng túng, Thân thể nhỏ bé của Trì Quan bị hắn chơi đùa đến sức để nhắc một ngón tay cũng không có. Viên mắt cậu oan ức mà đỏ ửng, môi sưng đỏ, trên người trải đầy dấu hôn loang lổ, cuối cùng rốt cuộc hôn mê bất tỉnh,

Mà kẻ cầm đầu vẫn tinh thần hăng hái như cũ, chờ sau một lần phóng thích, hần nhẹ nhàng hôn mặt Trì Quan, sau đó nheo mắt lại, nhìn về phía cửa sổ đóng chặt.

Mới đến giờ Mão (5-7h sáng), vạn vật im lặng, dường như đến tiếng côn trùng kêu cũng tiến vào trạng thái ngủ say.

Mông Khanh đứng dậy lau dọn sạch sẽ cho Trì Quan, lại dùng nước đã lạnh tùy tiện lau rửa cho mình. Sau đó hần rón rén mặc quần áo cho Trì Quan, mang hai bọc hành lý ở trước người, lại công Trì Quan trên lưng. Hần khoá kỹ cửa sổ, để xe lửa lại, vận sức dùng khinh công lao xuống núi.

16. Chương 16: Nói Rõ Ràng

Trì Quan ngủ như chết, đại khái là vì vẫn có thể cảm nhận được độ ấm quen thuộc của Mông Khanh nên không hề phòng bị. Cậu có cảm giác vừa mơ một giấc xong, vừa mở mắt trời đã sáng rồi, mà mình thì đang ở trên lưng Mông Khanh.

Trì Quan: “???”

Trì Quan phản ứng một lúc, chậm rãi chống tay ngồi thẳng lên, nghi ngờ hỏi: “Huynh đang luyện tập buổi sáng à?”

Kể từ khi biết Mông Khanh cũng là nhân sĩ giang hồ, cậu đều sẽ nhớ những câu chuyện mà người kể chuyện hay nói. Cậu cho rằng đây chính là hoạt động “Luyện tập buổi sáng” mà nhân sĩ giang hồ mỗi sáng sớm hay làm, còn khá là khâm phục nói: “Hoá ra mỗi ngày cứ vừa sáng là huynh ra ngoài, kỳ thực là đi luyện tập à? Có điều tại sao trên lưng lại công ta? Vật nặng để tập ấ?”

Dứt lời cậu lại tự xù lông: “Ta có nặng vậy ư?”

Mông Khanh: “...”

Có lúc Mông Khanh thật nhìn không thấu trong đầu Trì Quan đang nghĩ những thứ linh tinh gì.

Mông Khanh đang ôm mộng cậu, dùng tay vỗ một phát: “Tinh thần tốt như vậy, xem ra ngày hôm qua không nên buông tha cho em.”

Mặt Trì Quan một phát đỏ bừng, mãi sau mới nhớ ra đêm qua hai người đã làm chuyện tốt gì.

Mông Khanh thấy người trên lưng không đáp lời, cũng không trêu cậu nữa, ôn nhu nói: “Trên người có chỗ nào khó chịu không?”

“...Không có.” Trì Quan núp trên lưng Mông Khanh, nhỏ giọng đáp.

Mông Khanh nhếch khoé miệng. lúc này mới giải thích: “Chúng ta đã rời cái thôn kia rồi. Tối hôm qua nhân lúc em vẫn đang ngủ ta công em rời đi.”

Trì Quan chớp mắt: “Tại sao?”

“Ta nghi rằng chúng ta đã sớm bị theo dõi.” Mông Khanh nói, “Tối qua là cơ hội tốt. Nếu bọn chúng phát hiện ra chúng ta đang làm, sẽ tránh ra xa một chút, việc canh phòng cũng lơ lửng hơn, ta bèn nhân cơ hội mang em đi trốn bọn chúng.”

Trì Quan: “...”

Mông Khanh đợi một lúc mà không thấy Trì Quan đáp lời, nghĩ là cậu đã ngủ, kỳ quái nói: “Vợ ơi? Ngủ rồi sao?”

Trì Quan giờ tay vỗ đầu Mông Khanh đánh bốp: “Ai là vợ huynh chứ!”

Mông Khanh bị đau, lòng nghĩ: Lực tay của vợ vẫn còn rất lớn.

Trì Quan lại muốn đánh nữa, Mông Khanh vội vã nghiêng đầu, uỷ khuất nói: “Đau đau đau, vợ à chồng nói gì sai sao?”

“Huynh hãy thành thật cho ta, tối hôm qua có không phải là huynh lập mưu đúng không.” Trì Quan nổi trận lôi đình, “Huynh dám nói một chữ đúng coi! Ta tuyệt giao với huynh luôn!”

Mông Khanh: “...” Vậy rốt cuộc hẳn nên nói đúng hay là không đúng?

Mông Khanh biết Trì Quan hiểu lầm, thả người xuống, mặt đối mặt mà giải thích cho cậu: “Không phải, chuyên như vậy sao có thể lập mưu được? Thích chính là thích, nếu không thích sao ta có thể miễn cưỡng được?”

Trì Quan thấy Mông Khanh đầy mặt chân thành, yên lặng nhìn mình, ôn nhu và chuyên chú trong đôi mắt như sắp hoà tan người rồi.

Hoài nghi và bất an trong lòng cậu lúc này mới hơi buông ra, bĩu môi nói: “Vậy... Vậy bây giờ đã trốn được rồi ư?”

“Tạm thời trốn được, có điều ta cũng không chạy được bao xa, bọn chúng muốn đuổi tới cũng rất dễ dàng. Nhưng mà không cần lo lắng, chỉ cần bọn chúng đuổi theo, ta sẽ phát hiện.” Mông Khanh nói, “Đối bụng

không? Ăn chút gì nhé?”

Trì Quan ồm một tiếng, được săn sóc mà ngồi trên đùi Mông Khanh, còn hần thì trực tiếp ngồi xuống đất, lấy túi nước và lương khô đưa cho cậu.

Trong lòng Trì Quan thở dài, mới ăn ngon được một bữa, lại quay lại ăn lương khô, quả nhiên thể sự vô thường mà.

Ăn uống xong xuôi, lại tìm một dòng suối nhỏ đơn giản rửa mặt một phen, Mông Khanh lại công Trì Quan lên lưng, vận khinh công nhanh chóng lao về phía trước.

Đây là lần đầu tiên Trì Quan thấy thứ “Khinh công” này, hiếu kỳ vô cùng. Vốn cậu muốn nói không cần Mông Khanh công, cứ để mình tự đi cũng được, bây giờ không nói nữa, ôm cổ Mông Khanh sung sướng hét lên: “Thật lợi hại! Gió lớn quá –!”

Mông Khanh: “...”

Lỡ tai Mông Khanh suýt nữa bị chấn động đến điếc, bất đắc dĩ nói: “Đừng hét bên tai ta.”

“Có thể bay cao hơn không?” Trì Quan hỏi.

“Cái đó phải mọc ra cánh,” Mông Khanh cười nói, “Tốc độ này đã làm ngài hài lòng chưa, thiếu gia của ta?”

“Ừ,” Trì Quan vênh mặt lên, nghiêm túc nói: “Cũng tạm tạm.”

Nhất thời Mông Khanh cười đến không dừng được, chỉ cảm thấy mình đúng là nhạt được một bảo bối. Hần xốc lại người trên lưng, lao nhanh khỏi sơn cốc, đi về phía thôn trấn kế tiếp.

Lần này gặp được thôn dân tính cách đều rất thật thà chất phác, cũng rất hiền lành. Thấy hai người họ một đường phong trần mệt mỏi đi tới, cậu trai trên lưng kia vừa gầy vừa đáng yêu, nhất thời sinh lòng thông cảm, tưởng hai người là đang trốn tai họa, bèn mang đồ ăn đồ dùng của mình cho hai người, để bọn họ không phải lo lắng mà ở lại.

Nhất thời Trì Quan lộ nét mừng rỡ: Trên đời này vẫn có nhiều người tốt!

Hai người ở trong một ngôi nhà để không tại góc làng. Ngôi nhà này rất nhỏ, nhưng hai người chen chúc tí cũng không sao. Mắt thấy màn đêm buông xuống, Trì Quan ăn no rồi lại buồn ngủ. Quãng đường này gặp ghềnh trắc trở, đúng là cậu gầy hơn trước một chút, cảm nhận hơn, đáng vẻ đây nhìn càng đáng thương hơn.

Mông Khanh đau lòng cậu, bèn đỡ cậu ngủ sớm chút. Trì Quan trước khi nhắm mắt còn nói: “Đừng có không nói một tiếng nào đã công ta chạy trốn nha.”

Vừa tỉnh dậy đã thấy mình ở đất lạ, còn đang ở trên lưng Mông Khanh hít gió lạnh, cảm giác đó đúng là chẳng ra làm sao cả.

Mông Khanh bật cười, hôn khoé miệng cậu một cái, lại không nhận được mà liếm liếm như gấu ngốc, lúc này mới nói: “Được.”

Trì Quan nắm tay Mông Khanh, rất nhanh liền an tâm ngủ thiếp đi. Mông Khanh dèm kín chăn cho cậu, ngồi dựa vào đầu giường cũng nhắm mắt nghỉ tạm một lúc. Mãi cho đến tận khuya, ngoài cửa sổ phát sinh dị thường, hắn mới mở mắt ra.

Cũng may mà Trì Quan đã sớm ngủ, bởi vậy mới chưa phát hiện khí thể của Mông Khanh đột nhiên biến hoá.

Người đàn ông thường ngày hàm hậu, đáng vẻ cười ôn nhu biến mất hầu như không còn, thay vào đó là đáy mắt không che giấu ánh sáng lạnh lẽo, khí thể quanh thân hạ thấp xuống, khiến người ta đến thở cũng không dám.

Chỉ cảm thấy có lẽ một khắc sau hắn sẽ giơ tay chém xuống, lấy mạng của người.

Mông Khanh khe khẽ kéo tay mình đang được Trì Quan nắm lấy ra, lại cúi đầu hôn mi tâm cậu một cái.

Chỉ có lúc nhìn Trì Quan, ý lạnh trên người Mông Khanh hầu như mới tiêu tán một ít, trở nên như một người bình thường.

Mông Khanh quay người bước ra khỏi nhà gỗ, yên lặng đi tới hậu viện.

Nhà gỗ này vốn là ở góc hẻo lánh nhất của thôn trang, vị trí vô cùng bí mật, cách những nhà khác cũng khá xa. Trong đêm khuya mơ hồ có thể nghe được tiếng chó sủa, có lẽ là bị người lạ xông vào làm kinh động, khá là hung hăng.

Nhưng rất nhanh, con chó giữ nhà đó không hiểu vì sao mà bị chủ nhân quát dừng, có tiếng khóc nỉ non của trẻ con vang lên, lại một lát nữa, chút âm thanh ấy cũng không còn, bốn phía rất nhanh liền yên tĩnh lại.

Trong hậu viện an tĩnh, hai người đàn ông đứng đối diện.

Một người đội mũ rộng vành, cầm bội kiếm, toàn thân áo đen, thân hình cao to, eo hẹp vai rộng, rất có phong độ đại hiệp – chính là đại hiệp áo đen mà lúc trước Trì Quan gặp trong quán trà.

Một người khác không cần nhiều lời, tất nhiên là Mông Khanh.

Mông Khanh lạnh lùng: “Quả nhiên là người, rốt cuộc cũng chịu lộ diện rồi sao?”

Người đàn ông bắt đầu dĩ cười khê một tiếng: “Huynh đã phát hiện ra đệ, đệ còn có thể không đi ra ư?”

“Nếu ta không dùng một chiêu giả, khiến người không thể không đuổi theo, hẳn là người còn chưa định lộ mặt chứ gì?”

Người đàn ông thở dài: “Đệ không có ý định thương tổn bọn huynh, chẳng qua chỉ là phụng mệnh đi theo bảo vệ thôi, huynh cần gì phải trốn?”

Y lại nói: “Nếu đụng phải những người của A Dương kia thì phải làm sao giờ? Bọn chúng cũng không dễ nói chuyện như đệ đâu.”

Mông Khanh: “Nói nhảm ít thôi, nói rõ ràng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Người kia trầm mặc chốc lát, đột nhiên quỳ một chân xuống, cúi đầu nói: “Đại ca, đệ thỉnh cầu huynh trở lại Thính Phong các, tiếp nhận chức các chủ.”

Ánh mắt Mông Khanh lạnh lẽo, sát khí tràn ngập quanh thân, gần từng chữ: “Ta đã nói là ta không có liên quan gì đến Thính Phong các nữa.”

“Thính Phong các bị gài bẫy.” Người kia làm lơ, lẩm bẩm, “Sau khi huynh rời Thính Phong các, Các chủ đã phái ba đội nhân mã đi tìm huynh, sau đó lại nhận mấy nhiệm vụ, một trong đó chính là giết sạch người Trì gia, vu oan cho Hoàng thái tử...”

Mông Khanh nở nụ cười khát máu, chuyển thủ trong tay trượt xuống lòng bàn tay, phản chiếu ánh trăng phát ra ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ: “Quả nhiên là các người làm.”

Người đàn ông kia cũng là cô nhi, hầu như là cùng lúc được Các chủ Thính phong các nhặt về, xem như là từ nhỏ lớn lên cùng Mông Khanh. Quan hệ của hai người không giống như những người khác trong Thính Phong các, miễn cưỡng có thể coi là huynh đệ.

Chỉ ít trong một mặt y coi Mông Khanh là đại ca.

Y biết rõ tính cách của Mông Khanh, thấy hắn bày ra gương mặt này, trong lòng run lên, vội vã giải thích: “Nhiệm vụ này đệ không tiếp nhận, không liên quan gì tới đệ.”

“Chỉ cần là người dưới trướng Thính Phong các, thì làm sao có thể thoát khỏi liên quan tới người?”

Người kia cau mày: “Đại ca, huynh nghe ta giải thích đã.”

Mông Khanh lạnh lùng nhìn y, một lúc sau mới nói: “Được, người nói đi.”

“Người nói đi.”

Hai âm thanh một trước một sau vang lên, Mông Khanh sững sờ, quay phắt lại, chỉ thấy Trì Quan khoác áo ngoài, đứng sau hàng giậu ở hậu viện, yên lặng nhìn bọn họ.

Trong lòng Mông Khanh nhất thời hoảng hốt, vội vàng giấu chủy thủ trong lòng bàn tay đi, khuôn mặt cũng đổi: “Sao em lại tỉnh rồi?”

“Buổi tối uống canh nhiều quá.” Trì Quan sâu xa liếc mắt nhìn hắn, vừa nhìn đại hiệp áo đen đang quỳ một chân kia, “Ta muốn biết chân tướng, người nói rõ ràng đi.”

17. Chương 17: Chân Tướng

Bên trong nhà gỗ nhỏ hẹp, một cái bàn vuông, một cái ghế tựa, ba người ngồi đối diện, trước mặt là ba chén trà lạnh.

Ánh nến chiếu vào giấy dán cửa, bóng người khẽ nhúc nhích.

Người áo đen nhấp ngụm trà nhuận họng, hít sâu một cái nói rõ ràng mọi chuyện.

Thính Phong các thành lập mấy chục năm, danh tiếng trong hoàng thất quý tộc và địa vị trong giang hồ không dễ lung lay. Bọn họ tới không hình đi không bóng, chỉ cần nhận tiền là sẽ làm việc ổn thỏa, chưa bao giờ có sai lầm, cũng dùng người rất đáng tin.

Phàm là người có thể lập quan hệ lâu dài với Thính Phong các, địa vị thân phận nhất định không bình thường, tương truyền minh chủ giang hồ hiện giờ cũng có quan hệ qua lại bí mật với họ.

Ở chỗ Thính Phong các này, dường như thế gian không có ai sạch sẽ. Bọn họ thấy kẻ tiểu nhân dối trá nhiều vô số kể, từ lâu đã không có hy vọng hảo huyền gì với lòng người, tất nhiên cũng không có gì gọi là lòng thương xót.

Bất kể là hoàng tử được bách tính ca tụng nhân đức, hay là nhân vật được mọi người trong giang hồ tôn kính ngưỡng mộ, đều không tốt đẹp như bề ngoài. Lâu dần, người Thính Phong các cũng không tin trên đời còn có người nào tâm tư trong sáng nữa.

Nếu thật sự có người tâm tư trong sáng, chẳng qua cũng bởi vì không có năng lực hô mưa gọi gió thôi.

Các chủ đương nhiệm của Thính Phong các học Đan, là một ông lão tuổi đã cao, nhưng người ngoài cũng không biết được hình dáng và tuổi thật của ông ta. Đối với người ngoài mà nói, hết mọi thứ của Thính Phong các đều thần bí khó lường.

Lão nhân coi trọng duy nhất hai người, một là Mông Khanh, có thể nói là vẫn được coi như con ruột mà nuôi lớn; hai là người áo đen, chỉ có điều thực lực của y không bằng Mông Khanh, do đó Mông Khanh vẫn được coi là người thừa kế của Các chủ đời kế tiếp.

Ai cũng không ngờ tới, vị có khả năng trở thành Các chủ nhất này, hai năm trước lại để lại một phong thư cho Các chủ, sau đó một mình rời đi.

Thính Phong các biết rất nhiều bí mật, không ai có thể toàn vẹn mà rời đi, hoặc là chết trong khi làm nhiệm vụ, hoặc là tự sát mà chết. Nếu có người thoát được thì sẽ bị tất cả mọi người trong Thính Phong các truy sát. Từ khi Thính Phong các thành lập tới nay, chưa từng có người sống sót trốn thoát.

Mông Khanh biết rõ phương pháp truy đuổi người của Thính Phong các. Hắn không có ràng buộc, cũng không có quá nhiều liên hệ với người khác. Hắn không ngừng di chuyển, không ngừng thay đổi thân phận, lúc này mới có thể chạy trốn suốt hai năm mà không bị phát hiện.

Người áo đen chính là một trong những người truy sát Mông Khanh, nhưng y lại có tâm tư riêng, một lòng muốn sớm tìm được đại ca hơn những người khác, sau đó đưa hắn về chịu đòn nhận tội. Y tin với sự thương yêu mà Các chủ dành cho đại ca, chỉ cần hắn trở lại là nhất định có thể thoát tội chết.

Mà đồng thời còn đang đuổi giết Mông Khanh, còn một đội nhân mã nữa, người dẫn đầu tên là A Dương. Gã là đối thủ một mất một còn của Mông Khanh, vì gã cũng là người được đề cử cho chức Các chủ đời kế tiếp.

A Dương không phải là cô nhi được Các chủ nhặt về, mà nghe đâu là con út của một vị có thân phận không hề tầm thường trong giang hồ. Vị kia một lòng muốn chiếm Thính Phong các làm của riêng, bèn hao hết tâm tư đem con trai út vào Thính Phong các, muốn tranh vị trí Các chủ. Kỳ thật tâm tư của vị đại nhân này đã sớm bị Các chủ phát hiện, nhưng ông cảm thấy không đáng kể. Thính Phong các dưới tay ai cũng không quan trọng, cho dù dưới tay ai, đều phải là một thanh lợi kiếm không ai dám đụng vào. Kiếm này ra khỏi vỏ tất thấy máu, uy vọng vĩnh viễn bất diệt.

Cho nên chỉ cần A Dương có suy nghĩ tàn nhẫn này, Thính Phong các giao cho gã cũng không sao.

Lúc Mông Khanh vẫn còn ở đó, danh tiếng A Dương vẫn luôn bị áp xuống. Bây giờ Mông Khanh tự mình bỏ đi, không khác nào tự tìm chết, nhân mã của A Dương tuyệt đối sẽ không bỏ qua hắn.

Mà trong lúc mấy nhóm nhân mã đang điên cuồng tìm kiếm Mông Khanh, từng người muốn lập công trước mặt Các chủ, Thính Phong các lại nhận ba nhiệm vụ. Ba nhiệm vụ này định giá vô cùng cao, theo đó, độ

khó của nhiệm vụ cũng không thấp.

Nhiệm vụ thứ nhất, đến từ Thái tử đương nhiệm. Nội dung nhiệm vụ là trợ giúp Thái tử đương nhiệm tiêu trừ thế lực phe Thái tử lên thành lập, chủ yếu là giết chết mấy nhân vật lãnh đạo trong thế lực đó.

Nhiệm vụ thứ hai đến từ phe Thái tử. Nội dung là sát hại nhân mã đã từng trợ giúp Thái tử, khiến mất lòng người.

Nhiệm vụ thứ ba, đến từ phe Thái tử và Thái tử; phe Thái tử yêu cầu giết nhân vật máu chốt – Trì gia, mà Thái tử lại yêu cầu bảo vệ Trì Quan để dùng như nhân chứng.

Đầu óc Trì Quan quả thật không xoay chuyển được: “Thái tử... Thái tử nếu yêu cầu bảo vệ ta, vậy không phải là hắn đã biết được kế hoạch của phe Thái tử sao? Nếu hắn đã biết, tại sao lại không cho chúng ta biết trước?”

Người áo đen liếc cậu một cái: “Bằng đầu óc này của ngươi, tất nhiên là không nghĩ ra nguyên nhân rồi.”

Mông Khanh giải thích: “Thái tử đấu rất nhiều năm với phe Thái tử rồi, em có nhớ Thái tử đã kéo phe Thái tử xuống thế nào không?”

Trì Quan mờ mịt: “Ta, ta chỉ nghe nói năm đó hắn bị phe Thái tử tính kế, suýt nữa chết, sau được cha ta cứu, phụ thân từng bước một giúp hắn kéo phe Thái tử xuống ngựa...”

“Năm đó lúc hắn còn là hoàng tử đã cố ý.” Mông Khanh nói, “Lúc đó ta còn chưa bắt đầu tham dự nhiệm vụ, chỉ nghe nói qua Thái tử vốn là thuê sát thủ của Thính Phong các, chuẩn bị đầu tiên là giả chết để dụ dỗ đối phương lộ mặt, bắt được chứng cứ thì giết ngược lại. Kết quả nửa đường được người cứu, kế hoạch liền lâm thời sửa lại.”

Mông Khanh cũng không ngờ tới, năm đó nghe tiền bối nói tới nhiệm vụ, hóa ra lại chính là Trì gia lão gia tử xuất thủ cứu người, khiến hoàng tử sửa lại kế hoạch. Hoàng tử vốn cũng cần người có tài lực ra tay chống đỡ, vì vậy bèn tương kế tựu kế, sau khi biết nhân cách của Trì lão gia liền cố ý ngụy trang thành đáng vẻ Trì lão gia ưa thích, thành công mua chuộc lòng người.

Cũng mãi đến khi Trì Quan nói tới chuyện giữa Trì gia và Thái tử, hắn mới phản ứng lại, hóa ra người xuất thủ năm đó chính là Trì gia.

Trì Quan ngây ngẩn nhìn hắn, dường như không thể hiểu được: “Ngụy trang...”

Trong lòng Mông Khanh thở dài, xoa xoa đầu Trì Quan: “Thái tử và phe Thái tử đấu nhau nhiều năm như vậy, phe Thái tử vẫn không cam lòng, muốn đoạt lại vị trí Thái tử. Lần này cả hai người họ đều ra giá cao với Thính Phong các, muốn triệt để kéo đối phương vào vực sâu, đều dùng đến thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.”

Mà những thủ đoạn này đều bắt hạnh đổ lên một nhà Trì gia.

Đôi mắt Mông Khanh tối tăm, thực sự không muốn nói với Trì Quan những chuyện độc ác này, nhưng hẳn không thể không giải thích rõ ràng với cậu, bởi vì Trì Quan có quyền biết được chân tướng.

“Nói đơn giản thế này, chính là phế Thái tử muốn giết sạch người Trì gia rồi vu oan lên đầu Thái tử. Nếu đến người đã từng bồi dưỡng mình mà Thái tử còn có thể đuổi tận giết tuyệt, vậy thì y sẽ triệt để mất lòng người, tất nhiên cũng sẽ lưu lại một ấn tượng lãnh khốc vô tình nơi hoàng đế, phế Thái tử sẽ có cơ hội. Mà không biết Thái tử biết được tin tức này từ đâu, y cũng không ngăn cản kế hoạch của phế Thái tử, mà tương kế tựu kế, chờ sau khi phế Thái tử hạ thủ, y sẽ cầm chứng cứ và người được bảo vệ đưa đến trước mặt Hoàng đế để phản cáo phế Thái tử một phen. Như vậy phế Thái tử sẽ triệt để bị hủy, không thể tranh đoạt vị trí Thái tử nữa.”

Mông Khanh nhìn về phía người áo đen: “Nếu ta đoán không sai, hẳn là phế Thái tử hạ mệnh lệnh không để bất kỳ ai sống sót, mà Thái tử thì lại sai người cầm cái gọi là “Thủ dụ của Thái tử” giả đi truy sát Trì Quan, đồng thời còn để cho em ấy chạy thoát, thậm chí còn giả vờ tạo ra cục diện người Trì gia đã chết hết để tránh nhân thủ phế Thái tử lại đuổi theo đúng không?”

Cho nên bức Trì Quan rơi xuống sườn núi, rơi vào trong nước, lại lặng lẽ cứu người lên. Nếu như nhân mã của phế Thái tử cũng đuổi lại đây, tất nhiên sẽ cho là Trì Quan không sống nổi.

Mà chờ Trì Quan tỉnh lại, nếu như muốn quay về thành Tứ Huyền báo thù, tất nhiên sẽ tìm đến Thái tử. Nhân thủ của Thái tử nhất định sẽ tiếp ứng cậu, sẽ hộ tống cậu an toàn đến hoàng cung. Chỉ cần cậu nói chuyện giết hại Trì gia cho hoàng đế, Thái tử sẽ thắng. Dù sao đến Mông Khanh cũng nghĩ được, nếu như thật sự muốn giết người, sao có thể có khả năng nói rõ ràng là ai phái mình ra như thế? Đây căn bản là làm chuyện thừa thãi, hoàng đế lại là người đa nghi như vậy, tất nhiên sẽ càng nghĩ sâu xa hơn.

Đến lúc đó, Thái tử lại làm bộ oan ức phối hợp điều tra, lại đem chứng cứ đã chuẩn bị kỹ từ lâu ra, là có thể triệt để định tội phế Thái tử.

Huống chi vốn dĩ chuyện giết người chính là do phế Thái tử làm, cũng không oan uổng cho gã.

Chuyện này chỉ có thể tính là là mượn đao giết người.

Trì Quan phản ứng một hồi lâu, mới nghĩ rõ ràng lợi và hại trong đó, nhất thời trầm mặc.

Người áo đen thừa nhận lời Mông Khanh, lại nói: “Bởi vì ba nhiệm vụ này cần quá nhiều nhân thủ, cho nên những người được phái ra tìm huynh đều tạm thời rút về. Đệ so với người khác thì chậm hơn một chút, lại may mắn tìm được huynh trước tiên. Đệ bèn tiêu hủy sạch sẽ dấu vết của huynh, để người của A Dương không tìm được huynh. Đồng thời đệ cũng vừa vận nhận được nhiệm vụ tiếp ứng Trì Quan.”

Người áo đen liếc nhìn Trì Quan một cái: “Đệ liền thẳng thắn đưa Trì Quan tới chỗ huynh, muốn huynh mang Trì Quan về thành Tứ Huyền. Chỉ cần giúp Thái tử việc này, để nhiệm vụ thành công là huynh có

thể lấy công chuộc tội...”

Mông Khanh thở dài: “Người thực sự là quản việc không đâu.”

Người áo đen mấp máy môi.

Từ đó tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng, Trì Quan không muốn trở về báo thù, cũng không có cầu viện Mông Khanh. Mông Khanh càng không thể đoán được thân phận của Trì Quan, hai người bèn trải qua cuộc sống tạm bợ qua ngày ở thôn Khách Hà.

Thái tử và Thính Phong các đều hướng về người quan trọng là người áo đen, muốn y chữa khỏi vết thương cho Trì Quan rồi đưa trở về để tiếp tục tiến hành kế hoạch. Dù sao bên phe Thái tử vẫn cho là người Trì gia đã chết sạch, luôn tạo áp lực với Thái tử, Thái tử kéo dài không được quá lâu.

Người áo đen hết cách rồi, đành phải chủ động đứng ra. Y sợ trực tiếp gặp Mông Khanh sẽ bại lộ mục đích thật, cho nên mới chờ sau khi Mông Khanh rời đi thì đến trước mặt Trì Quan lung lay một vòng,

Trì Quan sẽ phải quay về nói chuyện, Mông Khanh sẽ biết là họ đã bại lộ, tất nhiên sẽ mang Trì Quan rời đi. Y chỉ cần làm bộ truy đuổi phái sau, Mông Khanh sẽ mang theo Trì Quan đi trốn.

Có lẽ quý thiếu gia Trì Quan này sẽ không chịu được ngày tháng lang bạt kỳ hồ, sẽ muốn quay về thành Tứ Huyền.

Người áo đen vụn vụn không ngờ tới, hai người này thế mà lại phát triển thành quan hệ như vậy, càng không ngờ tới Mông Khanh sẽ trực tiếp dụ mình đi ra.

Y kéo dài theo dõi, có lẽ sẽ không bị Mông Khanh phát hiện, chỉ khi nào truy ra người, tất nhiên sẽ bại lộ tung tích.

Mông Khanh nói: “Người Thính Phong các chưa bao giờ chủ động bại lộ trước mặt người khác. Người nghỉ ngơi trên đường lại chọn tiến vào trà lâu người đông như mắc cửi, điều này đã đủ khiến ta thấy kỳ quái.”

Tuy rằng không phản ứng lại ngay lập tức, nhưng lúc Trì Quan kể lại chuyện cũ, hắn đã phát hiện vấn đề trong đó rất nhanh.

Hắn vốn đang suy nghĩ phải làm thế nào để tự nhiên dụ đối phương đi ra, nhất định phải là nhân lúc chưa kịp chuẩn bị mà trốn khỏi phạm vi truy tìm, chờ đối phương sốt ruột mà tìm người, tất nhiên sẽ bại lộ dấu vết. Không ngờ hắn và Trì Quan lại dưới sự ảnh hưởng của rượu mà phát triển quan hệ, đây tuyệt đối là cơ hội có một không hai.

Người Thính Phong các không có hứng thú nghe trộm người khác ân ái, đặc biệt đối tượng lại là người

người đàn ông. Huống hồ đối phương còn lựa chọn tiến vào trà lâu để bại lộ thân phận, hẳn đã hoài nghi đó là người quen, do đó mà theo suy đoán của mình tìm ra không quá ba người.

Đã là như thế, đúng là rất tiện để chạy trốn.

Thừa dịp đối phương lần đi xa, tránh việc nghe được âm thanh chuyện riêng tư, hơn nữa theo tư duy thông thường sẽ không nghĩ đến việc có người lại chạy trốn ngay sau khi làm chuyện như vậy. Do đó hẳn mới thuận lợi đào tẩu, đồng thời thành công dụ người đi ra.

“Người nói Thính Phong các bị gài bẫy, lại là xảy ra chuyện gì rồi?” Mông Khanh hí hóp mắt.

Người áo đen nói: “Bọn đệ gần đây mới vừa nhận được tin tức của Các chủ, khiến chúng ta tạm thời không cần trở về. Tuy rằng Các chủ không nói rõ, nhưng nhất định là xảy ra vấn đề rồi. Trước đó đệ đã cảm thấy kỳ quái, nhiệm vụ của Hoàng thái tử và phế Thái tử sao lại nhận cùng lúc, điều này không phù hợp với quy củ của chúng ta. Lúc đó đệ đã có dự cảm xấu, giờ thì dự cảm kia đã thành sự thật rồi. Thính Phong các tuyệt đối là bị gài bẫy, Các chủ đang gặp nguy hiểm.”

Mông Khanh trầm mặc, hồi lâu sau hẳn quay đầu hỏi Trì Quan: “Muốn báo thù không?”

Trì Quan muốn nói là không muốn, nhưng nhớ tới dáng vẻ hấp hối của cha mẹ, nhớ tới Tr phủ bị đốt cháy đến hầu như không còn gì, máu chảy thành sông trong sân, sự thù hận vẫn bị đè nén liền không có cách nào không chế được.

Hiện tại cậu đã biết tất cả mọi chuyện, cậu vẫn không phải là đối thủ của người Hoàng thất như cũ, cho dù là phế Thái tử hay là Thái tử, cậu đều không phải là đối thủ, Mà hai kẻ kia cho dù là ai thắng đi nữa, đều là đạp lên máu và thi thể người khác là chuyện đương nhiên.

Tàn ác biết bao, đáng hận biết bao.

Trì Quan nhắm mắt: “Muốn.”

Mông Khanh liền quay đầu nhìn về phía người áo đen: “Người đi ra ngoài chờ ta.”

Người áo đen dừng một lúc, nhìn Trì Quan một cái, đi ra ngoài.

Trì Quan tựa hồ ý thức được cái gì, hai mắt chăm chú nhìn Mông Khanh.

Mông Khanh cân nhắc mở miệng: “Ta...”

“Ta không cho phép.” Trì Quan run rẩy nói, “Chỗ nào huynh cũng đừng hòng nghĩ đi!”

Mông Khanh ngừng một lát, quả nhiên ở thời điểm máu chốt Trì Quan vẫn đủ mẫn cảm.

Mông Khanh ôm lấy người, hôn lông mày cậu, lại xuôi xuống hôn mắt, mũi, cuối cùng rơi xuống trên môi.

Họ trao cho nhau cái hôn lâu dài mà dịu dàng, không chút ham muốn, mà chỉ có ý lại và ôn nhu vô hạn.

Hai mắt Trì Quan ướt ướt: “Ta không muốn báo thù đâu, huynh đừng đi.”

Mông Khanh nói: “Các chủ đã cứu mạng ta, ta phải báo ân.”

“Huynh đã nói là mình không còn quan hệ gì với nơi đó rồi.”

“Phải...” Mông Khanh dừng một chút, “Là ta đã nuốt lời, nhưng hãy tin tưởng ta, ta sẽ quay về.”

Lần này Trì Quan không khóc, cậu nhìn Mông Khanh một hồi lâu: “Nếu như ta liều mạng ngăn cản huynh, huynh vẫn sẽ đi ư?”

Mông Khanh cười khổ: “Không biết.”

Trì Quan gạt đầu, Mông Khanh còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy tay áo đột nhiên trống rỗng. Hắn sững sờ, Trì Quan đã đoạt lấy chuỷ thủ hắn giấu ở trong tay áo, mũi dao sắc bén kề lên cổ.

Sắc mặt Mông Khanh đột nhiên thay đổi: “Trì Quan!”

Trì Quan nhìn hắn: “Đừng đi.”

Mông Khanh lập tức nói: “Ta không đi.”

“Thật chứ? Huynh không gạt ta?”

“Ta chưa bao giờ lừa em cả.” Mông Khanh nói, “Ta không đi đâu, em bỏ dao xuống đi.”

Đồng tử Trì Quan khẽ run: “Ta cái gì cũng đã không có rồi, không thể lại mất đi huynh nữa.”

Mông Khanh trong lòng đau xót, Trì Quan như vậy khiến hắn khổ sở. Hắn thà tình nguyện thấy cậu gào khóc, khóc xấu một tí cũng chẳng sao.

“Ta biết, ta biết mà.” Mông Khanh gạt đầu, “Ta không đi nữa, ta đáp ứng em.”

Trì Quan chậm rãi thả chuỷ thủ xuống. Mông Khanh thu dao lại, rồi ôm người vào ngực: “Em học từ đâu ra những cái này vậy? Muốn hù chết ta sao?”

Trì Quan ôm Mông Khanh, một hồi lâu mới nói: “Nếu như vị Các chủ kia thật sự xảy ra chuyện, cả đời này huynh cũng sẽ không tha thứ cho chính mình đúng không?”

Mông Khanh dừng một lát, không lên tiếng.

Trong lòng Trì Quan mâu thuẫn như cầm cái cưa, kéo qua kéo lại. Hồi lâu cậu mới nhắm mắt lại, mắt tinh thần nói: “Thôi, huynh cứ đi đi.”

“Trì Quan?”

“Ta không muốn bởi vì ta mà huynh phải bỏ lỡ thứ quan trọng.” Trì Quan lẩm bẩm, “Ta đã bỏ lỡ rồi, không muốn huynh cũng như vậy.”

18. Chương 18-1: Rất Hạnh Phúc (1)

Một mình Trì Quan ở lại trong làng, Mông Khanh ở cùng cậu cho đến khi cậu bất an mà thiếp đi, sau đó mới rời đi cùng người áo đen.

Hôm sau, khi Trì Quan tỉnh lại, trong phòng rất yên tĩnh. Không có Mông Khanh, gian nhà nhỏ hẹp có vẻ vô cùng rộng lớn trống trải. Trong lòng cậu vẫn ôm chút hi vọng nào đó, thấp giọng gọi một tiếng: “Gấu ngốc ơi?”

Không lời đáp lại.

Trì Quan ngơ ngác mà nhìn lên trần nhà một lúc, sau đó vùi vào chăn khóc lớn lên.

Lần này, không có ai vì nghe thấy tiếng khóc của cậu mà vội vã tìm đến, cũng không có ai vì không muốn cậu khóc mà dốc hết sức dỗ dành cậu.

Hoá ra không còn tên gấu ngốc kia nữa, mình sẽ cô quạnh và hoang mang đến thế, lại sợ hãi và khổ sở như vậy

Cái này không liên quan với chuyện liệu có bị chết đói hay không, cũng không liên quan đến việc liệu có

sống tiếp thật tốt không. Chỉ đơn giản là cậu không muốn mất đi người ấy, chỉ như vậy mà thôi.

Độ ẩm đã sớm thành thói quen, vòng ôm đã sớm thành thói quen, bộ râu tua tủa chọc vào mặt lúc hôn đã sớm thành thói quen, những cái này cậu đều không muốn buông ra.

Trì Quan hiểu: A, hoá ra mình đã yêu gấu gỗ rồi.

Trì Quan vùi vào chăn khóc đến khàn giọng, viền mắt sưng đỏ. Sau đó cậu mới ngồi lên rửa mặt, đi nhà bếp lấy cơm mà Mông Khanh đã chuẩn bị xong cho mình. Cậu không hâm nóng lại, nghĩ một chút liền trực tiếp ăn, kết quả trưa hôm đó bị đau bụng.

Mông Khanh đã chuẩn bị cho cậu rất nhiều lương khô, còn có thôn dân nhiệt tình đưa đồ ăn tới. Nhưng trừ lương khô ra thì Trì Quan cũng chỉ biết nhìn những thứ đồ ăn tươi kia mà không biết xử lý ra sao.

Cậu không đổi sắc mặt mà nhìn chúng, cuối cùng vẫn cầm lương khô lên gặm.

Cậu trốn trong phòng không ra, cứ đợi như vậy ba ngày, Mông Khanh vẫn chưa trở về.

Ngày thứ tư, Trì Quan học giặt quần áo, quét tước nhà cửa, xử lý đồ ăn bị hỏng vì trời quá nóng.

Ngày thứ năm, Trì Quan đến chỗ các thôn dân hỏi thăm xung quanh có chỗ nào tuyển người không. Cậu đi đến một trấn nhỏ bên cạnh, phụ bán sách ở một tiệm sách cũ. Người đọc sách trên trấn nhỏ này cũng không nhiều, Trì Quan rảnh đến phát chán, bèn tự mình xem.

Có chút cổ sự trong sách nhìn rất quen, Trì Quan bưng tỉnh nhớ ra, hình như phụ tử đã từng dạy.

Nhất thời Trì Quan cảm thấy rất oan ức, núp trong một cửa tiệm nho nhỏ khóc òa lên.

Cậu vừa khóc, người xung quanh đều hiếu kỳ nhìn lại, người trong trấn nhỏ rất tốt bụng, vây quanh cậu hỏi han ân cần. Trì Quan có nỗi khổ không nói được, đành phải khóc lóc lắc đầu, vừa lau nước mắt vừa nắm chặt sách.

Có người suy đoán: Có lẽ là bởi vì sách bán không được, đứa nhỏ này sợ bị đánh đuổi, cho nên quá thương tâm.

Vì vậy mọi người liền tốt bụng mà mua sách, cũng có bác gái không biết chữ, nói là mua về cho cháu. Vì vậy lúc ông chủ ra ngoài trở về, đã thấy sách bán rất tốt, cảm thấy Trì Quan đầy mặt phúc khí, giống như có thể chiêu tài, bèn vô cùng phấn chấn mà tăng lương cho cậu, cho ăn ngon uống mát.

Trì Quan học phơi sách, bán sách, rồi rảnh không có gì làm thì đi theo ông chủ học viết câu đối, viết thiếp

mừng thọ. Trước đây không chịu học cho giỏi, ngược lại bây giờ lại chịu nghiêm túc học, chỉ có điều cũng không biết rốt cuộc thì học còn có thể có ích lợi gì.

Trước đây cha hi vọng mình đi con đường làm quan, không buôn bán nữa. Có lẽ bản thân mình không thể như người nhà mong muốn, bây giờ có muốn cũng không thể nữa. Cậu vốn là một người chết, coi như không phải là người chết, bị đảng Thái tử lợi dụng xong, phỏng chừng cũng sống không được bao lâu.

Thành Tứ Huyền cậu không về được nữa, đường làm quan tất nhiên cũng là đứt đoạn mất.

Trì Quan ngơ ngơ ngác ngác qua ngày, không có gì làm thì đọc sách, viết chữ, đây là những việc trước đây căn bản cậu không nghĩ đến, bây giờ lại phát hiện những điều hữu dụng trong đó.

Lúc chìm ở trong sách có thể quên mất rất nhiều chuyện trong hiện thực, hiệu quả thực có ý tứ tiêu sấu như say rượu.

Thời gian trôi rất nhanh, giữa hè cứ như vậy trôi qua.

Đảo mắt qua thu, liền vào đông.

Lúc tuyết lớn đổ xuống, Trì Quan dùng tiền kiếm được mua đệm chăn, một dây thịt phơi khô và một đôi ủng dày.

Cậu mặc quần áo mùa hè không mặc được mà Mông Khanh mua cho cậu, bán hết câu đối cuối cùng trong cửa hàng, cầm thịt khô rồi ngồi xe lừa về trong thôn.

Trong thôn có một người bán hàng rong, mỗi ngày đều đánh xe lừa vào trấn, chạng vạng thì quay về.

Trì Quan ngồi xe lừa của hắn, tới tới lui lui, hai người liền trở thành bằng hữu.

Gần cuối năm, cửa tiệm trong trấn đều đóng cửa, cửa hàng sách cũng không bán nữa. Mấy ngày nay Trì Quan không cần đi nữa. Cậu đã viết câu đối rất khá, tuy rằng cậu chỉ phụ trách viết, người ra câu đối là ông chủ, nhưng nét chữ thanh tú của cậu rất được mọi người yêu thích.

Cậu xuống xe ở cửa thôn, đi bộ về nhà.

Đầu tiên bỏ thịt khô vào bếp, lại vào phòng nhóm lửa lên, cởi áo khoác phủi sạch tuyết rồi treo ở móc sau cửa, sau đó mở cửa sổ ra để gian nhà thoáng hơn chút.

Cậu xắn tay áo lên, buộc tóc lại – cậu đã biết buộc tóc rồi, không bao giờ để xõa lung tung như lúc đầu nữa.

Cậu đi nhà bếp đun nước, đôi vai nhỏ gầy đơn bạc mấy ngày nay vì gánh nước mà từ từ cứng lại – Lúc bắt đầu gánh cậu còn có thể làm đổ thùng đựng nước, thường phải đi năm, sau chuyển mới có thể đổ đầy vại, bây giờ cũng đã rất nhuần nhuyễn rồi.

Cậu rửa rau sạch sẽ, sau đó cắt nhỏ gừng, tỏi rồi đi nhào bột. Trì Quan định làm một bát mì cho mình ăn, đây là món duy nhất cậu học được gần đây.

Rửa mặt được một nửa, cậu nghe ngoài cửa có động tĩnh.

Ngón tay Trì Quan đông lạnh đến đỏ bưng, trên hai má và chóp mũi đều là bột mì trắng, trên ngón tay cũng vậy. Cậu vừa lấy khăn lau tay, vừa chạy ra ngoài cửa, còn tưởng là là trưởng thôn đến.

Trưởng thôn là người tốt, Trì Quan ở đây rất nhiều chuyện đều không thể thiếu sự hỗ trợ của trưởng thôn. Một ngày trước trưởng thôn có nói sẽ đưa đến cho cậu chút rượu. Cũng gần đến tết rồi, cậu tưởng là trưởng thôn đến, vừa cười nghênh đón đi ra ngoài, vừa nói: “Trưởng thôn đến rất đúng lúc quá, cháu đang làm mì...”

Tiếng nói im bật đi trong tuyết lớn.

Ngoài cửa, một người đàn ông mặc áo đen đội mũ rộng vành, trên hông đeo bội kiếm, một tay cầm bầu rượu đang quay đầu nhìn mình

Dù cho gần nửa năm không gặp, Trì Quan vẫn cứ liếc mắt là đã nhận ra người đến.

Người đàn ông lấy mũ xuống, lộ ra gương mặt quen thuộc, trong mắt hấn mang theo độ ấm và nhung nhớ. Có lẽ là nhìn thấy Trì Quan xắn tay áo, dáng vẻ lạnh cóng trong tuyết khiến đôi tai và hai má đỏ ửng, liền đau lòng đến mức không nói ra được.

Hấn đi lên trước vài bước: “Vợ à, ta đã trở về.”

Trì Quan nhất thời xù lông: “Huynh còn biết trở về sao?!”

Mông Khanh vội vàng tiến lên ôm lấy người: “Vợ, ta cũng muốn nhanh chóng trở về, có điều sự tình lại quá khó giải quyết... Vợ à hãy nghe ta nói, ta đã giúp em báo thù rồi.”

Trì Quan tát Mông Khanh một cái, bôi bột mì khắp mặt mũi Mông Khanh: “Huynh buông ta ra! Lẽ ra huynh đừng có quay lại! Ta coi như huynh đã chết ở bên ngoài rồi!”

“Phi phi phi!” Mông Khanh không lưu ý chuyện bị đánh chút nào, ôm vợ mà hôn, “Ta không nỡ chết ở bên ngoài, chết cũng muốn bò về.”

“Lâu như vậy...” Trì Quan giấy dựa không ra, vừa cảm thấy oan ức, phần nộ lại rất mừng rỡ, quả thực không biết nói cái gì cho phải, nước mắt xoạch một cái lặn xuống, “Huynh cũng không thèm viết một lá thư? Để ta biết huynh bình an là được rồi!?”

“Ta không dám.” Mông Khanh ôm cậu, vừa hôn vừa an ủi, “Ta sợ khiến cho bọn họ biết đến sự tồn tại của em, nên nào dám tùy tiện viết thư về.”

Mông Khanh cởi áo khoác, bọc người lại: “Sao lại mặc ít như thế? Cảm lạnh thì làm thế nào bây giờ?”

“Không cần huynh lo!”

“Em đang nấu mì? Em biết nấu mì? Vợ ta sao lại có khả năng như vậy?”

“... Đừng tưởng rằng nói như vậy ta sẽ cao hứng.” Trì Quan cảm thụ được nhiệt độ quen thuộc, nhưng nhớ quen thuộc rất cục đến muộn mà trào lên trong tim. Cậu ôm chặt người ta một cái, hung hăng nhào vào ngực hắn, “Huynh... Bị thương sao?”

“Không có.” Mông Khanh nở nụ cười, ôm người trở về phòng, đóng kỹ các cửa, “Tướng công của em rất lợi hại, ai cũng đừng mong tổn thương ta.”

Trì Quan ở khoảng cách gần mà đánh giá khuôn mặt này, Mông Khanh gầy một chút, tóc dài, nhưng cũng không thấy chỗ nào bị thương, trái tim cậu lúc này mới thả xuống.

Trì Quan mãi sau mới phát hiện: “Ai là tướng công của ta?”

“Ta đó.”

“Phi!”

Mông Khanh: “...”

Mông Khanh cong môi nở nụ cười, kéo người qua ôm vào ngực: “Tối hôm đó không phải em đã gọi mấy lần rồi sao?”

Trì Quan đột nhiên đỏ bừng mặt: “Đó là bị huynh ép!”

Mông Khanh đang muốn trêu chọc vài câu, lại phát hiện thân thể Trì Quan có phản ứng, hần hơi kinh ngạc: “Sao mới vậy đã.. Vợ, em hãy thành thật nói đi, sau khi ta đi em giải quyết thế nào vậy?”

Trì Quan: “...”

Trì Quan mặt đỏ ửng, không nói lời nào.

Mông Khanh nhú mày: “Không giải quyết hả?”

Trì Quan nhất thời xù lông: “Huynh còn chưa rõ sống chết! Ta làm sao còn có loại tâm tình này chứ!”

Mông Khanh không thể nói ra đây là loại cảm giác gì, tóm lại là cở chỗ nào đó trong lòng được lấp đầy, nội tâm vô cùng vui sướng. Hắn nhất thời không còn tâm tư nào mà nói rõ những chuyện đã xảy ra, trước hết cứ thân mật với vợ đã, có chuyện gì nói sau!

Nửa năm này, nhất định hắn phải bù lại!

Trì Quan đang quần bách, đã bị Mông Khanh ôm lấy ném lên giường.

“Này?”

Mông Khanh cởi áo ra đè xuống: “Có lời gì thì sau khi làm hăng nói.”

Trì Quan quả thực không dám tin, gào khóc nói: “Ta còn chưa tha thứ cho huynh mà!”

Mông Khanh cúi người chặn môi đối phương lại, hàm hồ nói: “Ừ ừ, chờ xong việc em muốn trừng phạt ta thế nào thì tùy.”

Mông Khanh nhấc hai chân Trì Quan lên, suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Hay là giờ trừng phạt ta luôn? Muốn làm thế nào?”

Trì Quan: “...”

Cái con gấu ngọc này không cần mặt mũi nữa rồi!!

Đêm tuyết lớn, trong phòng một mảnh xuân sắc dạt dào. Mông Khanh nói được là làm được, mãi cho tới khi trời tối rồi lại sáng, hắn mới ôm Trì Quan đi ngủ.

19. Chương 18-2: Rất Hạnh Phúc (2)

Trì Quan cực kỳ mệt mỏi, nhưng thân thể vẫn thấy bất mãn, có lẽ là rời người này quá lâu, nên quá mức nhớ nhung. Cậu bắt an tiến vào ngực người đàn ông, chỉ có cảm nhận được vòng ôm quen thuộc, mùi hương quen thuộc, cậu mới có thể ngủ yên giấc.

Mông Khanh đau lòng mà ôm Trì Quan, nhìn những thay đổi trong phòng gần đây, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là một mình cậu đã trải qua những ngày tháng như thế nào.

Mông Khanh thở dài một tiếng, ôm người thật chặt, lồng ngực trống vắng bây nay rốt cuộc cũng được thoải mái, hẳn cũng không muốn buông người này ra nữa.

Hai người ngủ mãi đến chiều, Trì Quan là bị đói bụng tỉnh.

Cậu mơ mơ màng màng muốn dậy kiếm ăn, Mông Khanh kéo cậu, đầu tiên ôn nhu hôn một cái khiến môi Trì Quan lại sưng lên lần nữa, lúc này mới nói: “Em ngủ tiếp đi, ta đi làm cơm.”

Câu nói này, thật giống như đã rất lâu rồi không có ai nói qua.

Viên mắt Trì Quan đỏ lên, cuối cùng cũng ôm Mông Khanh khóc lớn lên.

Chờ cho đến khi Trì Quan tỉnh táo lại, Mông Khanh mới nói: “Đã lâu không nghe thấy em khóc như thế này, hoài niệm thật đấy.”

Trì Qua thút thít: “Huynh có biết sau khi huynh đi ta đã trải qua những ngày thế nào không, ta đi làm thuê cho người ta, mỗi ngày mệt gần chết mà chỉ kiếm được chút tiền. Nếu không có trưởng thôn tiếp tế thì đến cơm ta cũng ăn không đủ no đâu.”

“Ta đã học xong việc giặt quần áo, quét nhà, cũng không làm vỡ chén nữa, ta còn biết nấu mì nữa.”

Mông Khanh đau lòng ôm lấy cậu: “Vợ thật là lợi hại, sau này có thể dựa vào vợ nuôi rồi.”

Trì Quan: “...” Ta khóc thảm như thế này mà huynh chỉ nói một câu thế thôi sao? Muốn ly dị đó hả?

Mông Khanh nhìn vẻ mặt Trì Quan, nhất thời nở nụ cười: “Yên tâm đi, sau này đã có ta ở đây rồi, em chỉ cần tiếp tục tháng ngày làm thiếu gia cho tốt, mọi chuyện đã có ta.”

Trì Quan: “...” Đây còn tạm được

Mông Khanh rời giường rửa mặt rồi nấu cơm cho Trì Quan.

Đang lúc muốn bưng cơm vào phòng, lại có tiếng một ông lão: “Là đại ca của Trì tiên sinh sao?”

Mông Khanh quay đầu, ông lão cũng nhận ra hắn: “Quả nhiên là cháu, cháu đã về rồi à?”

“Vâng.” Mông Khanh cười chào, “Này hôm nay may mà có mọi người chiêu cố Trì Quan.”

“Không có gì không có gì.” Ông lão nhìn trong phòng, lại nhìn hắn rồi chần chờ nói, “Hôm qua ta đến đưa rượu cho Trì Quan, kết quả gõ mà cửa không mở, thấy lửa còn cháy trong bếp nhà bọn cháu, nên giúp các cháu dập lửa.”

“Thật cảm ơn ngài.” Mông Khanh vội nói.

“Các cháu...” Ông lão vẫn chần chờ, “Cháu đúng là đại ca của Trì Quan hả?”

Mông Khanh nhú mày, không lên tiếng. Nếu tối qua ông lão đã tới một lần, hắn cũng không chú ý tới thì chứng minh rằng khi đó có thứ qan trọng hơn thu hút toàn bộ sự chú ý của mình.

Gian nhà này cũng không cách âm, ông lão có thể nghe được chút gì đó cũng là bình thường.

Ông lão thấy Mông Khanh không nói gì, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Đứa nhỏ Trì Quan này rất kiên cường, tuy rằng có lúc có chút tùy hứng, nhưng là đứa trẻ tốt. Nó vẫn rất nhớ cháu, những ngày tháng một mình cũng chẳng dễ chịu gì, Nếu cháu đã trở về, sẽ không đi nữa đúng không?”

Mông Khanh hơi trầm xuống, ánh mắt chăm chú mà chắc chắn: “Yên tâm đi ạ, cháu sẽ không rời xa em ấy nữa, sau đó cũng sẽ không để em ấy chịu khổ.”

Ông lão gật đầu, đưa rượu cho Mông Khanh rồi mới quay người rời đi.

Mông Khanh bưng cơm vào nhà, đưa rượu cho Trì Quan rồi kể những lời ông lão nói.

Trì Quan nhất thời mặt đỏ: “Có phải trưởng thôn đã phát hiện ra gì không?”

“Phát hiện ra cũng không sao, nhìn dáng vẻ của ông ấy cũng không phải là người phiền diện.” Mông Khanh ôm lấy cậu, “Nếu như chỗ này không ở tiếp được nữa thì chúng ta quay về thành Tứ Huyền.”

“Cái gì?” Trì Quan sửng sốt.

“Lần nhận hai nhiệm vụ của Thái tử và phế Thái tử là vì A Dương và cha gã.” Mông Khanh không muốn nói nhiều về âm mưu quỷ kế với Trì Quan, chỉ nói, “Lúc ta trở về, Các chủ đã rơi vào hôn mê. Năm nay

tuổi ông ấy cũng đã cao, từ lâu đã cường thế như xưa nữa. Kỳ thực cũng là lần này trở về ta mới phát hiện ra, hoá ra ông ấy cũng không tàn nhẫn nghiêm khắc như trong ký ức của ta, thực ra cũng chỉ là một ông già bình thường thôi.”

Mông Khanh nói: “Các chủ có tỉnh lại một lần, truyền lại vị trí Các chủ cho ta. A Dương bỏ trốn, ta đưa chuyện tìm gã và cha gã vào giang hồ, sẽ có báo ứng chờ bọn chúng. Còn bên Thái tử và phế Thái tử... Lúc ta trở về, phế Thái tử đã bị Thái tử ám sát, Thái tử không đợi được em trở lại báo thù. Em không dùng được, y còn có mấy chứng cứ khác. Y vốn định xử lý mấy người Thính Phong các biết được bí mật này, nhưng bị ta và mấy người A Lăng chặn lại.”

A Lăng chính là người áo đen nửa năm trước tìm đến, ngoại trừ Mông Khanh, Trì Quan cũng không biết tên cụ thể của những người trong Thính Phong các.

“Thái tử dám ra tay với Thính Phong các, ta là Các chủ mới tất nhiên sẽ không nhịn nữa, bèn giao chứng cứ y hợp tác với Thính Phong các cho lão Hoàng đế. Lão Hoàng đế huỷ vị trí Thái tử, chọn ra người khác. Vụ án của Trì phủ vì liên quan đến phế Thái tử, phải xử lý rất phiền phức, ta và người của Hoàng thất tổn hết nửa năm nay mới buộc bọn chúng nói ra sự thật.”

Dù sao cũng liên lụy đến phế Thái tử, dù đã phế bỏ rồi nhưng vẫn là người trong hoàng thất; Hoàng đế sẽ không đồng ý để danh tiếng của hoàng thất bị tổn hại.

“Chuyện này quá mức phức tạp, nên mới trở về muộn như vậy.” Mông Khanh nói, “Ta mới nhậm chức không lâu, cũng không thể nói giải tán là giải tán ngay được. Trong Thính Phong các cất giấu nhiều bí mật, ta cũng không thể mặc kệ được, nếu không sẽ xảy ra chuyện. Ta không muốn bị người khác biết có nhược điểm là em tồn tại, nếu không người sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới không dám liên hệ với em.”

“Vậy bây giờ huynh...” Trì Quan ngắc ngứ nhìn Mông Khanh, cái tên này, giờ là Các chủ của Thính Phong các lợi hại kia rồi ư?

“Ta không định kế thừa Thính Phong các.” Mông Khanh nói, “Nhưng bọn A Lăng lại hành động vì ta, ta không thể bỏ lại họ, do đó ta quyết định thay đổi Thính Phong các.”

“Thay đổi?”

“Con đường tin tức của bọn ta tự thành hệ thống, muốn tra cái gì đều rất thuận tiện.” Mông Khanh cười. không nói rõ.

Trì Quan mơ hồ hiểu rõ một chút, nhưng không phải là vô cùng rõ ràng.

Nhưng chỉ cần Mông Khanh không có chút quan hệ gì với những sinh sinh tử tử kia, không dính máu của người khác, chỉ cần hắn có thể bình an, thì cái gì cũng tốt.

“Vụ án Trì gia đã rõ chân tướng, kẻ phải đền tội cũng đã đền tội.” Mông Khanh nói. “Không có kẻ nào uy hiếp em được nữa, nếu em muốn trở lại làm Đại thiếu gia, có thể trở về bất cứ lúc nào.”

Trì Quan ôm lấy Mông Khanh, lau miệng đầy dầu lên người đối phương, suy nghĩ một chút: “Chờ đến mùa xuân đi, chúng ta cùng đi tảo mộ nhé.”

“Được.”

“Nhưng mà ta không muốn quay về, chỗ này tốt vô cùng, ta muốn ở chỗ này.”

“Được.”

“Còn muốn đón Tiểu Hắc và ngỗng mập về, chúng ta sửa nhà này lớn hơn chút đi.”

“Nghe lời em.”

“Nếu như rảnh, chúng ta lại đi những nơi khác nhìn một chút. Gần đây ta có đọc rất nhiều sách, nhưng ông chủ nói với ta, đọc vạn cuốn sách đi vạn dặm đường, phải đi nhiều mới có tác dụng.”

Mông Khanh cười lên: “Em muốn đi nơi nào ta đều sẽ đi với em.”

Trì Qun chớp mắt nhìn hắn: “Huỳnh... Không bận sao?”

“Có bọn A Lăng rồi, ta đứng ngày trở về một chuyến là được.” Hơn nữa, có chuyện gì bọn họ cũng có thể truyền thư lại đây, hiện giờ nếu trời có sập cũng không quan trọng bằng vợ hắn.

Trì Quan nắm ngón tay hắn, nhìn hắn: “Này... Huỳnh là Các chủ, có phải là rất có tiền không?”

Mông Khanh bật cười: “Thế thì sao?”

Mắt Trì Quan sáng lên: “Ta muốn ăn gà hoàng kim.”

Mông Khanh thở dài, ôm người đồ dảnh: “Ăn.”

“Bào ngư!”

“Ăn.”

“Tổ yến!”

“Ăn.”

Con người Trì Quan xoay chuyển, còn đang nghĩ muốn ăn cái gì thì tốt, Mông Khanh đã đề người xuống một cái “Hiện giờ ta muốn ăn em.”

Trì Quan: “...”

Trì Quan xù lông: “Huynh muốn chết hả! Dừng tay!”

Mông Khanh ngậm lấy vành tai Trì Quan lẩm bẩm: “Không chết được không chết được, muốn chết cũng là ta...”

Trì Quan vỗ đầu hấn một cái: “Nói linh tinh gì vậy hả!”

“A, ta nói sai rồi, vợ ơi mau tới trừng phạt ta đi.”

Trì Quan: “...”

Trì Quan đột nhiên hỏi: “Gấu trúc này, rốt cuộc thì huynh thích ta ở điểm nào?”

Mông Khanh cười cười: “Em đoán đi?”

Cũng không chờ Trì Quan đoán được lý do, Mông Khanh liền ép người xuống giường.

Mông Khanh tặng người yêu một nụ hôn nóng bỏng, nghĩ thâm, mình vốn không muốn bị ràng buộc, nên mới chạy trốn hai năm mà không bị tìm thấy, hà tất phải tìm cho mình một phiền toái lớn? Nhưng mà người bị lưới đánh cá vậy lại, cau mày, viền mắt sưng đỏ, rõ ràng là khóc nhiều lắm, hấn lại không thể cứ để kệ như vậy.

Nguyên nhân hấn không muốn ở Thính Phong các là không muốn vô cớ cướp đi sinh mạng của người khác, do đó hấn cứu Trì Quan.

Trì Quan thích khóc, thích nháo, lại hay dẫn vật, mỗi lần nói tới chuyện trong nhà là lại im bặt. Rõ ràng không phải là người có thể giấu chuyện, nhưng lại một mực giấu kín chuyện này, khiến hấn không thể không chú ý đến cậu.

Cậu thỉnh thoảng mơ hồ, thỉnh thoảng thông minh, thỉnh thoảng lại khiến người ta dễ khóc dễ cười. Cậu

không thể rời bỏ mình, nếu không cậu sẽ không sống nổi.

Hắn thử uy hiếp Trì Quan nhiều lần, nhưng nhóc con này căn bản không biết cái gì là “Cốt khí”, chỉ cần có thể sống tiếp, cho dù thế nào đi nữa thì cậu cũng ôm chặt hắn không chịu buông tay.

Chuyện tất nhiên, người cho dù có bỏ hết tất cả vẫn muốn sống tiếp như thế từ từ hấp dẫn tâm thần hắn, chờ đến khi phục hồi tinh thần, hắn đã không dứt bỏ được từ lâu rồi.

Tại sao lại yêu thích ư?

Có lẽ là chính mình không biết tại sao lại đến thế gian này, cũng không biết tại sao lại sống sót, nhưng người này có thể nói cho mình đáp án.

“A.... Mông Khanh huynh... Đủ rồi!”

“Không đủ không đủ.”

“A....Không....Ừm...”

Năm này, đã định trước là sẽ không trải qua yên ổn, nhưng cuộc sống về sau, nhất định sẽ rất rất hạnh phúc.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-gia-va-con-gau>